

POLITECHNIKA KRAKOWSKA
im. Tadeusza Kościuszki

NR 3(21)/2000
maj-czerwiec

ROLFECZYŃKA

NASZA

ISSN 1428-295 X

Doktorat honoris causa Profesora Herberta Manga

Początek uroczystości

Podczas wykładu

Nadanie tytułu

Żona doktoranta i prof. J. Litzka,
dziekan TU w Wiedniu

Wręczenie dyplomu

Gratulacje

NASZA POLITECHNIKA

dwumiesięcznik

3(21)/2000

Rocznik IV

Adres redakcji:
POLITECHNIKA KRAKOWSKA
UL. WARSZAWSKA 24
31-155 KRAKÓW
tel. (012) 633 03 00 w. 22 90
lub 628 22 90
fax (012) 633 57 73
e-mail: naszapol@usk.pk.edu.pl
www.pk.edu.pl/~naszapol

Kolegium Redakcyjne:

Elżbieta Barowa
sekretnarz redakcji
Ryszard Moszumański
przewodniczący kolegium
Krystyna Wieczorek-Ciurowa
Barbara Zin
Stali współpracownicy
Jan Kurek
Teresa Marszałik
Danuta Zajda
Marek Nykiel
webmaster
Ewa Zaczyk
redaktor techniczny
Barbara Zin
projekt wnętrza okładki
Jan Zych
fotograf
Jadwiga Mączka
projekt okładki

Za merytoryczną stronę artykułów
odpowiadają autorzy

W numerze wykorzystano ilustracje
dostarczone przez autorów

Druk: Zakład Graficzny "Colonel"
Nakład: 1100 egz.

Na okładce: Aleksandra Jaros,
najmilsza studentka PK

Szanowni Państwo,

W dniu 3 czerwca br. odbył się w Przegorzalach II Zjazd Wychowanków Politechniki Krakowskiej – laureatów Złotej Księgi (relację z uroczystości zamieścimy w zeszycie wakacyjnym). Wierzymy, że następne imprezy tego typu obywać się będą w Klubie Wychowanków PK przy ul. Warszawskiej 24 w Krakowie i w Ośrodku Wychowanków PK w Szczawie nad Głębińcem.

Wydanie niniejszego zeszytu „Naszej Politechniki” sponzoruje Pan mgr inż. Zdzisław Chabowski, Prezes Zarządu i Dyrektor Generalny Firmy Opo-
niarskiej TC „Dębica” S.A. Serdecznie dziękujemy.

Kolegium redakcyjne

SPIS TREŚCI

PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ UNIwersYTETÓW <i>Marcin Chrzanowski</i>	2
PRACE SENATU PK	4
– Profesor Herbert Mang – 22. doktor honoris causa PK, <i>Zenon Waszczyszyn</i>	6
KONFERENCJE REKTORÓW <i>Kazimierz Flaga</i>	8
PRACOWNICY PK	
– Nominacje profesorskie	10
– Doktorzy habilitowani	11
– Jubileusz Profesora Jana Kaczmarka, <i>Józef Gawlik</i>	12
– Jubileusz Profesora Michała Życzkowskiego, <i>Józef Nizioł</i>	14
STUDENCI PK	
– Warsztaty projektowe, <i>Jolanta Sroczyńska</i>	17
– Dyplom roku, <i>Dariusz Kozłowski</i>	19
– Reklama pożera miasto, <i>Marcin Kruszelnicki i in.</i>	20
– Nagrody burmistrza, <i>Dariusz Kurkiewicz</i>	21
– Studencki konkurs na kapliczkę lub krzyż przydrożny <i>Hubert Melges</i>	22
– XXXVIII Epidemiczny Rajd Politechniki Krakowskiej, <i>Monika Leszko</i>	23
– Czyżynalia, <i>Monika Leszko</i>	24
NASZA POLITECHNIKA	
– RIBA, <i>Andrzej Wyżykowski</i>	25
– Uroczystość w starym zamku żywieckim, <i>Sławomir Kordowiak</i>	26
– Nasza hala sportowa, <i>Dariusz Pyko</i>	28
– Turniej bowlingu	30
– Podyplomowe Studium Konserwacji Zabytków Architektury i Urbanistyki <i>Izabella Gołicz</i>	30
WAŻNE WYDARZENIA W PK	31
UCZELNIA NASZYM DOMEM	
– Copernicus, <i>Piotr Skalski</i>	41
– 47. Mistrzostwa PK w narciarstwie alpejskim, <i>Zuzanna Podgórna, Aneta Madyda</i>	42
– Galeria „Gil”, <i>Jan Kurek</i>	43
– Galeria Sztuki „Kanonicza 1”, <i>Danuta Zajda</i>	44

Fot. J. Zych

PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ UNIWERSYTETÓW

Uczelnia nasza w ostatnich latach dokonała wielu przedsięwzięć pozwalających na lepsze dostosowanie się do nowej sytuacji cywilizacyjnej i ekonomicznej (decentralizacja finansowania szkoły, zainicjowanie utworzenia specjalnej strefy ekonomicznej i utworzenie w niej parku technologicznego, tworzenie centrów uczelniano-przemysłowych). Działania te często podejmowane są intuicyjnie, i – w zadziwiający sposób – pokrywają się z doświadczeniami uczelni analizowanych w książce Clarka*, która ostatnio była szeroko omawiana m.in. w tygodniku „Wprost” i miesięczniku „Forum Akademickie”. Warto więc, być może, skorzystać w sposób świadomy z doświadczeń innych, którzy przeszli istotną transformację dostosowując się do zmieniających się warunków zewnętrznych. Bezpośrednie przeniesienie omawianych rozwiązań przyjętych w innych uczelniach nie jest oczywiście w pełni możliwe; konieczne jest dostosowanie się do specyficznych polskich warunków społecznych i ekonomicznych, globalnych i lokalnych.

Problem przedsiębiorczości uniwersytetów – wywołany głównie przez stale obniżające się dotacje z budżetu państwa – nurtuje nie tylko europejskie uczelnie; jest także obecny w uczelniach amerykańskich, które pomimo ogólnego znacznego wzrostu gospodarczego kraju również borykają się z problemami finansowania uczelni. W Politechnice Krakowskiej gościł w ub. roku profesor R. L. Ringel, wiceprezydent Uniwersytetu Purdue (West Lafayette), wygłaszając odczyt nt. problemów rozwoju tego amerykańskiego uniwersytetu, będącego jedną z czołowych uczelni państwowych, a z którym Politechnika podpisała umowę o współpracy. Pierwszymi słowami jego wystąpienia było stwierdzenie, że podstawowym problemem kierowanej przez niego uczelni jest zagadnienie, jak zwiększyć przedsiębiorczość jej pracowników, tak aby przynosiło to korzyści zarówno samej uczelni jak i... pracownikom! Umiejętność udzielenia odpowiedzi na to pytanie okazuje się kluczowa dla powodzenia współczesnych uczelni, spotykających się z problemami podobnymi do naszych: zwiększone zapotrzebowanie na kształcenie na poziomie uniwersyteckim, spadek dotacji rządowych, zmienność rynku pracy, przemiany technologiczne i cywilizacyjne. A ponieważ obiektem zainteresowań B. R. Clarka, autora cytowanej powyżej książki, są uczelnie europejskie, przeto przeniesienie ich doświadczeń na nasz grunt wydaje się być łatwiejsze niż w przypadku uczelni amerykańskich, które funkcjonują w warunkach znacznie różniących się od europejskich (głównie na skutek innego zorientowania szkolnictwa średniego).

Analizowane w książce Clarka uczelnie to przede wszystkim szkoły wyższe o charakterze technicznym, jeśli nie w całości (jak np. Chalmers Tekniska Högskola w Göteborgu), to przynajmniej posiadające bardzo rozbudowane, a nawet wręcz dominujące wydziały politechniczne (Strathclyde University, Glasgow, Szkocja lub University of Twente, Holandia). Jest to dodatkowym czynnikiem, powodującym, że zrozumienie procesów zachodzących w tych uczelniach może być stosunkowo łatwo przełożone na sytuację polskich uczelni technicznych, a w tym i Politechniki Krakowskiej. Nie bez znaczenia jest też fakt, że najbardziej nowatorskie przedsięwzięcia przekształceniowe zachodziły właśnie w tych uczelniach, a nie w uczelniach wielkich, o ustabilizowanej pozycji krajowej, siłą rzeczy zbyt ociężałych i nie umotywowanych do podejmowania przemian. Cytowane uczelnie są uczelniami mniejszymi, ale przez to bardziej elastycznymi i mającymi silną motywację do osiągnięcia lepszej pozycji akademickiej.

B. R. Clark przeprowadził analizę pięciu europejskich uczelni (poza trzema wspomnianymi powyżej są to: University of Warwick, Anglia i University of Joensuu, Finlandia), w wyniku której wyróżnił cztery podstawowe nurty działań, podejmowanych we wszystkich omawianych uczelniach (nazywane ścieżkami transformacji).. Przemiany organizacyjne i identyfikacja mechanizmów nimi rządzących są podstawą zrozumienia transformacji instytucji szkolnictwa wyższego, które w swej istocie polega na z pozoru paradoksalnym połączeniu decentralizacji działań z centralizacją kierowania uczelnią. Zdaniem Clarka „Urzednicy państwowi, kierujący uczelniami, nauczyciele akademicki, studenci i obserwatorzy zewnętrzni zainteresowani szkolnictwem wyższym – wszyscy oni potrzebują lepszej wiedzy praktycznej o możliwościach i ograniczeniach (rozwoju uczelni)”.

Wspomnianymi czterema głównymi nurtami transformacji są: wzmocnienie centrum sterującego, wzbogacenie form rozwoju, zróżnicowanie źródeł finansowania i propagacja kultury przedsiębiorczości oraz stymulacja środowiska akademickiego, propagacja kultury przedsiębiorczości. Poniżej, w kilku zdaniach przedstawione jest rozwinięcie tych koncepcji.

* Burton R. Clark: „Creating Entrepreneurial Universities. Organisational Pathways of Transformation”, Issues in Higher Education, IAU Press, Pergamon, 1998. Egzemplarz tej książki jest dostępny także i w Politechnice Krakowskiej.

Uczelnie europejskie od dłuższego już czasu wykazują słabą zdolność do kierowania sobą. To powoduje poszukiwanie nowych sposobów zarządzania uczelniami. W przeciwieństwie do uczelni dużych, o ustalonej renomie, zapewniającej im finansowanie nawet bez istotnych zmian w zarządzaniu, uczelnie mniejsze w trosce o ich przetrwanie nie mogą poprzestać na dotychczasowych metodach zarządzania. Muszą szybciej reagować na wymagania otoczenia, stać się bardziej elastyczne, a szczególnie – bardziej skoncentrowane na wybranych celach. Aby temu sprostać, niezbędne jest wzmocnienie zarządzającego centrum zarówno na poziomie całej uczelni, jak i na poziomie wydziałów. Musi ono umieć połączyć tradycje akademickie z nowoczesnymi metodami zarządzania.

Wszystkie omawiane uczelnie tworzą nowe jednostki, które w sposób bardziej elastyczny niż tradycyjne wydziały nawiązują kontakty z zewnętrznym środowiskiem uczelni. Mogą to być instytucje związane z transferem technologii, kontaktami z przemysłem, rozwojem działalności patentowej, edukacją ustawiczną, ze zdobywaniem funduszy czy też zajmujące się kontaktami z wychowankami. W szerszym jednak rozumieniu, są to przede wszystkim interdyscyplinarne centra badawcze, realizujące konkretne projekty, wyrastające z tradycyjnych wydziałów i tworząc obok nich drugi zasadniczy sposób działania uczelni. Mogą one też realizować niektóre zadania dydaktyczne, w szczególności te, których podjęcie przez wydziały wymaga spełnienia bardzo wielu szczegółowych wymagań często niemożliwych do osiągnięcia, a przez to odsuwających podjęcie nauczania nie-dyplomującego w dziedzinach, w których jest znaczne nań zapotrzebowanie. Są one bardziej elastyczne niż wydziały, łatwiejsze do utworzenia i łatwiejsze do rozwiązania. Pomyślane jako instytucje łączące różne wydziały, tworzą też pomost pomiędzy tymi wydziałami a światem zewnętrznym. Mogą mieć różny charakter: czysto badawczy, badawczo-edukacyjny czy też wyłącznie edukacyjny; zadaniem uczelni jest zadbać o tym by powstawała pełna ich różnorodność.

Zróżnicowaniu źródeł finansowania to zasadniczy wyznacznik autonomiczności współczesnych uczelni. Zmniejszanie się finansowania z budżetu centralnego – obserwowane we wszystkich omawianych uczelniach – zmusza je do poszukiwania nowych form finansowania. W pierwszym rzędzie jego źródłem są instytucje sponsorujące badania, w tym – wielkie programy badawcze. Ale równie ważny jest tzw. trzeci (obok finansowania z budżetu państwa) nurt finansowania, a mianowicie: dotacje przedsiębiorstw, lokalnych organów władzy i fundacji wspierających rozwój uczelni, dochody z patentów, zarobki z usług świadczonych przez uczelnie, wsparcie wychowanków i opłaty za studia. Ten nurt jest szczególnie ważny w ponoszeniu wydatków zwykle pokrywanych z narzutów na środki przyznawane wydziałom czy też nakładane na projekty badawcze. Pozwala więc na zmniejszenie narzutów, a to oznacza większą konkurencyjność oferowanych usług i atrakcyjność dla samych wykonawców. Poza tym ten trzeci nurt nie wymaga długotrwałych procedur uzyskiwania środków, jak to ma miejsce w przypadku dwu pierwszych źródeł. Wreszcie są to środki, którymi uczelnia może dysponować znacznie swobodniej niż w przypadku finansowania z budżetu czy z grantów. A przede wszystkim – finansowanie ma szerszą bazę i nie ogranicza się jedynie do tradycyjnych jego źródeł.

Stymulacja środowiska uniwersyteckiego ma kluczowe znaczenie dla powodzenia podejmowanych przemian. Rola istniejących wydziałów nie powinna ulegać pomniejszeniu, a wręcz przeciwnie – tradycyjne formy działalności akademickiej realizowane przez wydziały powinny znaleźć wsparcie w trzech powyżej wymienionych działaniach: wzmocnieniu centrum sterującego, tworzeniu nowych jednostek i zróżnicowaniu źródeł finansowania. Jednak akceptacja zmian przez wydziały jest niezbędnym warunkiem powodzenia zmian. Jeśli te jednostki nie poprą proponowanych innowacji – uczelnia jako instytucja popadnie w stagnację, która odbije się niekorzystnie także i na samych wydziałach. Wydziały muszą się stawać przedsiębiorczymi jednostkami, na równi z nowotworzonymi instytucjami uczelnianymi. Przedstawiciele wydziałów muszą więc być włączani do grup inicjujących tworzenie nowych instytucji, aby zaakceptować to, że kierujące nimi osoby lub grupy osób mogą osiągnąć większy autorytet organizacyjny niż tradycyjne urzędy centralne. Jeśli uczelnia chce się wykazać przedsiębiorczością, środowisko akademickie musi zaakceptować nowe metody działania.

Przedsiębiorcze uniwersytety, podobnie jak przedsiębiorstwa tworzące nowe technologie, muszą stworzyć klimat sprzyjający zmianom. Tworzą go w równym stopniu udane jednostkowe przedsięwzięcia, jak i świadome formułowanie dalekosiężnych celów uczelni. To ostatnie nie może być osiągnięte bez wszechstronnej dyskusji, z udziałem całej społeczności uczelni - od profesorów do studentów.

Łamy „Naszej Politechniki” są otwarte dla wszystkich...

Marcin Chrzanowski

POSIEDZENIA SENATU

7. 04. 2000

- Senat ustalił:
 - limity miejsc na I rok studiów dziennych, wieczorowych i zaocznych na rok akademicki 2000/2001;
 - zmiany w Regulaminie Studiów na PK;
 - „Regulamin zgłaszania kandydatów na kierowników wydziałowych i międzywydziałowych jednostek organizacyjnych”;
 - Regulamin i Tryb Pracy Senackiej Komisji Odwoławczej ds. Ocen Nauczycieli Akademickich;
 - plan rzeczowo-finansowy na rok 2000.

- Senat przyjął uchwałę w sprawie wykorzystania potencjału intelektualnego Polski przez kraje rozwinięte ekonomicznie:

„Popierając w całej rozciągłości uchwałę nr 21/2000 Senatu Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie z dnia 1 marca 2000 r., Senat Politechniki Krakowskiej zwraca uwagę, że problem wykorzystywania potencjału intelektualnego osób z wyższym wykształceniem uzyskanym w Polsce, ma szerszy zasięg i dotyczy nie tylko osób z wykształceniem informatycznym. Obecna polityka rządu RP zdaje się w wysokim stopniu zaniedbywać sprawę pozycji inteligencji oraz jej właściwego wykorzystania w gospodarce naszego kraju.

Jaskrawym tego przykładem jest między innymi pozycja nauczycieli akademickich, grupy społecznej tworzącej polską inteligencję. Ich warunki pracy (w tym i wynagrodzenia) uciążą randze wykonywanego zawodu. Podobne stwierdzenia odnieść można również do innych grup inteligencji, takich jak lekarze, pracownicy sądownictwa itd. Odpływ kadr z wyższym wykształceniem do krajów lepiej rozwiniętych ekonomicznie nie zostanie powstrzymany, jeśli nie nastąpi zasadniczy przełom w polityce wykorzystania inteligencji i docenienia jej roli w rozwoju naszego kraju.

Domaganie się współfinansowania kształcenia na poziomie wyższym przez kraje korzystające z kadry wypromowanej przez polskie uczelnie, jakkolwiek pragmatyczne, nie powinno być odczytywane jako akceptowanie obecnej sytuacji, ani też jako usprawiedliwienie beczynności władz ustawodawczych i wykonawczych RP w przedmiotowej sprawie.

Senat Politechniki Krakowskiej pragnie z całą mocą podkreślić, że obowiązkiem elit politycz-

nych Kraju wobec Ojczyzny i Narodu jest podjęcie zasadniczych decyzji, o charakterze przełomowym w stosunku do polityki stosowanej obecnie i zdecydowanych działań w sprawie pozycji społecznej polskiej inteligencji”.

- Senat postanowił, że sierpień jest w PK miesiącem urlopowym. Jeżeli pracownik nie złoży wniosku o udzielenie urlopu w innym terminie, uznaje się, że wykorzystał on urlop w miesiącu sierpniu.

5. 05. 2000

- Senat zatwierdził:
 - prof. Janusza Orkisz na promotora dorobku prof. Johna Odena w sprawie o nadanie prof. J. Odenowi tytułu doktora honoris causa Politechniki Krakowskiej;
 - Instytut Podstawowych Problemów Techniki oraz Politechnikę Śląską jako jednostki opiniujące dorobek naukowy i organizacyjny prof. J. Odena
- Senat wyraził zgodę na zaopiniowanie wniosku Politechniki Wrocławskiej o nadanie prof. Janowi Kmicie doktoratu honoris causa tej uczelni i powierzył opracowanie opinii o dorobku kandydata prof. R. Ciesielskiemu.
- Senat powołał:
 1. Uczelnianą Komisję Rekrutacyjną dla doboru kandydatów na I rok studiów dziennych i wieczorowych (na WA) w PK na rok akademicki 2000/2001 w następującym składzie:
przewodniczący – prof. zw. dr hab. inż. Kazimierz FLAGA
z-ca przewodniczącego – prof. dr hab. inż. Ryszard KOZŁOWSKI
członkowie:
 - dr hab. inż. arch. Dariusz KOZŁOWSKI, prof. PK
 - dr hab. Eugeniusz SZUMAKOWICZ
 - dr inż. Tadeusz PIWOWARCZYK
 - prof. dr hab. inż. Kazimierz FURTAK
 - dr hab. inż. Teresa LUBOWIECKA, prof. PK
 - prof. dr hab. Andrzej STOKŁOSA
 - dr hab. inż. Rafał PALEJsekretarz – mgr Halina KONIECZNA-SMREK
przedst. KZ NSZZ”S” – dr inż. Marian MIKOŁAJEK
przedst. RU ZNP – dr inż. Adam TABOR
przedst. URSS – vacat.
 2. Uczelnianą Komisję Rekrutacyjną dla doboru kandydatów na I rok studiów zaocznych i wieczorowych (na WFTiMK) w PK na rok akademicki 2000/2001 w następującym składzie:
przewodniczący – prof. dr hab. inż. Ryszard KOZŁOWSKI

członkowie:

- dr hab. Eugeniusz SZUMAKOWICZ
- dr inż. Waldemar ZAJĄC
- dr inż. Leszek MIKULSKI
- dr inż. Andrzej POTOCKI
- dr hab. inż. Barbara TAL-FIGIEL, prof. PK
- dr hab. inż. Wojciech ZALEWSKI, prof. PK
- sekretarz – Elżbieta JUSZCZYŃSKA
- przedst. NSZZ „S” – dr inż. Marian MIKOŁAJEK
- przedst. RU ZNP – dr inż. Wiesław DZIADUR
- przedst. URSS – vacat.

• Senat wyraził zgodę:

- na przeprowadzenie rekrutacji na I rok studiów zaocznych w Zamiejscowym Ośrodku Dydaktycznym WIL w Andrychowie,
- na opracowanie przez WA „Regulaminu użytkowania dyplomu ukończenia studiów wyższych na WA PK”.

• Senat przyjął następującą uchwałę:

„Z dniem 1 października 2000 roku na wszystkich wydziałach Politechniki Krakowskiej wprowadza się system punktowy zgodnie z zasadami przyjętymi przez Porozumienie Rektorów Polskich Uczelni Technicznych w dniu 28 stycznia 1999 roku, a ratyfikowanymi przez Senat Akademicki Politechniki Krakowskiej w dniu 5 marca 1999 roku. Szczegółowe zasady wprowadzenia systemu, obowiązujące w PK, przyjęte zostaną na jednym z kolejnych posiedzeń Senatu”.

- Senat przyjął kierunki i cele informatyzacji Politechniki Krakowskiej.
- Senat poparł inicjatywę budowy zespołu mieszkaniowego na terenie PK w Czyżynach i wyraził zgodę na podjęcie działań w tym kierunku.

2. 06. 2000

- Senat przyjął, opracowaną przez prof. R. Ciesielskiego, opinię o dorobku prof. Jana Kmity i poparł inicjatywę Politechniki Wrocławskiej o nadanie prof. J. Kmicie tytułu doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej.
- Senat podjął uchwałę:
 1. o nadaniu prof. Jamesowi C. J. DOOGOWI z University College Dublin w Irlandii tytułu doktora honoris causa Politechniki Krakowskiej;
 2. o nadaniu prof. Michąły ZADOROWI z Uniwersytetu Technicznego w Budapeszcie tytułu doktora honoris causa Politechniki Krakowskiej;
 3. o nadaniu prof. Janowi KMICIE z Politechniki Wrocławskiej tytułu doktora honoris causa Politechniki Krakowskiej;

4. o mianowaniu na stanowisku profesora nadzwyczajnego PK na czas określony (5 lat) – I mianowanie następujących osób: dr hab. inż. Andrzeja KOSECKIEGO (WIL), doc. dr hab. inż. Ryszarda PĘCHERSKIEGO (WIL), dr hab. inż. Edwarda KÓRPALA (WIEiK), dr hab. inż. Rafała PALEJA (WM), dr hab. inż. Janusza KRAWCZYKA (WM), dr hab. inż. Adama KISIELA (WIŚ), dr hab. Władysława MASIARZA (WFTiMK);

5. o mianowaniu na stanowisku profesora nadzwyczajnego PK na czas nieokreślony – II mianowanie następujących osób: dr hab. inż. arch. Anny MITKOWSKIEJ, prof. PK (WA), doc. dr hab. inż. Janusza MIERZWI (WIL), dr hab. inż. Jacka ŚLIWIŃSKIEGO (WIL), dr hab. inż. Andrzeja ADAMSKIEGO, prof. PK (WIL), dr hab. Zygmunta KOWALSKIEGO (WITCh), dr hab. inż. Jana OGONOWSKIEGO, prof. PK (WITCh), dr hab. inż. Teresy LUBOWIECKIEJ, prof. PK (WIŚ), dr hab. inż. Romana WIELGOSZA, prof. PK (WM), doc. dr hab. inż. Jerzego JASKÓLSKIEGO (WM);

6. o likwidacji Samodzielnego Zakładu Organizacji Transportu oraz zmiany nazwy Instytutu Organizacji i Technologii Budownictwa na Instytut Zarządzania w Budownictwie i Transporcie na WIL;

• Senat przyjął zmiany w Regulaminie Studiów na PK;

• Senat ustalił na rok akademicki 2000/2001:

- wymiar pensum w godzinach obliczeniowych dla pracowników,
- mnożniki przy ustalaniu godzin obliczeniowych
- oraz przyjął do akceptującej wiadomości stawki godzinowe wynagrodzenia za pracę w godzinach ponadwymiarowych i zleconych na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych.

• Senat postanowił, że podstawowym wymiarem czasu pracy dla zatrudnionego na wydziale profesora emerytowanego jest 1/4 etatu. Na zatrudnienie emerytowanego profesora powyżej tego wymiaru (1/3 lub 1/2 etatu) musi wyrazić zgodę właściwa rada wydziału w głosowaniu tajnym. Po uzyskaniu pozytywnej opinii rady wydziału dziekan wnioskuje do rektora o zatrudnienie emerytowanego profesora w wymiarze, który uzyskał akceptację tej rady. Zatrudnienie na 1/3 etatu lub w wyższym wymiarze czasu pracy możliwe jest tylko w przypadku wyższych interesów uczelni (utrzymanie statusu szkoły akademickiej, utrzymanie praw akademickich wydziału itp.).

• Senat wyraził zgodę na przyjęcie na I rok studiów na PK, bez postępowania kwalifikacyjnego, lau-

reatów Powiatowego Konkursu Prac Dyplomowych DYPLOM 2000 – absolwentów szkół średnich Starostwa Myślenickiego.

- Senat przyjął uchwałę w sprawie finansowania szkolnictwa wyższego, popierającą uchwałę Uniwersytetu Jagiellońskiego w tej sprawie:

Senat Akademicki Politechniki Krakowskiej w pełni popiera uchwałę Senatu Akademickiego Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 24 maja 2000 r.

Środowisko akademickie Politechniki Krakowskiej z niepokojem obserwuje brak jakichkolwiek działań władz państwowych w kierunku poprawy sytuacji finansowej szkolnictwa wyższego. Systematycznie obniżające się nakłady finansowe na tę dziedzinę życia powodują znaczne pogorszenie sytuacji materialnej pracowników nauki, obniżenie prestiżu zawodu nauczyciela akademickiego, a w konsekwencji niechęć absolwentów do pozostawiania na uczelni, odchodzenie z uczelni młodych, zdolnych pra-

cowników nauki oraz brak motywacji do rozwoju naukowego. Wielu nauczycieli akademickich, zwłaszcza młodych, zmuszonych jest do podejmowania dodatkowego zatrudnienia, co niekorzystnie wpływa na jakość wykonywanej przez nich pracy naukowej i dydaktycznej oraz na ich rozwój naukowy. Nie pozostaje to również bez wpływu na stosunki międzyludzkie i życie rodzinne.

Utrzymywanie takiej sytuacji doprowadzi do całkowitego zahamowania rozwoju nauki w naszym kraju, a efekcie do dalszego powstania luki pokoleniowej w polskiej nauce.

W głębokiej trosce o przyszłość Polski, zwracamy się z kolejnym, gorącym apelem i żądaniem do Sejmu, Senatu i Polskiego Rządu o pilne podjęcie stosownych decyzji i niezwłocznych działań, umożliwiających polskiej nauce i polskiemu szkolnictwu wyższemu właściwe służenie Rzeczypospolitej.

Opracowała Teresa Marszałik

Zenon Waszczyszyn

PROFESOR HERBERT MANG

22. DOKTOR HONORIS CAUSA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

Fot. J. Żych

W auli Collegium Maius Uniwersytetu Jagiellońskiego 13 kwietnia br. odbyło się uroczyste posiedzenie senatu PK, podczas którego nadano tytuł doktora honoris causa profesorowi **Herbertowi Mangowi**.

Profesor Herbert Mang jest związany z Wiedniem. Tam urodził się w roku 1942, zdobył wykształcenie średnie i z Politechniką Wiedeńską (Technische Universität Wien) związał swoją karierę nau-

kową i dydaktyczną. W roku 1967 ukończył studia na Wydziale Inżynierii Lądowej (Bauingenieurwesen), pracę doktorską obronił w 1970 r., a habilitacyjną w 1977. W tym czasie, tzn. w latach 1971-76, przebywał 6 lat w Stanach Zjednoczonych, gdzie na Texas Technological University zdobył stopień Ph.D., a jako Research Associate współpracował z prof. R. M. Gallagherem. Tytuły Associate Professor i Full Professor zdobył w latach 1979 i 1983 w Institut für Festigkeitslehre TU Wien. Z tym Instytutem związał się na stałe i obecnie jest jego dyrektorem.

Działalność naukowa profesora Herberta Manga związana jest z mechaniką konstrukcji i mechaniką materiałów. Od początku swojej kariery interesował się metodą elementów skończonych w odniesieniu do zagadnień geometrycznie i materiałowo nieliniowych. W późniejszym okresie profesor Mang zajął się sprzężeniem metod elementów skończonych i brzegowych. W swoich pracach wiele uwagi poświęcił sformułowaniu nowych modeli elementów skończonych i algorytmom analizy układów MES/MEB. W wielu pracach zwraca uwagę na matematyczną stronę budowania modeli zarówno w sformułowaniach silnych, jak też wariacyjnych.

Dużo uwagi poświęca też zagadnieniom zbieżności metod interakcyjnych i ocenie błędów rozwiązań.

Wyniki badań naukowych prof. Manga są zawarte przede wszystkim w artykułach naukowych. W ponad 200 publikacjach ujęta jest bardzo szeroka tematyka: podstawy MES i MES/MEB, analiza płyt i powłok, obciążenia śledzące, zagadnienia kontaktowe, modelowanie betonu i żelbetu, konstrukcje wstępnie sprężone, więzy jednostronne, mechanika zniszczenia, pola sprężone. Wiele prac dotyczyło zastosowań mechaniki w analizie następujących konstrukcji inżynierskich: powłok dużych rozpiętości, żelbetowych chłodni kominowych, dźwigarów stalowych, drażenia tuneli, analizy opon i ich interakcji ze śniegiem. Nazwisko profesora Herberta Manga jest powszechnie znane, szczególnie w dziedzinach takich, jak:

- stateczność konstrukcji przy obciążeniach śledzących i oszacowania *a priori* stanów krytycznych,
- modelowanie betonu, żelbetu i powłok wstępnie sprężonych (monografia wydana przez Springer-Verlag),
- analiza żelbetowych chłodni kominowych; od referatu prof. Manga na sympozjum IUTAM/IASS w Bochum (1984) zwrócono uwagę na większe znaczenie analizy wytrzymałościowo-zniszczeniowej betonu niż na utratę stateczności powłok,
- analiza interakcji obudowy tuneli z górotworem i nowe metody drażenia tuneli z uwzględnieniem sprzężenia pól mechaniczno-termiczno-chemicznych.

Już pierwsze prace dra Manga zwróciły na niego uwagę środowisk mechaników austriackich i amerykańskich. sześćioletni pobyt w USA i współpraca z prof. Gallagherem, następnie pobyt w Tokyo University u prof. K. Washizu, publikacje i udział w wielu konferencjach, jak też udział w organizowaniu międzynarodowego życia naukowego spowodowały, że prof. H. Mang stał się jednym z najbardziej znanych naukowców w zakresie teorii i zastosowań mechaniki konstrukcji.

Do chwili obecnej prof. H. Mang jest autorem, współautorem i redaktorem siedmiu monografii i jednego podręcznika uniwersyteckiego. Opublikował jako autor i współautor 202 prace w czasopiśmie i materiałach konferencji naukowych, wygłosił 235 referatów (w tym 92 referaty zaproszone), był lub nadal jest członkiem rad redakcyjnych i naukowych 24 najbardziej renomowanych międzynarodowych czasopism naukowych, był lub nadal jest członkiem (w tym również wiele razy członkiem założycielem) 18 międzynarodowych stowarzyszeń i komitetów naukowych.

Godną uwagi jest działalność dydaktyczna i organizacyjna profesora Herberta Manga w TU Wien. Prowadzi wykłady z wytrzymałości materiałów, teorii płyt i powłok, metody elementów skończonych i metod obliczeniowych. Był promotorem 28 prac doktorskich. Pełnił funkcję prodziekana i dziekana Fakultät für Bauingenieurwesen oraz prorektora TU Wien.

W wieku 43 lat został członkiem-korespondentem Austriackiej Akademii Nauk, a po 9 latach członkiem zwyczajnym. Od roku 1995 jest sekretarzem generalnym Austriackiej AN. Jest członkiem trzech akademii nauk (New York Academy Sciences, European Academy of Sciences and Arts, Wiener Katholischen Akademie) i wielokrotnym laureatem nagród międzynarodowych.

Znacząca jest działalność inżynierska i naukowo-badawcza prof. H. Manga. Był kierownikiem 24 austriackich i międzynarodowych grantów, a większość tematów prac doktorskich kierowanych przez prof. Manga wiązała się z zastosowaniami inżynierskimi. Jest ekspertem ÖGE (Österreichische Gesellschaft für Erdbebeningenieurwesen) oraz ÖIAV (Österreichischer Ingenieur-und Architektenverein) i autorem jednego patentu nt. naczyń ciśnieniowych.

Ważnym polem działalności prof. Herberta Manga jest jego współpraca z Polską, a w szczególności z Politechniką Krakowską. Związki z Polską są silne również przez małżeństwo Herberta Manga z Barbarą Antonik z Lubaczowa. Stała jest obecność prof. Manga na konferencjach naukowych w Polsce (głównie na Polskich Konferencjach Metod Komputerowych w Mechanice i Konferencjach Mechaniki Ciała Stałego) oraz zaproszonych wykładach w Krakowie, Warszawie i Poznaniu. Prof. H. Mang był współtwórcą Central-European Association for Computational Mechanics, do którego w roku 1994 wprowadził Polskie Towarzystwo Komputerowe (w 1997 r. został honorowym członkiem PTMK).

Ścisła współpraca z Politechniką Krakowską była prowadzona zwłaszcza z Instytutami M-1 i L-5. W latach 1996-98 był realizowany wraz z Instytutem L-5 PK wspólny program, finansowany przez KBN i Austriacką AN, w ramach którego prowadzono wymianę naukową, głównie młodych pracowników nauki. Współpraca ta dotyczyła również udziału w sympozjach IUTAM i IACM i wykładów na terenie Wiednia, gdzie pobyt uczestników polskich był finansowany przez TU Wien i Austriacką AN.

Wiedza i osiągnięcia profesora Herberta Manga, jednoznaczność i jasność ocen oraz duża życzliwość dla doktorantów i współpracowników tłumaczą, dlaczego zajmuje bardzo wysoką międzynarodową pozycję w mechanice konstrukcji oraz inżynierii lądowej i wodnej.

Posiedzenie Plenarne Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich w Poznaniu

W dniach 6 - 7 maja br. odbyło się na terenie Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu Zgromadzenie Plenarne KRASP. W posiedzeniu uczestniczyli rektorzy lub upoważnieni prorektorzy, reprezentujący 85 spośród 94 uczelni członkowskich KRASP. Gośćmi posiedzenia byli:

prof. Bronisław Geremek - minister spraw zagranicznych RP, prof. Jerzy Zdrada - podsekretarz stanu w MEN, dr Jan K. Frąckowiak - podsekretarz stanu w KBN, prof. Bogdan Fechner - członek Prezydium RG SzW, prof. Józef Szablowski - przewodniczący Konferencji Rektorów Uczelni Niepaństwowych, prof. Andrzej Bałanda - przewodniczący Konferencji Rektorów Uczelni Zawodowych, Piotr Ebbig - przewodniczący Parlamentu Studentów RP, Maciej Musiał - wojewoda wielkopolski, Kazimierz Kościelny - wicemarszałek Sejmiku Samorządowego Województwa Wielkopolskiego, Filip Kaczmarek - wiceprzewodniczący Rady Miasta Poznania.

W trakcie posiedzenia prof. Jerzy Zdrada przedstawił informacje dotyczące:

- stanu zaawansowania prac zmierzających do utworzenia uniwersytetów w Rzeszowie i Zielonej Górze,
- raportu NIK na temat funkcjonowania uczelni niepaństwowych,
- stanu prac nad projektem ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”. W najbliższym czasie projekt trafi pod obrady Komitetu Społeczno-Politycznego oraz Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów. W okresie koniec maja – początek czerwca przewidywane jest przyjęcie projektu przez Radę Ministrów i skierowanie go do Parlamentu.

Dr Jan Krzysztof Frąckowiak mówił o:

- nowelizacji ustawy o KBN,
- nowelizacji ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych,
- przebiegu wyborów do KBN,
- udziale polskich naukowców w realizacji V Programu Ramowego.

Minister spraw zagranicznych – prof. Bronisław Geremek w swoim wystąpieniu na temat zasadniczych kierunków polskiej polityki zagranicznej, ze szczególnym uwzględnieniem szans i prognoz dotyczących integracji z Unią Europejską, przedstawił m.in. następujące tezy:

- edukacja i jej finansowanie staje się w wielu krajach problemem coraz bardziej politycznym,
- priorytetem polskiej polityki zagranicznej jest przystąpienie do Unii Europejskiej, przy czym zasadnicze znaczenie ma nie tyle formalna data

przystąpienia, ale taki sposób wejścia do struktur UE, który umożliwiłby udział w podejmowaniu decyzji dotyczących przyszłości Unii,

- należy podjąć działania zmierzające do eliminowania obaw związanych z przystąpieniem Polski do UE po obu stronach – w Polsce i krajach UE; w tym kontekście istotne znaczenie ma zarówno deklaracja KRASP dotycząca integracji z Unią Europejską z listopada 1998 r., jak też proponowana uchwała Zgromadzenia Plenarnego KRASP w sprawie podejmowania działań promujących ideę integracji europejskiej,
- istotne jest, aby sprawa przystąpienia do UE nie stała się przedmiotem nadużyć w zbliżających się kampaniach wyborczych,
- istotne jest utrzymywanie dobrych stosunków z sąsiadami ze Wschodu; w przypadku Rosji wymaga to odrzucenia bagażu historii i ponownego zdefiniowania wzajemnych interesów.

W wystąpieniu końcowym minister spraw zagranicznych ustosunkował się do wypowiedzi i pytań rektorów dotyczących m.in.:

- zagrożeń wynikających z niedoboru informatyków w krajach wysoko rozwiniętych,
- konieczności kształcenia studentów, tak aby władali oni biegle co najmniej dwoma językami obcymi,
- malejącego udziału Polski w światowym bilansie osiągnięć naukowych, spowodowanego przede wszystkim niedofinansowaniem tego obszaru, a będącego zagrożeniem polskiej racji stanu,
- funkcjonowania Trójkąta Weimarskiego.

Prof. Bronisław Geremek podkreślił ponadto trafność i znaczenie przyjętych przez Zgromadzenie Plenarne uchwał. Dla rozwoju systemu edukacji szczególnie istotna jest uchwała dotycząca Rady Edukacji Narodowej; uchwała w sprawie podejmowania działań promujących ideę integracji europejskiej stanie się natomiast – zdaniem ministra – ważnym instrumentem w propagowaniu idei przystąpienia Polski do UE w okresie poprzedzającym referendum w tej sprawie.

W trakcie obrad Zgromadzenie Plenarne przyjęło następujące uchwały:

1. w sprawie zmian w Regulaminie KRASP,
2. w sprawie kierunków działalności KRASP,
3. w związku z Jubileuszem 600-lecia odnowienia Akademii Krakowskiej,
4. w sprawie potrzeby nadania biegu legislacyjnemu projektowi ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”, w której czytamy: „Zgromadzenie Plenarne Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich wyra-

za zaniepokojenie przeciągającym się okresem konsultacji przygotowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i popartego przez KRASP projektu **Prawo o szkolnictwie wyższym**. Realizując postulaty wyrażone w licznych uchwałach konferencji rektorów poszczególnych typów szkół oraz regionalnych konferencji rektorów, a także przywołując wyniki spotkania rektorów z Prezesem Rady Ministrów, Zgromadzenie Plenarne KRASP zwraca się do Rządu RP z apelem o przedłożenie w Parlamencie RP projektu ustawy **Prawo o szkolnictwie wyższym**, opartego na tekście z dnia 18 stycznia 2000 r., tak aby nowa ustawa mogła być uchwalona w roku 2000.”,

5. w sprawie finansowania szkolnictwa wyższego i związanych z tym zmian legislacyjnych: „Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich w uchwałach rektorów zrzeszonych w konferencjach poszczególnych typów szkół oraz ogółu rektorów wielokrotnie zwracała uwagę na wyzwania stojące przed szkolnictwem wyższym u progu XXI wieku i zagrożenia ich realizacji wynikającej z niedostatecznego poziomu finansowania.

W krajach o wysokim stopniu rozwoju gospodarczego rządy i parlamenty zgodnie i solidarnie podkreślają znaczenie edukacji i nauki jako warunku rozwoju społeczeństwa. Deklaracje te znajdują odzwierciedlenie w konkretnych decyzjach dotyczących nakładów na rozwój szkolnictwa wyższego.

W Polsce w programach wszystkich znaczących ugrupowań politycznych dostrzec można tylko deklaratywne sformułowania wyrażające poparcie dla rozwoju edukacji, a w szczególności – dla stwarzania młodzieży szansy studiowania na poziomie wyższym. Po 10 latach trudnych doświadczeń szkolnictwa wyższego, po okresie kilku lat znaczącego rozwoju gospodarczego, mamy zatem prawo oczekiwać, że w ślad za tymi deklaracjami podjęte zostaną – tak jak to się stało w systemie szkolnictwa podstawowego i średniego – konkretne decyzje i działania. Oczekujemy takich decyzji już w odniesieniu do roku budżetowego 2001.

Kwestia wynagrodzeń nauczycieli akademickich stała się szczególnie krytyczna w związku z wysokością regulacji płacowych w szkolnictwie wyższym w ostatnich latach. KRASP domaga się wprowadzenia rozwiązań analogicznych do tych, które przyjęło ostatnio w systemie oświaty. Propozycja odpowiednich uregulowań zawarta została w projekcie ustawy **Prawo o szkolnictwie wyższym** z dnia 18 stycznia 2000 r.

Zwracamy się zatem do Rządu RP oraz Parlamentu RP o podjęcie w trybie pilnym konkretnych decyzji, a w szczególności odpowiednich działań legislacyjnych, zgodnych z deklarowaną werbalnie wolą podnoszenia poziomu wykształcenia polskiej młodzieży i rozwoju nauki.”,

6. w sprawie podejmowania działań promujących ideę integracji europejskiej,

7. w sprawie potrzeby powołania Rady Edukacji Narodowej.

Z innych ustaleń Zgromadzenia Plenarnego należy wymienić:

1. Po dyskusji na temat statusu KRASP Zgromadzenie postanowiło zwrócić się do ministra edukacji narodowej o wprowadzenie zmiany zapisu art. 36 ust. 1 w projekcie ustawy **Prawo o szkolnictwie wyższym** z kwietnia 2000 r., dotyczącego konferencji rektorów szkół wyższych. Zapis proponowany przez KRASP ma następujące brzmienie: „*Rektorzy uczelni akademickich i uniwersyteckich mogą tworzyć Konferencję Rektorów Akademickich Szkół Polskich, zwaną dalej „Konferencją Rektorów”*”. Zasadniczym powodem tego wniosku jest zapewnienie zgodności tekstu ustawy i Regulaminu KRASP w kwestii dobrowolności członkostwa w KRASP.

2. W związku z przyjęciem uchwały dotyczącej Jubileuszu 600-lecia Odnowienia Akademii Krakowskiej Zgromadzenie postanowiło, aby tekst tej uchwały przekazany władzom Uniwersytetu Jagiellońskiego podczas uroczystości jubileuszowych był podpisany przez wszystkich rektorów członków KRASP.

3. Zgromadzenie złożyło na ręce wiceministra Jerzego Zdrady adresowaną do ministra edukacji narodowej listę spraw niepokojących środowisko akademickie, które wymagają wyjaśnienia lub podjęcia działań. Lista ta obejmuje:

- sprawę konsekwencji ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa,
- sprawę zatrudniania profesorów emerytowanych,
- sprawę Pracowniczych Programów Emerytalnych,
- sprawę regulacji ustawowych dotyczących naliczania obciążeń na PFRON,
- sprawę wysokości stypendiów w programie SOCRATES.

Rektorzy oczekiwali by na informacje i komentarz w tych sprawach podczas planowanego spotkania z ministrem.

Posiedzenie było bardzo dobrze zorganizowane, przy aktywnym udziale i wsparciu JM Rektora Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu Pana Profesora Stefana Jurgi, któremu należą się słowa wielkiego uznania i najszczerzych podziękowań. W godzinach wieczornych uczestnicy posiedzenia mogli uczestniczyć we wspólnym Koncercie Finałowym III Międzynarodowego Festiwalu Chórów Uniwersyteckich „Universitas Cantat 2000”, któremu patronuje od 3 lat JM Rektor Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Kazimierz Flaga

NOMINACJE PROFESORSKIE

PROFESOR TYTULARNY

Prof. dr hab. inż. CZESŁAW CICHON

jest absolwentem z 1962 r. Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej. W latach 1962-67 pracował w wykonawstwie (rewaloryzacja krakowskiej Starówki) i projektowaniu (obiektów naziemnych górnictwa), zdobywając pełne uprawnienia budowlane. W roku 1967 został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Statyki Budowli i Wytrzymałości Materiałów. Następnie miejscami pracy profesora Cichonia w Politechnice Krakowskiej były: Instytut Mechaniki Budowli, Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej, Samodzielna Wydziałowa Dydaktyczna Pracownika Komputerowa (SWDPK) na WIL i od 1993 r. Instytut Metod Komputerowych w Inżynierii Lądowej (L-5). W Instytucie tym prof. Czesław Cichon od 1993 r. jest kierownikiem Zakładu Metod Obliczeniowych.

Tytuł doktora uzyskał w 1974 r., a doktora habilitowanego – w 1986. Od 1991 r. prof. Cz. Cichon jest profesorem nadzwyczajnym PK. Tytuł naukowy profesora otrzymał w kwietniu b.r. Odbýwał dłuższe staże naukowe w uczelniach technicznych w Moskwie (1976), Mediolanie (1978) i Hannoverze (1990). W latach 1990-93 był prodziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej. Aktywnie uczestniczy w życiu naukowym środowiska zajmującego się mechaniką ośrodka ciągłego, będąc stałym recenzentem czasopism naukowych i członkiem komitetów naukowych licznych konferencji. Jest członkiem i był długoletnim sekretarzem Sekcji Mechaniki Konstrukcji KILiW PAN. Jest i był członkiem różnych komisji senackich i wydziałowych.

Profesor Czesław Cichon jest współautorem dwóch monografii (w tym jednej angielskojęzycznej) i jednego podręcznika. Jest autorem lub współautorem 83 publikacji i 3 skryptów. Brał udział w wielu opracowaniach dla przemysłu oraz w projektach badawczych. Obecnie kieruje wieloletnim projektem badawczym KBN (1990-2000).

Profesor Czesław Cichon jest promotorem 3 prac doktorskich (w tym jednej zakończonej i wyróżnionej nagrodą MEN), był recenzentem 9 prac doktorskich.

Profesor Cichon wniósł znaczący wkład we wdrażaniu metod komputerowych w dydaktyce na WIL. Będąc kierownikiem SWDPK (1990-2000) wykazał dużo inicjatywy w wyposażaniu w sprzęt komputerowy i oryginalne oprogramowania laboratoriów, w tym czasie jedynych na wydziale i ogólnie dostępnych. Z tego powodu jest uważany, oprócz profesorów J. Orkisz i Z. Waszczyszyna, za jednego z prekursorów wprowadzania metod komputerowych do programów studiów na WIL.

Zainteresowania naukowe prof. Cz. Cichonia obejmują zagadnienia stateczności sprężystej i sprężysto-plastycznej konstrukcji i – ostatnio – mechaniki pękania materiałów quasi-kruchych (w szczególności betonu). Dla zagadnień tych budowane są modele numeryczne rozwiązania z wykorzystaniem metody elementów skończonych i metod bezelementowych. Problemy szczegółowe, jak na przykład stateczność konstrukcji cienkościennych czy analiza propagacji rys są ciągle aktualne i znajdują nowe rozwiązania dzięki aplikacji nowoczesnych metod komputerowych.

Zainteresowania pozazawodowe: narty i tenis (jest wieloletnim prezesem Klubu Tenisa Ziemnego Pracowników PK).

DOKTORZY HABILITOWANI

**Dr hab. inż. arch.
MARIA JÓZEFA MISIĄGIEWICZ**
Wydział Architektury

ur. w 1945 r.
studia – 1969
doktorat – 1984
habilitacja – zatw. 26.04.2000:
„O prezentacji idei architekto-
nicznej”.

**Dr hab.
LUDWIK BYSZEWSKI**
*Wydział Fizyki Technicznej
i Modelowania Komputerowego*

ur. w 1953 r.
studia – 1976
doktorat – 1984
habilitacja – zatw. 26.04.2000:
„Zagadnienia różniczkowe i funk-
cjonalno-różniczkowe z warun-
kami nielokalnymi”.

**Dr hab. inż. arch.
ZBIGNIEW JAN MYCZKOWSKI**
Wydział Architektury

ur. w 1955 r.
studia – 1979
doktorat – 1990
habilitacja – zatw. 29.05.2000:
„Krajobraz wyrazem tożsamości
w wybranych obszarach chronio-
nych w Polsce”.

Dr hab. inż. PIOTR KULCZYCKI
*Wydział Inżynierii Elektrycznej
i Komputerowej*

ur. w 1958 r.
studia – AGH 1983, UJ 1987
doktorat – 1991
habilitacja – zatw. 26.04.2000:
„Wykrywanie uszkodzeń w sys-
temach zautomatyzowanych
metodami statystycznymi”.

**Dr hab.
WOJCIECH OTOWSKI**
*Wydział Fizyki Technicznej
i Modelowania Komputerowego*

ur. w 1951 r.
studia – 1976
doktorat – 1986
habilitacja – zatw. 26.04.2000:
„Dielektryczne badania dynamiki
molekularnej”.

**Dr hab. inż.
LESZEK MIKULSKI**
Wydział Inżynierii Lądowej

ur. w 1949 r.
studia – 1972
doktorat – 1979
habilitacja – zatw. 29.05.2000:
„Optymalne kształtowanie
sprężystych układów pręto-
wych”.

**Dr hab. inż.
BOGUMIŁ WRANA**
Wydział Inżynierii Lądowej

ur. w 1948 r.
studia – 1973
doktorat – 1978
habilitacja – zatw. 26.04.2000:
„Metoda krępych elementów
spektralnych i jej zastosowanie
do analizy dynamicznej funda-
mentów pod turbozespoły”.

Józef Gawlik

PROFESOR JAN KACZMAREK

Twórca naukowej i dydaktycznej szkoły obróbki materiałów

W dniach 11-12 maja 2000 r. odbyła się **Międzynarodowa Konferencja Naukowa OBRÓBKA MATERIAŁÓW - stan obecny i kierunki rozwoju "OM 2000"**, zorganizowana przez Instytut Technologii Maszyn i Automatyzacji Produkcji dla uczczenia 80. rocznicy urodzin Profesora Jana Kaczmarka, twórcy **naukowej i dydaktycznej szkoły obróbki materiałów w Polsce**. Przewodniczącym komitetu organizacyjnego był prof. Józef Gawlik – prorektor PK ds. badań naukowych i współpracy z gospodarką. Komitetowi naukowemu przewodniczył prof. Kazimierz Oczko – przewodniczący Komitetu Budo- wy Maszyn PAN.

W Konferencji wzięło udział **135** osób z Niemiec, Kanady, Słowacji, Ukrainy i Polski, w tym **90** osób z uczelni krajowych i zagranicznych, **24** osoby z instytutów naukowych, **16** osób reprezentujących firmy prywatne, **5** osób ze stowarzyszeń i komitetów naukowych. Wydrukowane 2 tomy materiałów konferencyjnych (**658 stron**) zawierają:

- **6** artykułów okolicznościowych o Profesorze Janie Kaczmarku - Twórcy naukowej i dydaktycznej szkoły obróbki materiałów,
- **64** artykuły naukowe **133** autorów z zakresu obróbki materiałów.

Konferencję otworzył rektor Politechniki Krakowskiej profesor **Kazimierz Flaga**, wręczając Jubilatowi Złotą Odznakę Politechniki Krakowskiej.

Jubileusz osiemdziesięciolecia urodzin **Profesora Jana Kaczmarka** – członka rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk, członka Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie, członka zwyczajnego Akademii Inżynierskiej w Polsce – odbywał się

w Krakowie, mieście, z którym Jubilat był związany przez 23 lata (od 1945 do 1968 roku), gdzie studio- wał oraz uzyskał stopnie i tytuły naukowe.

Tu też pracował przez wiele lat w obu uczelniach technicznych: Akademii Górniczo-Hutniczej i Poli- technice Krakowskiej, zajmując kolejno stanowiska:

- w AGH – od asystenta do docenta w latach 1947÷1958,

- w Politechnice Krakowskiej, gdzie uzyskał tytuły naukowe profesora – nadzwyczajnego w 1962, zwyczajnego w 1969; był kierownikiem Katedry Obróbki Metali (1958÷1988), a także prorektorem (1965÷1968); przez ostatnie trzy miesiące kadencji prorektora pełnił też obowiązki rektora. W tym czasie Senat Akademicki Politechniki Krakowskiej na po- siedzeniu w dniu 14.06.1968 r. podjął uchwałę o budowie nowych obiektów uczelni na terenie byłego lotniska w Czyżynach oraz budowie obiektów miasteczka studenckiego.

Pracował również w Instytucie Obróbki Skrawa- niem, pełniąc funkcję zastępcy dyrektora w latach 1956÷1957 i dyrektora 1957÷1968.

W maju 1968 r. Profesor Jan Kaczmarek obej- muje stanowisko I zastępcy przewodniczącego Ko- mitetu Nauki i Techniki (KNiT), a w grudniu tegoż roku zostaje powołany przez Sejm na stanowisko przewodniczącego KNiT oraz członka Rady Mini- strów. Fakt ten przesądza o przeniesieniu się Jubi- lata z Krakowa do Warszawy, a tym samym zapo- czątkowuje „warszawski” okres Jego działalności.

W trakcie pracy w KNiT jako naczelnym organie administracji państwowej w zakresie rozwoju nauki i techniki, a tym samym innowacyjnego wspierania gospodarki narodowej, wyraziście ujawniają się inne walory charakterologiczne Jubilatą, a to przedsię- biorczość i makrokonceptyjność. I kiedy w grudniu 1972 r. dochodzi do przejęcia KNiT przez nowo utworzone Ministerstwo Nauki, Szkolnictwa Wyż- szego i Techniki (MNSzWiT), na stanowisko ministra w tym resorcie zostaje powołany Profesor Jan Kaczmarek i wchodzi w skład Prezydium Rządu. Ponieważ wcześniej, bo już w styczniu 1972 r. po wyborze na członka rzeczywistego, Jubilat zostaje sekretarzem naukowym Polskiej Akademii Nauk (PAN), w Jego rękach skupiają się wszelkie proble- my nauki, techniki i wyższego szkolnictwa w naszym kraju. Obciążenie rzeczywiście ogromne, zwłaszcza w kontekście m.in. stworzenia przez Jubilatą w KNiT systemu kompleksowych ogólnopolskich programów

badawczo-wdrożeniowych, a w MNSzWiT - skokowego dofinansowania wyposażenia badawczego szkół wyższych oraz ich rozwoju i umacniania czy też wielu nowatorskich przedsięwzięć zrealizowanych w PAN. Po dwóch latach sprawowania funkcji ministerialnej, a jednocześnie poselskiej, Profesor Jan Kaczmarek koncentruje się od grudnia 1974 r. jedynie na stanowisku sekretarza naukowego i członka Prezydium PAN.

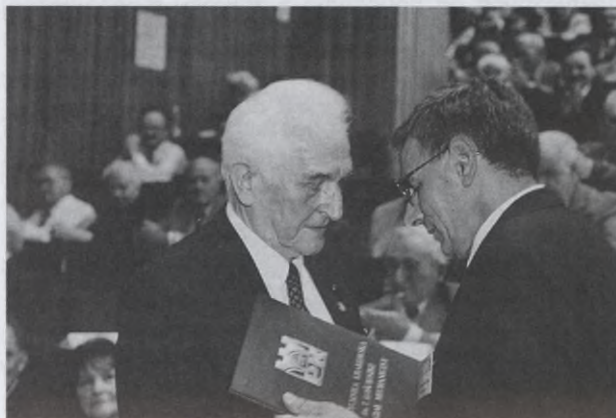
Druga połowa lat siedemdziesiątych - powstają problemy węzłowe. Duży problem węzłowy 05.1, koordynowany przez Zjednoczenie Przemysłu Obrabiarkowego PONAR pt. „Rozwój metod i środków obróbki plastycznej, skrawaniem i ścierniej oraz erozyjnej” kierowany jest przez Profesora Jana Kaczmarka. Naukowe podejście do problemów technologii skłania Profesora do wyodrębnienia podproblemu 05.1.1: „Wydzielone badania poznawcze - Podstawy Technologii Maszyn”, którego koordynatorem drugiego stopnia zostaje IPPT PAN, pod kierownictwem Profesora Jana Kaczmarka.

Ważniejsze wyniki pracy badawczej Jubilata można ująć w następującym zestawieniu liczbowym:

- ponad 200 publikacji naukowych w renomowanych czasopismach zagranicznych i krajowych oraz naukowo-technicznych,
- 14 książek i podręczników o charakterze monograficznym,
- 11 patentów wynalazczych (wykorzystanych w patencie),
- przeszło 40 ekspertyz dla przedsiębiorstw przemysłowych,
- 30 wypromowanych doktorów (spośród nich ośmiu to późniejsi profesorowie).

We wszystkich obszarach i na wszystkich poziomach swej działalności Profesor Jan Kaczmarek doceniał, umiał realizować i lubił współpracę międzynarodową. W niełatwych czasach wyszukiwał możliwości przyciągnięcia do współpracy interesujących zagranicznych naukowców, możliwości udziału w badaniach międzynarodowych oraz promocji polskich osiągnięć naukowych i polskich uczonych. Doceniając niewątpliwe osiągnięcia naukowe w ZSRR i utrzymując żywe kontakty z uczonymi z poszczególnych republik radzieckich próbował nawiązywać współpracę z resztą świata, zwłaszcza z Europą Zachodnią i Stanami Zjednoczonymi. W tym obszarze szczególne znaczenie miała działalność Jubilata w Międzynarodowym Towarzystwie Naukowym Badań Obróbki Mechanicznej - CIRP (Collège International pour L'Étude Scientifique des Techniques de Production Mécanique), powstałym w 1951 roku jako zachodnioeuropejskie towarzystwo naukowe. W swej CIRP-owskiej działalności Profesor Jan Kaczmarek odegrał istotną rolę nie tylko we władzach, jako wiceprezydent, prezydent, b. prezydent i członek Rady lecz również, a może przede

wszystkim, jako inicjator i gorący orędownik Komitetu Naukowo-Technicznego STC „S” (Warstwa Wierzchnia). Wcześniej niż inni zwrócił uwagę na istotne znaczenie warstwy wierzchniej przy ocenie jakości wyrobu i wynikającej stąd potrzeby badań, wyboru właściwych parametrów dla jej opisu, określenia związków tych parametrów z poszczególnymi technikami wytwarzania i późniejszymi właściwościami eksploatacyjnymi wyrobu.

W ciągu kilkadziesiąt lat trwających różnorodnych i niezwykle intensywnych przejawów działalności na niwie międzynarodowej, Profesor Jan Kaczmarek uzyskał kilkadziesiąt bardzo istotnych odznaczeń, medali i wyróżnień, m.in.: członek zagraniczny National Academy of Engineering, Bułgarskiej Akademii Nauk, Belgijskiej Królewskiej Akademii Nauk, doktor honoris causa Technische Universität Chemnitz i Moskiewskiej Wyższej Szkoły Technicznej (MWTU), zagraniczny członek honorowy Francuskiego Towarzystwa Promocji Mechaniki dla Przemysłu (GAMI), Honorary Scholar of International Institute of Applied Systems Analysis, jest odznaczony Medalem im. Dinova za zasługi w zakresie współpracy między Polską i Bułgarską Akademią Nauk, Złotymi Palmami Francuskiej Akademii Nauk, Grand Officier de Legion d'Honneur za zasługi w zakresie współpracy naukowej i kulturalnej.

Odznaczenia te, przyznawane przez różne organizacje naukowe, są wyrazami uznania środowisk zagranicznych dla osiągnięć Profesora Jana Kaczmarka i Jego ciągłych wysiłków, ukierunkowanych na nawiązywanie i utrwalanie międzynarodowej współpracy.

Profesor Jan Kaczmarek znakomicie łączył działalność dydaktyczną i naukowo-badawczą z rozwojem pracowników naukowych, czego efektem były między innymi prace doktorskie wykonane pod Jego kierunkiem. Wśród nich pokaźne grono stanowili pracownicy naukowo-dydaktyczni Politechniki Krakowskiej. Należą do nich: prof. prof. Jan Harasymowicz, Zbigniew Polański, Bolesław Stolarski, Janusz

Oprędkiewicz, Lucjan Przybylski, dr Edmund Kulawik, dr Czesława Wojtowicz.

Pod kierunkiem Profesora Jana Kaczmarka zostało wykonanych ok. 130 prac dyplomowych, spośród których praca magisterska Tadeusza Szymutko uzyskała w 1965 r. I nagrodę w ogólnopolskim konkursie prac magisterskich uczelni technicznych.

Wiele interesujących innowacji w dydaktyce zostało wprowadzonych przez Profesora Jana Kaczmarka. Problemowy układ programu i pomocy dydaktycznych do nauczania z zakresu mechanicznej obróbki materiałów, filmy dydaktyczne prezentujące rozwiązania i przykłady z praktyki przemysłowej oraz wyjątkowa erudycja i klarowne prezentowanie złożonych problemów z podstaw teorii i technologii skrawania powodowały, że spotkania z Profesorem Janem Kaczmarkiem zawsze były niepowtarzalnym przeżyciem osobistym. Dbałość o ukształtowanie właściwej postawy młodej kadry dydaktycznej Katedry Obróbki Metali zaowocowała między innymi zajęciem I miejsca przez mgr E. Kulawika w konkursie na najlepszego dydaktyka na Wydziale Mechanicznym PK. Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej i kształceniu młodej kadry naukowej otrzymał Jubilat w 1964 r. nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego.

Również rektor Politechniki Krakowskiej uhonorował Profesora Jana Kaczmarka nagrodami za wybitne osiągnięcia w pracy dydaktyczno-wychowawczej oraz za wybitne osiągnięcia w pracy naukowej.

Prof. zw. dr inż. dr h.c. Jan Kaczmarek był zawsze – i nadal pozostaje niezmiennie wierny swemu

credo życiowemu, które zawiera się w stwierdzeniu: „każdy, komu zależy na rozwoju cywilizacji, powinien w jak największym stopniu – według swoich zdolności i możliwości – działać twórczo i nie powinien pomijać nadarzających się okazji, aby pozytywnie oddziaływać na aktywizację przedsiębiorczości i doskonalenie warunków, sprzyjających najefektywniejszemu korzystaniu z wyników twórczości”.

Życzymy Drogiemu Jubilatowi, aby będąc w dobrym zdrowiu, przez długie lata wspomagając nas nadal swoimi dokonaniem i inspirował do nowych pomysłów, służących rozwojowi i kształceniu następnych pokoleń inżynierów, rozumiejących i umiejących racjonalnie kształtować elementy maszyn za pomocą skrawania.

Fot. J. Zych

Józef Nizioł

JUBILEUSZ PROFESORA MICHAŁA ŻYCHKOWSKIEGO

Uroczystości jubileuszowe Profesora Michała Życzkowskiego odbywały się w auli PAU w Krakowie, a całość zorganizował Instytut Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn Wydziału Mechanicznego PK. Poniżej zamieszczamy pełny tekst wystąpienia dyrektora Instytutu prof. zw. dr hab. Józefa Nizioła, dołączając się do życzeń.

Redakcja „Naszej Politechniki”

Szanowni Państwo

Przypadł mi niezwykle zaszczyt otwarcia uroczystej sesji poświęconej 70-leciu urodzin Profesora Michała Życzkowskiego i rozpoczęcia 40-lecia Jego pracy naukowej w Politechnice Krakowskiej.

Witam serdecznie wszystkich przybyłych na tę uroczystość wychowanków, współpracowników i przyjaciół Profesora Michała Życzkowskiego.

Szczególnie serdecznie witam Szanownego Jubilata wraz z żoną Teresą, dziećmi i rodziną.

Jest powiedzenie, że nieszczęścia chodzą parami. To może szczęścia chodzą trójkami.

Witam więc bardzo serdecznie Jego Eminencję Księdza Kardynała Franciszka Macharskiego, który za dwa dni obchodzić będzie podwójną, a może nawet potrójną uroczystość – 50-lecie święceń kapłańskich i ceremonię podwójnej godności doktora

honoris causa Papieskiej Akademii Teologicznej i Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Witam serdecznie Pana Profesora Herberta Manga z Uniwersytetu w Wiedniu, członka rzeczywistego Austriackiej Akademii Nauk, któremu Senat PK 10 marca nadał godność doktora honoris causa Politechniki Krakowskiej, zaś ceremonia wręczenia dyplomu odbędzie się jutro w Collegium Maius.

Witam gospodarza naszej uczelni JM Rektora prof. Kazimierza Flagę.

Witam gospodarzy tej pięknej auli, którzy niezwykle serdecznie podeszli do naszego Instytutu, Panów Profesorów: Kazimierza Kowalskiego prezesa PAU i Włodzimierza Ostrowskiego prezesa Oddziału Krakowskiego PAN i wiceprezesa PAN, sekretarza generalnego PAU prof. Jerzego Wyrozumskiego.

Witam doktorów honoris causa PK, Panów Profesorów: Romana Ciesielskiego, Zenona Mroza, Władysława Muszyńskiego.

Witam wieloletniego przewodniczącego Komitetu Mechaniki PAN, członka rzeczywistego PAN prof. Witolda Gutkowskiego i obecnego przewodniczącego prof. Gwidona Szefera.

Wybaczcie Państwo, że nie mogę powitać imieniem wszystkich.

Witam Koleżanki i Kolegów z Politechniki Warszawskiej, Śląskiej, Poznańskiej, Świętokrzyskiej, Rzeszowskiej, Łódzkiej, Lubelskiej, Częstochowskiej, Wrocławskiej, z IPPT PAN w Warszawie, z Uniwersytetu Warszawskiego, Akademii Górniczo-Hutniczej i oczywiście z Politechniki Krakowskiej.

Szanowni Państwo

Chciałbym Państwu przybliżyć sylwetkę naszego drogiego Jubilata Profesora Michała Życzkowskiego.

Jest On nie tylko wybitnym uczonym i wspaniałym organizatorem nauki, ale wyjątkowym człowiekiem, wcielającym w życie zasadę **„Żyć to działać, to rozlewać po świecie talent, energię, uczucie, pomagać w czasie teraźniejszym pokoleniom przyszłym”**.

Profesor Michał Życzkowski niezwykle swoje sukcesy osiągnął dzięki zdolnościom, dużej pracowitości i precyzji w organizowaniu czasu pracy.

Urodził się w Krakowie 12 kwietnia 1930 roku o godz. 12.55. Organizatorzy jubileuszowej sesji ustalili jej początek na godz. 13.00, więc nie byli aż tak precyzyjni jak Pan Profesor. Ale błąd 5 minut w stosunku do 70 lat, co z uwzględnieniem lat przestępnych daje 25 725 dni, jest nieduży. Stosunek tych dwóch przedziałów czasowych wynosi 1.35×10^{-7} .

Studia wyższe w Politechnice Krakowskiej na Wydziale Mechanicznym ukończył w 1954 r. Pracę zawodową rozpoczął wcześniej, w roku 1952 jako wybitny student III roku. Zajął się teorią stateczności konstrukcji, teorią mechanizmów i matematyką stosowaną. Następnie teorią plastyczności oraz optymalnego kształtowania; już w roku 1953 opublikował trzy samodzielne prace.

W roku 1955 uzyskał stopień doktora nauk technicznych; był pierwszym doktorem wypromowanym w Politechnice Krakowskiej.

W latach 1958/59 odbył studia podoktoranckie, uzyskując Diplome of Imperial College w Londynie w roku 1959. Studia te wykorzystał bardzo owocnie, przygotowując z zakresu teorii pełzania pracę habilitacyjną. W roku 1960 w wieku 30 lat uzyskał stopień doktora habilitowanego.

Był pierwszym doktorem, który habilitował się w PK. W wieku 32 lat uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a profesorem zwyczajnym został mając 39 lat.

W roku 1973 został członkiem korespondentem PAN. Od 1989 r. jest członkiem rzeczywistym PAN, a od 1991 – członkiem czynnym PAU.

W roku 1997 został wybrany na członka Austriackiej Akademii Nauk, w rocznicę 150-lecia jej istnienia. Jest to szczególne wyróżnienie, gdyż w całej historii jej istnienia (153 lata) jest jednym z dziesięciu Polaków.

Dorobek naukowy Profesora Michała Życzkowskiego jest imponujący. Jest autorem bądź współautorem 273 publikacji, w tym trzech książek własnych i 10 zespołowych.

Zasadniczą dziedziną Jego pracy naukowej była i jest teoria plastyczności, a szczególnie obciążenia złożone w teorii plastyczności i pojęcie nośności rozdzielczej. Do unikalnych w skali światowej należą książki Profesora Michała Życzkowskiego „Obciążenia złożone w teorii plastyczności”, a następnie w znacznie rozszerzonym ujęciu „Combined Loadings in the Theory of Plasticity”, Nijhoff 1981. To drugie ujęcie omawia ponad trzy tysiące pozycji literatury, w tym wiele pozycji szkoły krakowskiej, stworzonej przez Profesora Michała Życzkowskiego.

Dzięki tej pozycji został powołany do rad redakcyjnych *International Jour of Plastics* (1981) i *Jour Mech. Sciences* (1989) oraz był przez rok zatrudniony w Joint Research Centre, Ispra Włochy (1981). W wymienionych książkach pierwszy wprowadził pojęcie nośności rozdzielczej – z tego zakresu jest współautorem monografii „Nośność rozdzielcza w teorii plastyczności” – PK Kraków 1998.

Kolejną dziedziną działalności naukowej Profesora Michała Życzkowskiego było i jest optymalne kształtowanie konstrukcji. Szczególny nacisk położył na optymalne kształtowanie przy warunkach stateczności i w warunkach pełzania. Z tego zakresu powstało kilka prac doktorskich, których był promotorem.

W uznaniu wartości naukowej tej tematyki został powołany do rady redakcyjnej „Structural Optimization” i powierzono mu generalny referat na I Kongresie Solids Mechanics na temat optymalnego kształtowania powłok w 1992 r.

Inne osiągnięcia Jubilata dotyczące stateczności konstrukcji związane są z analizą niekonserwatywnych zagadnień stateczności, wprowadzenie pojęcia siły nadśledzającej i określenia odpowiedniej wartości siły krytycznej. Podsumowaniem tych prac było wydanie dwóch książek „Stability of Elastic Structures” i „Strength of Structural Elements” – Springer i Elsevier.

Przez cały okres swojej działalności naukowej interesował się matematyką stosowaną. Jego publikacje z zakresu działań na uogólnionych szeregach potęgowych i opracowanie metody konturowych szeregów Fouriera przyniosły Mu uznanie międzynarodowe i powołanie do rady redakcyjnej ZAMM w 1992 r.

Nie sposób w krótkim wystąpieniu wymienić wszystkie osiągnięcia związane z działalnością naukową, organizacją kongresów i sympozjów międzynarodowych o najwyższej randze.

Chciałbym zwrócić uwagę na wyjątkową rolę Profesora Michała Życzkowskiego w dziedzinie kształcenia kadry. Wypromował 29 doktorów, był recenzentem 34 przewodów habilitacyjnych (w tym 3 aktualnych członków PAN). Opracował 55 recenzji rozpraw doktorskich, 40 opinii do tytułu naukowego profesora. Spośród Jego doktorantów 11 uzyskało stopień doktora habilitowanego, 5 tytuł naukowy profesora, w tym 4 profesorów zwyczajnych, jeden jest członkiem PAN i PAU. Dalszych pięciu zajmuje stanowiska profesorów w Polsce, dwóch w Stanach Zjednoczonych, dwóch w rodzimych krajach (Chiny i Wietnam).

Z rozwojem kadr naukowych poza granicami kraju związane były prowadzone przez niego kursy szkoleniowe: Drezno 1965, Hannover 1966,

Amherst 1971, Udine 1976 i 1988, Rio de Janeiro 1985.

Profesor Michał Życzkowski był twórcą (1969) międzywydziałowej specjalności **mechanika stosowana**, która w roku 1991 została przekształcona w **mechanikę komputerową**, wzorowaną na coraz szerzej rozwijającej się „Computational Mechanics”. Wykształciła ona ponad 300 magistrów inżynierów, poszukiwanych zarówno przez uczelnie, jak i nowoczesne zakłady przemysłowe.

W roku 1985 Profesor Michał Życzkowski otrzymał godność doktora honoris causa Politechniki Krakowskiej. Otrzymał wiele wyróżnień i odznaczeń: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1973), Krzyż Oficerski O.O.P. (1989), Krzyż Komandorski O.O.P. (1999), Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Do ważniejszych nagród zaliczyć należy Nagrodę Tytusa Hubera (1963), Sekretarza Naukowego PAN (1977), 7 nagród ministra, 26 nagród rektora PK.

Profesor Michał Życzkowski jest niekwestionowanym autorytetem naukowym i moralnym środowiska naukowego Politechniki Krakowskiej i ogólnopolskiego.

Jest wzorcową głową rodziny. Razem z żoną wychowali i wykształcili czworo wspaniałych dzieci; mają siedmioro wnuków.

Panie Profesorze!

Ta liczba przesłanych z serca płynących adresów oraz zebranego na tej sali kwiatu mechaników polskich potwierdzają sentencję: „**Posiej kwiaty w ogrodzie brata Twego, a zobaczysz, jak pięknie zakwitną w Twoim**”.

Fot. J. Zych

Jolanta Sroczyńska

WARSZTATY PROJEKTOWE

POD KIERUNKIEM PROFESORA SALVADORA PEREZ ARROYO

Zakończone niedawno warsztaty w ramach zajęć z projektowania konserwatorskiego na IV roku w Instytucie Historii Architektury i Konserwacji Zabytków WA, pod kierunkiem profesora Salvadora Perez Arroyo, były swego rodzaju eksperymentem. Po raz pierwszy bowiem pojawiła się możliwość odbycia krótkiego stażu projektowego, w formie zintensyfikowanych zajęć, u wybitnego europejskiego architekta, a zarazem obecnie profesora dwóch czołowych Wydziałów Architektury w Madrycie i Bartlett (Anglia).

Wybrana grupa studentów z IV roku w trakcie letniego semestru przeszła ze swoimi wstępnymi koncepcjami pod opiekę profesora Arroyo i jego żony arch. Ewy Hurtado Toran. Założeniem warsztatu była twórcza kontynuacja wybranych już wcześniej (w trakcie 7. semestru) tematów, związanych z kreacją współczesnej architektury w zabytkowym otoczeniu. Do momentu rozpoczęcia warsztatów, studenci przeprowadzili studia dotyczące historycznych uwarunkowań danej lokalizacji (np. mosty we Florencji, starego mostu i baszty Batorego w Kamieńcu Podolskim czy dawnej fabryki w Berlinie). Mieli także już za sobą przemyślenia nad wstępną koncepcją adaptacji danego obiektu dla nowej, zaproponowanej przez siebie funkcji.

Warsztaty w założeniu miały polegać na dwukrotnej, po 10 dni trwającej, codziennej intensywnej pracy w jednej z sal ćwiczeniowych przy ul. Kanoniczej 1.

Po wstępnej prezentacji swoich koncepcji studenci wysłuchali uwag obojga prowadzących. Pierwsza część warsztatów poświęcona została różnorodnym eksperymentom i doświadczeniom przeprowadzanym przez poszczególne osoby, prowadzącym do dokładnego rozpoznania indywidualnych cech danego miejsca. Tak więc na przykład studenci, zajmujący się projektowaniem mostu, mieli za zadanie dokładne rozpoznanie wszelkich informacji, jakie dostarcza woda (zarówno materialnych, jak i niematerialnych). Studenci, którzy np. adaptowali niemiecką fabrykę, analizowali efekty świetlne jakie mogą zaistnieć przy różnorodnym działaniu światłem, wpadającym przez otwory okna i wprowadzanym sztucznie do wnętrza. Każde z tych doświadczeń było rejestrowane. Istotną cechą tych ćwiczeń, niejednokrotnie podkreślaną przez samego profesora, była ich różnorodność, która pozwoliła na znalezienie istoty danego miejsca wynikającej zarówno z samej bryły, jej wewnętrznej struktury, jak

i z najbliższego otoczenia. Zakończeniem pierwszej części warsztatów była studencka prezentacja rejestracji wykonanych doświadczeń, ich analiza i weryfikacja przyjętych koncepcji. Był to, jak to powiedział profesor Arroyo, podstawowy element projektowania jakim się ten twórca zawsze kieruje, pozwalający na znalezienie samego pomysłu i podstawowej koncepcji projektowej. Każdy ze studentów, biorących udział w przedsięwzięciu, przedstawiał około 40 plansz i kilka modeli, które pokazywały różnorakie doświadczenia i wynikające z nich możliwości. Bardzo ważny w tym procesie był model roboczy, który miał nie tyle być makietą koncepcji, ile podstawą dla prowadzonych eksperymentów z bryłą.

Druga część warsztatów, po trzytygodniowej przerwie, miała doprowadzić do stworzenia już konkretnego projektu, opartego na przyjętej koncepcji. Profesor Arroyo, jako wybitny znawca i specjalista od konstrukcji i materiałów budowlanych, zwracał szczególną uwagę na rozwiązania techniczne projektu. Niejednokrotnie podkreślał fakt, że dojrzały architekt musi mieć dużą wiedzę na temat konstrukcji i używanych współcześnie materiałów. Wiedza ta pozwala architektowi na większą swobodę przy podejmowaniu decyzji związanych z konkretnymi rozwiązaniami formalnymi. Znajomość współcześnie stosowanych materiałów pozwala na pełną realizację założonej koncepcji projektowej, a efekt końcowy realizacji jest pełniejszy. Rola konstruktora jest doradczą i sprawdzającą.

Warsztatom towarzyszyły dwa wykłady profesora, wygłoszone dla całego IV roku oraz liczne prelekcje i dyskusje związane ze współczesnymi teo-

riami sztuki i estetyki. Pierwszy z wykładów poświęcony był projektowi pawilonu wystawowego Le Corbusiera na międzynarodową wystawę techniki w Paryżu. Drugi wykład prezentował autorskie doświadczenia związane z zamkniętym konkursem na odbudowę teatru La Fenice w Wenecji.

Po raz pierwszy zorganizowano na Wydziale tego typu warsztaty, które miały na celu poznanie metody uczenia i pracy projektowej wybitnego twórcy. Było to ogromnie ważne doświadczenie nie tylko dla studentów, ale także dla nauczycieli akademickich. Wynikiem tej akcji jest wniosek, zaaprobowany wstępnie przez dziekana prof. Wacława Serugę, przeprowadzenia kolejnych tego typu warsztatów w roku następnym. Niewątpliwie istotny wydaje się pomysł intensywnej pracy nad jednym projektem przez pewien czas, która pozwoli na pełniejszą koncentrację nad danym tematem. Ważne jest przy tym ustawienie interdyscyplinarne tematu. Powinno się przykładać jednakową wagę zarówno do rozwiązań formalnych, jak i konstrukcyjno-materiałowych.

Nie można także pomijać problemów urbanistycznych i konserwatorskich, które gwarantują jeszcze lepsze wpisanie obiektu w istniejące otoczenie.

Pobyty profesora Arroyo zaowocował też nawiązaniem współpracy z Wydziałem Architektury na Politechnice w Madrycie, która będzie realizowana od nowego roku.

Profesor Salvador Perez Arroyo, urodzony w 1945 roku w Madrycie, ukończył studia na Escuela Técnica Superior de Arquitectura de Madrid w 1965 r. Od ukończenia studiów związany jest z tą uczelnią, broniąc w międzyczasie doktorat dot. systemów konstrukcyjnych stosowanych od XVII-XIX wieku – praca nagrodzona jako najlepsza dysertacja broniąca na Universidad Politécnica de Madrid,

a w 1983 r. otrzymując tytuł profesora w specjalności konstrukcje budowlane. Jednocześnie pozostawał on od lat na stanowisku wykładowcy w Katedrze Projektowania Architektonicznego.

Równolegle profesor Arroyo pracował (w latach 1996-99) jako wykładowca lub tzw. visiting professor w takich uczelniach, jak: Bartlett School, University College of London, Centro Palladio w Venezy, Instituto Universitario de Arquitectura di Venezia i University Pontifica Bolivariana, Medellin w Kolumbii, Uniwersytet w Corunie w Hiszpanii i w wielu innych.

Profesor Arroyo jest także znanym i cenionym projektantem o prestiżu międzynarodowym.

Był laureatem i zdobywcą pierwszego miejsca w wielu międzynarodowych konkursach architektonicznych, a także laureatem licznych nagród państwowych za swoją twórczość, jak np. nagroda za twórczość przyznana przez Stowarzyszenie Architektów w Madrycie (1980), nagroda przyznana przez Asturias Architecture za centrum sportowe w Gijon w Hiszpanii (1992), pierwsza nagroda w konkursie na przejście podziemne w Madrycie, projekt dzielnicy mieszkaniowej w Orvieto, rozbudowa ratusza w Madrycie, adaptacja zabytkowej fabryki w Arvelo i inne. Brał także udział w zamkniętym konkursie na projekt restauracji opery „La Fenice” w Wenecji, adaptacji fabryki tytoniu dla potrzeb sądów na Piazzale Roma w Wenecji i wielu innych.

Profesor Arroyo jest autorem kilkudziesięciu artykułów naukowych, dotyczących teorii projektowania architektonicznego i konserwacji zabytków, drukowanych w hiszpańskich i włoskich periodykach architektonicznych, prasie architektonicznej, a także autorem i współautorem kilkunastu książek dot. teorii architektury współczesnej. Jego twórczość zawodowa została zebrana i podsumowana w dwóch monografiach wydanych z serii współcześni architekci hiszpańscy.

Jako czynny projektant, profesor Arroyo może się poszczycić około 80-cioma tzw. dużymi projektami na zamówienie publiczne lub wielkich kompanii przemysłowych, a także mniejszymi realizacjami – domów jednorodzinnych – w 90% zrealizowanymi.

Jako badacz i wynalazca ma na swoim koncie także projekty wdrożeniowe i patenty m.in. systemów budowlanych dla elementów powtarzalnych w technologii uprzemysłowionej dla budownictwa mieszkaniowego – projekt we współpracy z międzynarodowymi partnerami, nowy system konstrukcyjny mostów dla pieszych przy użyciu metalowych elementów dla firmy REFEENSIDESA itd.

Fot. J. Zych

Dariusz Kozłowski

DYPLOM ROKU

W dorocznym konkursie Stowarzyszenia Architektów Polskich „Dyplom Roku” praca dyplomowa mgr inż. arch.

Andrzeja Mikulskiego:

„Klasztor i kościół w Miasteczku Studenckim w Krakowie” została uznana za najlepszy projekt dyplomowy roku akademickiego 1999/2000;

autor opracowania oraz promotor dr hab. inż. arch.

Dariusz Kozłowski, prof. PK – uzyskali nagrodę główną.

Modernizm i znaczenie

albo

klasztor i kościół w Miasteczku Studenckim w Krakowie

Rzecz. Przedmiotem pracy dyplomowej **klasztor i kościół**, w Miasteczku Studenckim w Krakowie, w ostatnim roku stulecia.

Miejsce. W spójnej kompozycji przestrzeni Miasteczka Studenckiego, na nieodległych peryferiach Krakowa, gdzie Stary Kraków stracił swe magiczne oddziaływanie, znaleziono dla **klasztoru i kościoła** miejsce stosowne. Budowlę umieszczono na skraju wyrazistego założenia zdominowanego przez kąty proste i „blok mieszkalny”. Klasztor znalazł miejsce na uboczu architektonicznej całości, a nowa użyteczność jest przeznaczona dla tych, którzy jej potrzebują.

Architektura. Stosowne przestrzenie obiektu pozwalają na „zamieszkiwanie” w ciszy i wyłączenie się z hałaśliwości życia codziennego toczącego się obok. Użyteczność rzeczy architektonicznej nie pozostaje niewidzialna, ale jest całkowicie przeźroczysta: zanim ją dostrzeżemy widzimy kształty. Architektura Mikulskiego, w poszukiwaniu inspiracji – i doskonałości, powstała najpierw jako wynik poszukiwań „atmosfera” budowli sakralnej: kościoła z niewielkim klasztorem. „Sacrum”, „dewocja”, „nowoczesność”, „światło”, „budulec”, „metafora”,

„symbol”, „znaczenie”...powinowactwa i inspiracje ze świata pozaarchitektonicznego, zostały zatarte z chwilą budowania przestrzeni. Budując kompozycję architektoniczną autor w swojej abstrakcji nigdy nie opuszcza świata znaczeń. Świat ten budowany jest ze świadomością, że nie istnieje *consensus gentium* w zakresie artystycznych produktów współczesnej kultury; dawne symbole straciły wiele ze swojej siły pobudzania myśli i uczuć, ponieważ siła ta zależy od spójności świata. Proponuje się nam wobec tego grę ezoteryczną w znaczenia, zabawę w obserwowanie gry form między sobą i grę z widzem.

Poetyka przestrzeni **klasztoru i kościoła** realizuje owe znaczenia budując meandry symbolu i metafory nie do końca jasne bez autorskiego komentarza. „Wspaniałe kłamstwo” tej architektury pozostaje ukryte przed okiem profana. Takiej poetyki nie będziemy wyjaśniać ani analizować. Jeśli pozostaje widzialna – starania architekta nie poszły na marne. Jeśli pozostaje w intencji twórcy, z pewnością posłuży budowaniu innego świata architektury w przyszłości. W obu przypadkach chodzi o poszukiwania istoty architektury dziś.

Marcin Kruszelnicki i in.

REKLAMA POŻERA MIASTO

Po raz kolejny nieformalna grupa K.O.S.I.P. zorganizowała przy współpracy OSSA (Ogólnopolskie Stowarzyszenie Studentów Architektury) warsztaty studenckie na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej, tym razem o zasięgu ogólnopolskim. Do Krakowa przybyli studenci wydziałów architektury z Gdańska, Szczecina, Poznania, Wrocławia, Gliwic, Białegostoku i Warszawy.

Reklama Pożera Miasto to temat, który wydał nam się bardzo aktualny i postanowiliśmy tym właśnie problemem zająć studentów. Kraków - miasto o wysokiej kulturze estetycznej - zostaje zaśmiecany przez kolorowe pseudoszyldy, rozsiane w jego przestrzeni w wielkim chaosie. Na ten właśnie chaos chcieliśmy zwrócić uwagę, chcieliśmy powiedzieć kategoryczne „NIE” i spróbować znaleźć sposób na pogodzenie architektury z reklamą. Lecz jest to „choroba”, z którą muszą walczyć też mieszkańcy miasta, a nie tylko garstka studentów architektury.

Warsztaty składały się z części teoretycznej, którą uświetnili swoimi wykładami: dr inż. arch. Romuald Loegler, dr inż. arch. Marek Łukacz i art. graf. Jerzy Napieracz oraz części praktycznej, która odbyła się w formie nr 31 „Św. Benedykt” na Krzemionkach.

Jury w składzie: dr inż. arch. Marta A. Urbańska, art. graf. Jerzy Napieracz, Barbara i Józef Bajorowie, Józef Wąsacz, Stanisław Ligas i Piotr Bujas (z ramienia organizatorów), przyznało nagrodę Grand Prix Ogólnopolskich Warsztatów Studentów Architektury OSSA-Baumit:

Grupie wrocławsko-gdańskiej za film pt. „**Architektura socjologiczna**” - Marta Kaleta, Joanna Chlebionek, Sabina Korgiel, Piotr Żuraw, Łukasz Baran oraz Piotr Konieczny.

Jury przyznało również trzy nagrody równorzędne:

- Grupie poznańsko-szczecińskiej za instalację będącą kryptoreklamą warsztatów,
- Grupie wrocławskiej za instalację pt. „Znikająca reklama”,
- Innej grupie wrocławskiej za przedstawienie w trzech aktach.

Wyróżnienie honorowe otrzymali studenci z Krakowa za instalację pt. „Prawda o gwoździu”

Honorowy patronat nad warsztatami objęli: prorektor Politechniki Krakowskiej prof. dr hab. inż. Ryszard Kozłowski, prodziekan ds. studenckich dr inż. arch. Ewa Węclawowicz-Gyurkovich oraz Stowarzyszenie Architektów Polskich SARP o/Kraków.

Patronat medialny:

Architektura-murator **ARCHITEKTURA**

Gazeta Wyborcza, wyd. Kraków **gazeta**

Głównym sponsorem była Firma Baumit **BAUMIT**

Warsztaty sponsorowały również:

Fakro **FAKRO**, Addiment Polska **ADDIMENT POLSKA**

Terranova **TERRANOVA**, Integram **Integram**

oraz Instytut Sztuki.

Gorące podziękowania dla naszego opiekuna pani dr inż. arch. Marty A. Urbańskiej oraz Pawła Ješko - OSSA o/Poznań.

Na serdeczne podziękowania zasłużyli również: pani Basia Zin, pani Danusia Fuksy, Anka Kuzon, Piotr Bujas, Dominik Dousa, Patrycja, Malina, Pacjenta, Karakana i Aśka, Kneza, Janka, Maka, Pawelek, Bartek Tłałka, Bartek Maciaś oraz Samorząd Studencki WA PK i wszyscy inni, którzy nas wspierali.

Organizatorzy konkursu: Marcin Kruszelnicki, Krzysztof Faber, Rafał Socha, Marcin Palacz, Tomasz Niewiedziała.

Kontakt:

www.kki.net.pl/~kosip, E-mail kosip@kki.net.pl

OSSA <http://www.info.com.pl/ossa>

lista dyskusyjna: <http://www.eGroups.com/list/ossa>
(wielka litera konieczna)

Fot. D. Dousa

Dariusz Kurkiewicz

NAGRODY BURMISTRZA

W Galerii „Gil” 1 czerwca br. prorektor prof. Ryszard Kozłowski otworzył wystawę prac studenckich III roku studiów Wydziału Architektury z przedmiotu *projektowanie architektoniczno-urbanistyczne mieszkaniowe*, prowadzone w Katedrze Architektury Mieszkaniowej przez prof. Zofię Nowakowską.

Przedmiot ten był realizowany w formie konkursu studenckiego na zlecenie burmistrza Gminy Andrychów, a dotyczył opracowania wizji zagospodarowania głównego placu miasta Andrychowa – placu A. Mickiewicza, z wprowadzeniem tam uzupełniającej zabudowy mieszkaniowo-usługowej. Celem przedsięwzięcia było stworzenie „Salonu Miasta”.

Dziewięćdziesięciu studentów prowadzonych w grupach przez zespół (mgr arch. Małgorzata Grabacka, dr arch. Rafał Barycz, dr arch. Paweł Saramowicz, mgr arch. Katarzyna Białas-Jucha i mgr arch. Dariusz Kurkiewicz) pod kierunkiem prof. Zofii Nowakowskiej pracowało nad tematem przez szósty semestr studiów.

Po oddaniu prac jury - złożone z przedstawicieli Gminy Andrychów i zespołu prowadzącego, pod przewodnictwem burmistrza mgr inż. Tadeusza Woźniaka i kierownika Katedry Architektury Mieszkaniowej prof. Zofii Nowakowskiej – oceniło prace i wyłoniło najlepsze: trzy do nagród i cztery do wyróżnień – ufundowanych przez burmistrza.

Laureatami równorzędnych nagród zostali: **Szymon Jantas** (grupa mgr arch. M. Grabackiej), **Jan Kuchta** (grupa mgr arch. D. Kurkiewicza), **Teresa Czepiec** (grupa dr arch. R. Barycza). Wyróżnienia (również równorzędne) otrzymali: **Monika Kantyka** (grupa mgr arch. K. Białas-Juchy), **Norbert Mech** (grupa mgr arch. D. Kurkiewicza), **Patrycja Świerc** (grupa dr arch. P. Saramowicza). Burmistrz mgr inż. Tadeusz Woźniak wręczył nagrody. W krótkim wystąpieniu bardzo wysoko ocenił współpracę z Katedrą Architektury Mieszkaniowej, jak również poziom prezentowanych prac i złożył podziękowania na ręce prof. Zofii Nowakowskiej.

Fot. J. Zych

Hubert Melges

SIÓDMA EDYCJA STUDENCKIEGO KONKURSU NA KAPLICZKĘ LUB KRZYŻ PRZYDROŻNY

Zainicjowany przez prof. Jana Władysława Rączkę w Instytucie Architektury i Planowania Wsi WA PK pomysł konkursu na kapliczkę i krzyż przydrożny doczekał się już siódmej edycji. Jest to niewątpliwie ogromny sukces, bowiem konkurs z roku na rok cieszy się coraz większym powodzeniem wśród młodzieży szkół artystycznych. Konkurs, od samego początku wspierany ze szczególną życzliwością przez rektorów PK, stał się jednym z elementów programu pogłębiania wiedzy w zakresie architektury sakralnej. Wśród sponsorów konkursu zazwyczaj są: rektor PK, dziekan WA, SARP Oddział w Krakowie oraz Firma Wydawniczo-Reklamowa „Archivolta”.

Projekt kapliczki czy krzyża przydrożnego to specyficzna architektura. W naszej tradycji i krajobrazie kapliczki i krzyże znalazły swoje stałe, niezaprzeczalne miejsce. Zazwyczaj wznoszone są one dla upamiętnienia jakiegoś radosnego przeżycia, charakteryzują się bardzo specyficznymi formami „małej architektury sakralnej”. Fenomenem kapliczek jest ich bardzo wymowna forma, czasami surowa i oszczędna, czasami rozrzeźbiona, w specyficzny sposób osadzona w krajobrazie. Kapliczkom i krzyżom najczęściej towarzyszą drzewa, które stają się tym samym elementem zaplanowanej całości. Drzewa świadczą też często o rodowodzie kapliczek i okresie dojrzewania kunsztu artystycznego, osadzonego nierozdzielnie z formą kapliczek w postaci różnego rodzaju ozdób, rzeźb, malowideł czy rękodzieła sztuki rzemieślniczej, bazującej na rodzimych materiałach budowlanych. Kapliczki z racji wieku, często erozji materiałowych, nie konserwowane giną samoczynnie. Czasami zdarzają się przypadki niszczenia przez bezmyślnych ludzi.

W tej edycji konkurs został rozbudowany i składał się z dwóch niezależnych części. W pierwszej części obowiązywał projekt kapliczki, dla dowolnie wybranego miejsca przez autora projektu. W opisie decyzję wyboru miejsca należało bliżej określić. Drugim elementem tego konkursu była praca fotograficzna najciekawszej, najoryginalniejszej kapliczki lub krzyża. Do zdjęcia należało dołączyć opis kapliczki wraz z orientacją w terenie na podkładzie mapowym. Na propozycję projektową wpłynęły prace, w których przeważała głęboka myśl i pasja twórcza; druga część stanowiła niejako dokument inwentaryzacji fotograficznej.

Jak się okazało w trakcie oceny, zdania jurorów tradycyjnie były podzielone, a powstała w wyniku tego dyskusja przyniosła niewątpliwie twórcze pomysły na przyszłość.

Konkurs na projekt kapliczki:

I nagroda

praca nr 15 – Monika Chlebek

praca nr 10 – Anna Skrzyńska, Bartłomiej Zemba-
czyński (Studium Architektury)

II nagroda

praca nr 1 – Natalia Przesmycka i Kinga Raczak

III nagroda

praca nr 16 – Dominik Przygocki

I wyróżnienie

praca nr 17 – Magdalena Stempek,
Magdalena Rosa

II wyróżnienie

praca nr 8b – Magdalena Stradomska,
Tomasz Pasiut

I nagroda

II nagroda

Konkurs fotograficzny

I nagroda – praca nr 14 – Magdalena Chlebek

II nagroda – praca nr 9 – Jadwiga Śleszyńska

III nagroda – praca nr 13 – Krzysztof Petrus

I wyróżnienie – praca nr 3 – Agnieszka Kwaśniewicz

II wyróżnienie – praca nr 18 – Paweł Ptak

Wszyscy nagrodzeni i wyróżnieni są studentami
II roku Wydziału Architektury PK.

Fot. Autor

HALA SPORTOWO-WIDOWISKOWA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

OTWARCIE HALI SPORTOWO-WIDOWISKOWEJ

Rektor prof. Kazimierz Flaga, prof. Józef Nizioł i mgr Zbigniew Kucia przecinają wstęgę

Poświęcenie hali przez ks. prałata Józefa Czyrka

Członkowie senatu oraz chór PK CANTATA podczas uroczystości

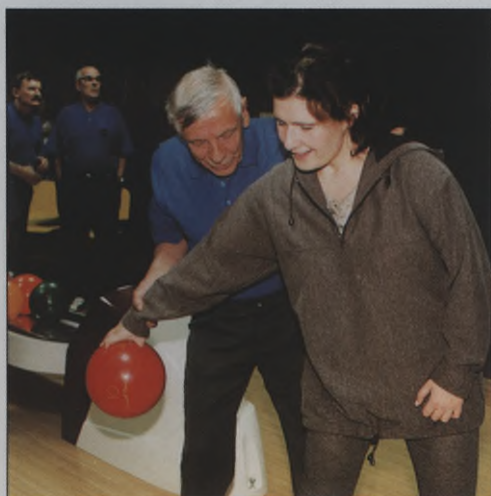
Od lewej rzucają członkowie drużyn: senatu, rektorskiej i dziekańskiej

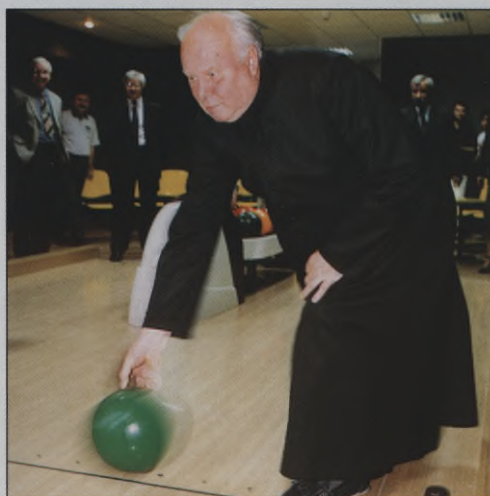
W oczekiwaniu na rzut

Drużyna senatu z pucharem

Prof. J. Nizioł trenuje dziennikarkę radia RAK

Ksiądz prałat też postanowił spróbować...

II Ogólnopolski Akademicki Turniej Karate Kyokushin

II Akademicki Turniej Trójek Mieszanych w Siatkówce

III Międzynarodowy Turniej Basketu Mieszanego STRZELEC'2000

Zakończenie XXIV Biegu Kościuszkowskiego

Monika Leszko

STUDENCI PODTRZYMUJĄ TRADYCJĘ

XXXVIII EPIDEMICZNY RAJD POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

W dniach 6 – 7 maja zebrali się w Rycerze Dolnej w Beskidzie Żywieckim uczestnicy rajdu Politechniki Krakowskiej. Już od 39 lat w pierwszy weekend maja studenci Politechniki zajmują jedną z górskich wiosek południowej Polski i zamieniają ją, na dwa dni, w „studencki raj”, pełen zabawy, piwa i śpiewu.

Gdy przed laty pierwszy szef rajdu, obecny rektor Politechniki Krakowskiej – prof. Kazimierz Flaga zorganizował rajd, nie było jeszcze wiadomo, że zostanie on na długie lata tradycją – świętą imprezą zarówno studentów, jak i kadry akademickiej. Teraz cieszy się on wielką popularnością, o czym świadczy liczba uczestników. Wystarczyło tylko raz wziąć udział w tej imprezie, aby co roku uczestniczyć w pysznej wprost zabawie.

Na rajd jeżdżą wszyscy, niezależnie od wieku – można tu spotkać zarówno obecnych studentów Politechniki, jak i jej absolwentów sprzed wielu lat. Przyjeżdżają całe rodziny czujące w dalszym ciągu silny związek z naszą uczelnią i jej tradycjami (najmłodszy uczestnik tego rajdu miał 3 miesiące). Nasz rajd to świetna, chociaż czasem jedyna okazja do spotkania znajomych, nawet tych z dawnych lat lat.

Nie można też zapomnieć o nazwie rajdu. Tradycją jest nazywanie rajdów na literę „E”, i tak poprzednie rajdy nosiły nazwy: Ewolucyjny, Elefantowy, Ekstrawagancki, Elektryzujący itd., a ten został nazwany Epidemicznym.

Organizacją rajdu już od lat zajmuje się Uczelniana Rada Samorządu PK wraz z tegorocznym

jego szefem **Romanem Bierówką** (studentem WIŚ). Zapewniają oni uczestnikom znakomitą zabawę i przygotowują dla nich wiele atrakcji i niespodzianek.

W tym roku studenci już od czwartego maja wędrowali po górach. Po Beskidzie Żywieckim rozbrzmiewał hymn Politechniki Krakowskiej – „**wieć wstań, do góry głowę wznies, śpiewaj naszą pieśń: PK górą jest, tak to jest, tak to jest**”.

Studenci chemii ze swoją rajdową flagą

Studenci zdobywali szczyty Beskidów, trzeba przyznać, że bez większego wysiłku. Wesole i rozpromienione twarze rajdowiczów można było ujrzeć wszędzie (nie tylko po polskiej stronie). W sobotę 6 maja wszystkie grupy złączyły się w jedną i razem spędzały czas w Rycerze Dolnej. Nie było możliwości, żeby się nudzić, można było posiedzieć przy ognisku, zjeść darmową kielbasę, bawić się na koncercie zespołów: SKANKAN oraz MOLD, a po koncercie bawić się na dyskotecie, która trwała do białego rana.

Drugiego dnia zlotu w Rycerze dołączył do grona studentów prorektor prof. Ryszard Kozłowski. Odbyły się też ciekawe konkursy: piosenki rajdowej,

Przeciąganie liny

Fot. J. Zych

przeciągania liny, oraz na najbardziej niepotrzebną rzecz na rajdzie. Tym razem tą „rzeczą” były – dzieci! Było bardzo wesoło, ale też nie zabrakło nagród. Grupa absolwentów wraz z rodzinami otrzymała nagrody ufundowane przez głównego sponsora: Browar Żywiec. Zmęczeni rajdowicze posilili się przygotowaną przez organizatorów grochówką.

Atmosfera była rewelacyjna, każdy był uśmiechnięty i zadowolony, chociaż coraz częściej ogarniała studentów smutna myśl, że to już niestety koniec, ale wszyscy pocieszali się faktem, że spotkają się znowu za rok i wspólnie będą podtrzymywać tradycję Politechniki Krakowskiej.

Przyjdźcie i Wy. ZAPRASZAMY.

Monika Leszko

CZYŻYNALIA 2000

16 maja w Studenckim Centrum Kultury Politechniki Krakowskiej „KWADRAT” odbyły się wybory najmilszej studentki PK. Była to pierwsza impreza rozpoczynająca tegoroczne Czyżynalia. Jak co roku dziewczyny udowodniły nam, że na naszej uczelni nie brakuje miłych, atrakcyjnych i pełnych humoru kobiet. Z szerokimi uśmiechami na twarzy brały udział w przygotowanych wcześniej konkursach. Jak co roku prowadzenia podjęło się Radio Nowinki. Nasze koleżanki dzielnie pokonywały kolejne konkurencje, aż została wyłoniona ta jedyna.

Fot. J. Zych

Szczęśliwą wybranką została **Aleksandra Jaros** - studentka WIŚ.

Główną nagrodą ufundowaną przez prorektora Ryszarda Kozłowskiego było bezpłatne miejsce w domu studenckim przez cały rok akademicki. Wybory zakończyły się dyskoteką, która trwała do białego rana.

Najmilsza została wybrana, ale to nie wszystko, Samorząd Studentów przygotował jeszcze wiele atrakcyjnych propozycji. 18 maja rozpoczęły się właściwe obchody studenckiego święta. Od godziny 12⁰⁰ studenci PK mogli uczestniczyć, w drugim z kolei, konkursie Graffiti, który odbył się na naszym miasteczku akademickim przy ul. Skarżyńskiego. Konkurencja była niesamowita, pomysły również. AZS przygotował interesujące konkursy sportowe. Wcześniej nasza uczelnia została zaprezentowana przez studentów na Rynku Głównym w czasie oficjalnego otwarcia Juwenalii.

Był to dzień pełen konkursów i emocji, a wieczorem na kortach AZS-u odbyły się koncerty. Zagrali: Skankan, Eklektyczne Gitary i Big Cyc – studenci Politechniki hucznie obchodzili swoje święto. W przerwie od wesołej zabawy można było zjeść kiełbaskę z grilla i wypić kufel piwa.

Muszę zaznaczyć, że Politechnika jako jedyna na taką skalę obchodzi swoje święto i z tak wielkim powodzeniem. Świadczy to o popularności i dobrym zorganizowaniu tego przedsięwzięcia, co może potwierdzić każdy uczestnik.

Andrzej Wyżykowski

RIBA

Na zaproszenie dziekana Wydziału Architektury PK prof. Wacława Serugi w dniach 22 – 28 maja br. przebywała w Krakowie Komisja Akredytacyjna Królewskiego Instytutu Architektów Brytyjskich (Royal Institute of British Architects – RIBA), w składzie: Simon Pepper – przewodniczący, Caroline Gould, Malcolm Higgs, Nicolas Groves-Raines i Courtney Miller – sekretarz.

Już cztery lata temu inicjatywę strony brytyjskiej podjął ówczesny dziekan WA prof. Andrzej Kadłuczka przyjmując delegację RIBA, która określiła wstępne warunki potrzebne do formalnego wystąpienia o akredytację szkoły, wychodząc z założenia, że trzeba jak najwcześniej stworzyć możliwości absolwentom naszej uczelni uznawania ich dyplomów poza granicami kraju, tym bardziej, że starania Polski do wejścia w struktury europejskiej wspólnoty są znacznie zaawansowane. Otrzymały wówczas raport ze wstępnej wizyty pozwolił na wprowadzenie wielu korekt w programie nauczania, nie ujmując nic z profilu krakowskiej szkoły architektury i jej tożsamości. Dwa lata temu wizycie Komisji Akredytacyjnej Wydziału Architektury na Uniwersytecie w Plymouth towarzyszyła delegacja krakowskiego Wydziału Architektury w charakterze oficjalnych obserwatorów. Zaobserwowana procedura i organizacyjna strona pozwoliły na przygotowanie wizyty w Krakowie w sposób, który już na wstępie został oceniony bardzo dobrze.

Wydział Architektury PK bardzo poważnie przygotował się do planowanej wizyty, powołując m.in. pełnomocnika dziekana ds. wizyty akredytacyjnej RIBA w osobie prof. Andrzeja Wyżykowskiego, który wraz z prodziekanem ds. dydaktyki dr Ewą Węclawowicz-Gyurkovich i pełnomocnikiem dziekana ds. programowych dr Jackiem Gyurkovich przejęli koordynację całości przygotowań i organizację pobytu delegacji w Krakowie.

Wymagane przed wizytą materiały (wszystkie w języku angielskim) obejmowały "Samoocenę Wydziału" przez Kolegium Dziekańskie oraz „Punkt widzenia studentów na Wydział”, tzw. „Questionnaire” – opracowanie szczegółowe informacji z zakresu programu szkoły, „sylabusów” wszystkich prowadzonych przedmiotów, praktyk, dane dotyczące uczestnictwa krytyków spoza szkoły, kontaktów zagranicznych i krajowych, zasady przyjmowania na studia, a także informacje statystyczne o pracownikach i studentach z ostatnich pięciu lat oraz „informacje dodatkowe”, dotyczące działalności naukowej, zaplecza lokalowego, wyposażenia bibliotek, sal komputerowych itp. Ponadto przygotowano życiorysy wszystkich pracowników oraz wiele informacji uznanych przez Kolegium Dziekańskie jako istotnych, które dotyczą: wprowadzonego systemu kredytowania, formy oceny i prowadzenia dyplomów, organizacji studiów podyplomowych oraz otworzenia nowego kierunku studiów „architektura krajobrazu”.

Samej wizycie na Wydziale towarzyszyły „wystawa prac jednego studenta”, wystawy dyplomów i prac kursowych i – co może najważniejsze – zestaw tzw. „portfolios”: po 6 prac z każdego przedmiotu z ostatnich dwóch semestrów, obejmujący po dwie wybrane prace ocenione jako najlepsze, średnie i najslabsze, które pozwalają jednak zaliczyć przedmiot.

Praca Komisji RIBA obejmowała wizytę wszystkich lokalizacji Wydziału (przy ul. Warszawskiej, Kanoniczej i Podchorążych), wizytę u rektora uczelni, wizyty na salach dydaktycznych w trakcie prowadzonych zajęć, zwiedzanie wystaw i analizę „portfolios”.

Podsumowując swój pobyt przewodniczący delegacji Simon Pepper przedstawił dziekanowi Wydziału Architektury prof. Wacławowi Serudzie wstępny raport, który przyznaje Wydziałowi Architektury Politechniki Krakowskiej akredytację na 5 lat. Oficjalne pisma w tej sprawie zostaną przesłane na Wydział po formalnej rejestracji w Londynie.

Olbrzymi wysiłek włożony przez Wydział w przygotowanie wizyty został uwieńczony pełnym sukcesem. Krakowski Wydział Architektury jest pierwszym w Polsce, którego dyplomy stają się uznawane za granicą i to już dotyczy absolwentów roku akademickiego 1999/2000. Absolwenci będą się mogli legitymować ukończeniem studiów na Wydziale posiadającym akredytację Królewskiego Instytutu Brytyjskich Architektów.

Fot. W. Seruga

Sławomir Kordowiak

UROCZYSTOŚĆ W STARYM ZAMKU ŻYWIECKIM

W sali portretowej Starego Zamku w Żywcu 8 maja br. odbyło się uroczyste podpisanie porozumienia o współpracy pomiędzy Politechniką Krakowską a Powiatem Żywieckim i Gminą Żywiec oraz umowy dotyczącej uruchomienia w Żywcu Zamieszcowego Ośrodka Dydaktycznego Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej.

W uroczystości uczestniczyli ze strony Politechniki Krakowskiej JM Rektor prof. zw. dr hab. inż. Kazimierz Flaga, prorektor ds. badań naukowych i współpracy z gospodarką prof. dr hab. inż. Józef Gawlik, prorektor ds. dydaktyki prof. dr hab. inż. Ryszard H. Kozłowski, kwestor mgr Maria Turakiewicz, kierownik SWFiS mgr Zbigniew Kucia, dziekan WIEiK dr hab. inż. Adam St. Jagiełło, prof. PK, prodziekan WIEiK ds. studiów zaocznych dr inż. Waldemar Zajac oraz dr inż. Sławomir Kordowiak – pełnomocnik rektora PK i dziekana WIEiK ds. realizacji porozumienia i umowy. Powiat Żywiecki reprezentowali starosta żywiecki mgr Andrzej Zieliński, wicestarosta Stanisław Lach, dyrektor Wydziału Edukacji dr Marian Deptuła (jednocześnie pełnomocnik starosty ds. realizacji porozumienia i umowy) oraz skarbnik Powiatu Elżbieta Wątroba. Gminę Żywiec repre-

zentowali burmistrz miasta Żywca mgr Janusz Kudłacik, wiceburmistrz mgr Jerzy Kliś i przewodniczący Rady miasta Żywca mgr inż. Antoni Szlagor. Ponadto w uroczystości uczestniczyli poseł Ziemi Żywieckiej i jednocześnie redaktor naczelny „Ziemi Żywieckiej” mgr Władysław Bułka, dyrektor Biura Poselskiego ministra Jerzego Widzyka mgr Andrzej Widzyk oraz kilkadziesiąt osób zaproszonych przez władze powiatu żywieckiego, w tym licznie przybyli pracodawcy.

W okolicznościowym wystąpieniu starosta żywiecki mgr Andrzej Zieliński wyraził zadowolenie z faktu nawiązania współpracy z Politechniką Krakowską, podkreślił celowość kształcenia na poziomie inżynierskim dla potrzeb Ziemi Żywieckiej i wyraził wolę rozwinięcia zakresu kształcenia.

Rektor Politechniki Krakowskiej prof. Kazimierz Flaga przedstawił zadania stawiane Politechnice w procesie kształcenia kadr, zakres kształcenia w uczelni, możliwości rozszerzenia kształcenia w Żywcu oraz przypomniał poprzednie i obecne dobre związki Politechniki z Ziemią Żywiecką.

Burmistrz Żywca mgr Janusz Kudłaczak w swoim wystąpieniu wyraził nadzieję, iż współpraca z Politechniką Krakowską będzie miała korzystny wpływ na rozwój miasta.

Starosta żywiecki i burmistrz oraz rektor Politechniki Krakowskiej podpisali porozumienie o współpracy w dziedzinie nauki i techniki pomiędzy Powiatem Żywieckim i Gminą Żywiec a Politechniką Krakowską, które realizowane będzie przez współdziałanie w rozwiązywaniu zagadnień technicznych, kulturalnych i gospodarczych w ramach prac naukowo-badawczych celem wspierania rozwoju gospodarczego i kulturalnego powiatu żywieckiego i miasta Żywca, a także prowadzenie działalności naukowo-dydaktycznej w Zamiejscowym Ośrodku Dydaktycznym PK w Żywcu na kierunkach i specjalnościach określonych w umowach dwustronnych.

Przedmiotem współpracy pomiędzy powiatem i miastem a Politechniką będzie w zakresie świadczeń obustronnych wymiana informacji, wzajemne udostępnianie prac naukowo-badawczych, nauko-

wych oraz publikacji, wzajemne konsultacje przy opracowywaniu programów oraz tematyki prac naukowo-badawczych i doświadczalnych, uzgadnianie ich wykonania, ujmowanie w tematyce prac naukowo-badawczych i doświadczalnych realizowanych przez Politechnikę aktualnych i perspektywicznych potrzeb jednostek organizacyjnych powiatu i miasta, organizowanie wspólnych zespołów problemowych dla rozwiązywania określonych zagadnień wymagających specjalistów z dziedzin reprezentowanych przez Politechnikę, pomocy w organizowaniu konferencji naukowych i problemowych z udziałem przedstawicieli obu stron.

W zakresie świadczeń Politechniki na rzecz powiatu i miasta przewidziano współdziałanie Politechniki z jednostkami powiatowej administracji zespolonej oraz Zarządem Miasta w realizacji prac badawczych i rozwojowych dotyczących problematyki ważnej dla rozwoju powiatu żywieckiego, a w szczególności w dziedzinach: ochrony środowiska kulturowego, budownictwa mieszkaniowego, rozwoju komunikacji, projektowania i rewaloryzacji budowli użyteczności publicznej, rozwoju turystyki i zaplecza produkcji przemysłu terenowego, problemów energetycznych gospodarki ciepłowniczej, utylizacji odpadów, zaopatrzenia w wodę i ochrony środowiska, gospodarki wodnej i odwadniania terenów, gospodarki komunalnej i technicznej infrastruktury oraz geodezji. Ponadto przewidziano realizację na zasadzie umów zbiorczych opracowań uzupełniających bądź uogólniających wyniki prac dyplomowych, prac kół naukowych i prac związanych z uzyskiwaniem stopni naukowych oraz nadzór nad wdrażaniem do

praktyki wyników tych prac oraz zapewnienie kształcenia kadry inżynierskiej w specjalnościach odpowiadających potrzebom powiatu żywieckiego.

W zakresie świadczeń powiatu i miasta na rzecz Politechniki przewidziano zapewnienie środków materialnych i finansowych związanych z realizacją zagadnień naukowych i doświadczalnych wysuniętych przez powiat i miasto, pomoc w zakresie wydawnictw związanych z problematyką regionu, zapewnienie opieki nad praktykami i stażami studentów w jednostkach powiatu i miasta w ramach posiadanych możliwości finansowych, umożliwienie pracownikom naukowo-dydaktycznym odbywania stażów oraz prowadzenia badań naukowych w jednostkach organizacyjnych powiatu i miasta, udostępnienie pracownikom naukowo-dydaktycznym Politechniki materiałów niezbędnych do wykonania prac naukowych i dyplomowych, przyznawanie nagród i wyróżnień pracownikom Politechniki za realizację prac badawczych i wdrożeniowych szczególnie przydatnych dla potrzeb powiatu żywieckiego i miasta Żywca.

Dziekan Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej Politechniki Krakowskiej dr hab. inż. Adam St. Jagiełło, prof. PK w swoim wystąpieniu podkreślił ważną rolę prac naukowo-badawczych, które wspierają dydaktykę i zaapelował o włączenie się podmiotów gospodarczych w tym zakresie.

Umowę dotyczącą uruchomienia w Żywcu Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej podpisali starosta żywiecki, wicestarosta i skarbnik powiatu

oraz prorektor ds. dydaktyki PK, dziekan WIEiK PK i kwesor PK. Przedmiotem umowy jest uruchomienie w Żywcu studiów wyższych zawodowych na kierunku elektrotechnika w systemie odpłatnych zaocznych studiów zawodowych. Kształcenie odbywać się będzie w jednej ze specjalności: automatyka, elektroniczne urządzenia sterowania lub inżynieria elektryczna w transporcie, realizowanych przez Wydział Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej Politechniki Krakowskiej, po uprzednim uzgodnieniu między stronami umowy. Studia rozpoczynają się w październiku 2000 roku.

Dla potrzeb Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego WIEiK dyrektor Zespołu Szkół Mechaniczno-Elektrycznych mgr Bogdan Wyleciał prowadzi prace remontowe dla uruchomienia bazy socjalnej dla pracowników Politechniki i sali komputerowej dla studentów. Prace te wspiera organizacyjnie i finansowo z wielkim zaangażowaniem przewodniczący Rady miasta Żywca mgr inż. Antoni Szlagor.

Podpisanie porozumienia o współpracy oraz umowy dotyczącej uruchomienia w Żywcu Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej PK poprzedziły rozmowy prowadzone przez dr inż. Sławomira Kordowiaka z upoważnienia poprzedniego dziekana WIEiK prof. zw. dr hab. inż. Tadeusza Sobczyka i późniejsze uchwały Rady Powiatu Żywieckiego i Rady Miasta Żywca, wyrażające wolę nawiązania współpracy i celowość kształcenia inżynierów elektryków w Żywcu.

Uroczystość w Starym Zamku zakończyło spotkanie towarzyskie przy dźwiękach kapeli góralskiej.

Dariusz Pyko

NASZA HALA SPORTOWA

Spoglądając w karty 50-letniej historii Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki Krakowskiej, na osiągnięcia w dziedzinie sportowej i organizacyjnej tej uczelnianej jednostki, można popaść w osłupienie i zdumienie dla sukcesów sportowych osiąganych przez zawodników AZS Politechniki Krakowskiej. Dlaczego?

Zaplecze i baza sportowa dla sportowców AZS, ale także dla studentów Politechniki, pozostawały wiele do życzenia, ale mimo to praca i trud pracowników Studium (trenerów AZS) corocznie dawały owoce w postaci sukcesów na arenie sportowej nie tylko w wymiarze regionalnym, krakowskim, ale także ogólnopolskim. Trudno nazwać salkę gimnastyczną (o pow. 128 m² – o wymiarach 16m x 8m) przy ul. Podchorążych obiektem marzeń (salka nie miała nawet obowiązujących wymiarów boiska do

koszykówki czy nawet do siatkówki). Jak się nie trudno domyślić, owa sala nie spełniała wystarczającej funkcji do prowadzenia zajęć z wychowania fizycznego, nie mówiąc już o treningach sekcji AZS krakowskiej Politechniki. Studium WFiS na przestrzeni prawie 50 lat korzystało z obiektów sporto-

wych krakowskich klubów sportowych (Hali Sportowej WKS Wawel, KS Hutnik, KS Korona, KS Cracovia obecnie PTG Sokół, lodowiska MOSiR Krakowianka i krakowskich pływalni Pałacu Młodzieży, Korony i Wisły), a także z wielu sal gimnastycznych krakowski szkół podstawowych. Koszty wynajmu tych obiektów dla potrzeb zajęć z wychowania fizycznego rokrocznie w dużym stopniu uszczuplały konto Politechniki.

Światłem, a właściwie światłem w tunelu dla Studium WFiS Politechniki Krakowskiej było rozpoczęcie w 1990 r. budowy Hali Sportowo-Widowskowej przy ul. Kamiennej 17, którą Politechnika Krakowska otrzymała w wyniku likwidacji Oficerskiej Szkoły Wojsk Chemicznych od Ministerstwa Obrony Narodowej. Pierwszy etap budowy zakończono w 1997 r., kiedy to do użytku studentów krakowskiej Politechniki po częściowej zmianie projektu architektonicznego (projekt i nadzór mgr inż. Piotr Sagan) oddano Halę Główną z boiskami do gier zespołowych (o wymiarach 30 m x 25 m), salkę do aerobiku i w pełni wyposażoną siłownię. Hala Główna o imponującym na polskie, akademickie warunki wyglądzie i zapleczu sportowym dysponuje: dwoma bocznymi boiskami do siatkówki i koszykówki, głównym boiskiem do koszykówki i siatkówki, a także dwoma boiskami singlowymi do tenisa ziemnego. W tym miejscu nie sposób nadmienić, iż prace pierwszego etapu budowy były wykonane ze środków finansowych totalizatora sportowego oraz Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej.

Dzień 2 czerwca 2000 roku zapisze się złotymi zgłoskami w karty Studium WFiS Politechniki Krakowskiej. Uroczyste otwarcie w gronie władz uczelni, podczas specjalnego posiedzenia senatu PK, Hali Sportowo-Widowskowej Politechniki Krakowskiej to otwarcie nowej historii w życiu sportu akademickiego naszej Politechniki. Dokończenie inwestycji (drugiego etapu budowy) było możliwe dzięki staraniom rektora Politechniki Krakowskiej prof. Kazimierza Flaga. Znacząca część środków inwestycyjnych przyznana przez Ministerstwo Edukacji Narodowej na zakończenie inwestycji w Hali Politechniki trafiła na poczet budowy obiektu przy Kamiennej. Prace wykończeniowe w wyniku przetargu wykonało Przedsiębiorstwo Budownictwa Ogólnego „SKO-BUD” z siedzibą w Żywcu. Prace montażowe i budowlane żywiecka ekipa wykonała w błyskawicznym tempie (5 miesięcy), oddając 15 maja 2000 r. wykończony obiekt. W skład wykończeniowych prac wchodzi: sala do bowlingu – 2 tory, dwie sale wykładowe o charakterze audio-video, także sala judo z wykorzystaniem na zajęcia aerobiku i tenisa stołowego oraz bar z pełnym zapleczem gastronomicznym. Zagospodarowano bezpośrednio przyległe parkingi oraz teren zieleni. Koszt inwestycji w pierw-

szym etapie zakończył się kwotą 7 570 tys. PLN. Dokończenie prac na Hali (II etap) to koszt 2 133 tys. PLN. Ogólny koszt budowy Hali Politechniki Krakowskiej wyniósł: 9 703 tys. PLN.

Mimo tak poważnej inwestycji, jakiej podjęły się władze krakowskiej Politechniki poczynając od rektora prof. Władysława Muszyńskiego, poprzez rektora prof. Józefa Nizioła a skończywszy na obecnie sprawującym pieczę nad Politechniką rektorem prof. Kazimierzem Flagą, obiekt przy ul. Kamiennej jest dla obecnie studiującej młodzieży... za mały. Jak twierdzi gospodarz Hali, kierownik Studium WFiS mgr Zbigniew Kucia, pomimo radykalnego zmniejszenia liczby godzin wychowania fizycznego przez poszczególne wydziały Politechniki, hala nie jest w stanie zapewnić pełnego zabezpieczenia dla zajęć dydaktycznych oraz treningów sekcji KU AZS. Sytuacja ta jest wynikiem wzrostu liczby studentów w ciągu ostatnich 5 lat o ok. 180%. W chwili obecnej studenci Politechniki korzystają w dalszym ciągu z sali przy Podchorążych, a także z wynajmowanej sali judo w TS Wisła, pływalni Akademii Pedagogicznej oraz Szkoły Mistrzostwa Sportowego, lodowiska Krakowianki oraz sal sportowych: Jednostki Wojskowej przy ul. Ułanów, Zespołu Szkół Mechanicznych przy al. Mickiewicza. Warto też dodać, że w 35 sekcjach uczelnianego AZS trenuje obecnie 650 studentów Politechniki.

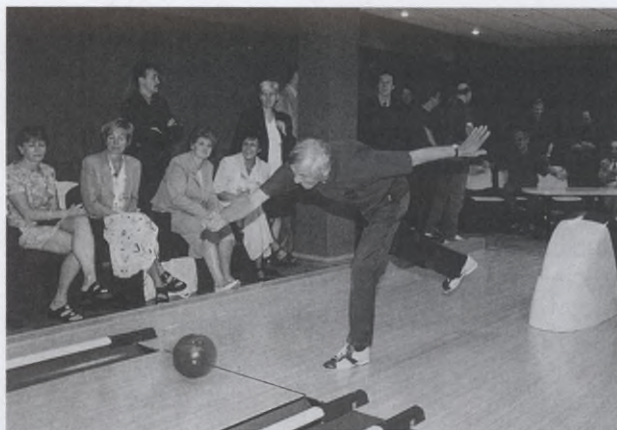

Nowa Hala Sportowo-Widowskowa stawia przed Studium WFiS, a także i zapewne przed uczelnianym AZS Politechniki Krakowskiej nowe wyzwania i zadania dotyczące działalności sportowo-wychowawczej, ale i również organizacyjnej. Mając na uwadze dotychczasowy wkład obu organizacji w życie uczelni można przypuszczać, iż Hala Politechniki będzie przez wiele lat tętniła sportowym życiem akademickiego środowiska naszej uczelni.

TURNIEJ BOWLINGU

Tuż przed oficjalnym otwarciem i poświęceniem hali sportowej (2 czerwca) odbyły się turniejowe zawody bowlingu. Wzięły w nich udział trzy drużyny: rektorów z kapitanem prof. Kazimierzem Flagą, senatorów, której przewodził prof. Józef Nizioł oraz dziekanów pod przywództwem prof. Bohdana Kozarzewskiego. Po zażartej walce, przy nieustającym aplauzie senatu uczelnianego, sędzia mgr Zbigniew Kucia ogłosił wyniki: I miejsce – drużyna senatorów (185 pkt.), II – rektorów (173 pkt.); drużyna dziekanów ze 130 pkt. zajęła III miejsce.

Czas przeznaczony za zawody nieco się przedłużył, bowiem niemal wszyscy zaproszeni goście oraz członkowie senatu chcieli choć raz rzucić kulą, a – proszę mi wierzyć – nie jest to takie proste... (eb)

Fot. J. Zych

Izabella Golicz

PODYPLOMOWE STUDIUM KONSERWACJI ZABYTKÓW ARCHITEKTURY I URBANISTYKI

W lutym rozpoczęły się zajęcia kolejnego rocznika Podyplomowego Studium Konserwacji Zabytków Architektury i Urbanistyki, kierowanego od 25 lat przez profesora Wiktora Zina.

Raz w miesiącu przez pięć dni w budynku IHAiKZ (siedzibie Studium) przy ul. Kanoniczej 1 gromadzą się absolwenci różnych uczelni, aby wysłuchać wykładów wybitnych specjalistów z wielu dziedzin

związanych z konserwacją zabytków. Ponad połowa słuchaczy tegorocznego Studium przyjeżdża z odległych miast Polski.

Ważnym elementem edukacji jest możliwość zapoznania się z wykładanymi zagadnieniami bezpośrednio w historycznych obiektach czy też specjalistycznych pracowniach konserwacji (m.in. na ASP).

Corocznie w programie przewidziane są wyjazdy studialne poza Kraków. Tegoroczni słuchacze odbyli na przełomie kwietnia i maja wyprawę na Ukrainę. Złożone problemy konserwatorskie zespołów zabytkowych od Lwowa po Kamieniec Podolski omawiał znawca tematu, współorganizator wyjazdu dr Jacek Czubiński – wicedyrektor IHAiKZ.

12 czerwca br. w Kalwarii Zebrzydowskiej prof. Anna Mitkowska zapoznała słuchaczy z historią unikatowego zespołu, wpisanego ostatnio na listę światowego dziedzictwa.

Jesienią natomiast planowany jest wyjazd do Koszyc. Czołowy architekt i konserwator koszycki Martin Drahovsky był już gościem Studium w kwietniu br. Współpracę ze słowackimi konserwatorami i architektami Studium nawiązało przed trzema laty, co zaowocowało m.in. wizytą we wrześniu 1999 r. w Żylinie, podczas której niezwykle wysoko oceniono efekty słowackich działań konserwatorskich.

Fot. K. Styrna-Bartkiewicz

Grupa słuchaczy Studium zwiedza pod kierunkiem dr Jacka Czubińskiego zrujnowany zespół klasztoru oo. Dominikanów w Podkamieniu

8 kwietnia – 2 czerwca

8.04. – spotkanie z władzami Pszczyny oraz Czechowic-Dziedzic w celu omówienia możliwości poszerzenia oferty dydaktycznej PK w rejonie Pszczyna – Czechowice-Dziedzice o wydziały: Mechaniczny, Inżynierii i Technologii Chemicznej, Architektury oraz Fizyki Technicznej i Modelowania Komputerowego.

08.04. – otwarcie Zamiejsowego Ośrodka Dydaktycznego Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej w Żywcu.

10.04. – rektor PK odebrał z rąk Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski.

11-12.04. – uczestnictwo Biura Karier PK w II Inżynierskich Targach Pracy w Krakowie, zorganizowanych pod patronatem Ministerstwa Edukacji Narodowej (str. 34).

12.04. – wizyta delegacji z Uniwersytetu Blaise Pascal w Clermont-Ferrand we Francji. W trakcie spotkania podpisano umowę o przedłużeniu współpracy pomiędzy Uniwersytetem w Clermont-Ferrand a Politechniką Krakowską.

12.04. – Jubileusz 70-lecia urodzin i 48-lecia pracy naukowej prof. Michała Życzkowskiego z Wydziału Mechanicznego PK (str. 14).

13.04. – uroczyste posiedzenie Senatu Akademickiego PK poświęcone nadaniu prof. H. Mangowi z TU Wiedeń tytułu doktora honoris causa Politechniki Krakowskiej (str. 6).

13.04. – otwarcie wernisażu wystawy fotografii „Chile - krajobrazy i ludzie”, których autorami byli prof. K. Flaga i prof. Z. Ryn.

13.04. – promocja książki prof. M. B. Pawlickiego „Kamienice mieszczańskie Zamościa”.

13.04. – otwarcie XV Krakowskich Targów Budownictwa „Wiosna 2000”, nad którymi patronat honorowy objął rektor PK.

17.04. – otwarcie Laboratorium Katedry Aparatury Przemysłowej w Instytucie Aparatury Przemysłowej i Energetyki WM w Czyżynach.

18.04. – spotkanie z prezesem „Miastoprojektu” Sp. z o.o. oraz przedstawicielami firm: „Max Bögl” i „Prodresden” w celu omówienia inwestycji ww. firm na terenach SSE-CZT w Czyżynach.

19.04- 3.05. – rektor PK gościł w University of Natal oraz w University of Durban – Westville (Republika Południowej Afryki). Celem wyjazdu było nawiązanie współpracy w zakresie dydaktyki oraz studiów doktoranckich w dziedzinie nauk technicznych dla kandydatów z Afryki Południowej.

4.05. – otwarcie wystawy prac studentów WA „Kraków-Florencja, wspólne dziedzictwo architektoniczne”, zorganizowanej przez Instytut Historii Architektury i Konserwacji Zabytków, dzięki współpracy z Fondazione Romualdo del Bianco z Florencji.

6-7.05. – Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich w Poznaniu. Omawiano następujące sprawy: 1) zmiany w regulaminie KRASP; 2) kierunki działalności KRASP; 3) finansowanie szkolnictwa wyższego; 4) rola wyższych uczelni w procesie integracji Polski z unią Europejską (str. 8).

8.05. – w Żywcu podpisane zostało porozumienie o współpracy Powiatu Żywieckiego i Gminy Żywiec z Politechniką Krakowską oraz umowa o utworzeniu Zamiejsowego Ośrodka Dydaktycznego WIEiK PK w Żywcu (str. 26).

8.05. – w Politechnice Krakowskiej odbyło się pierwsze informacyjne spotkanie prorektorów wyższych uczelni Krakowa z kierownikiem Sekcji ds. Transferu Innowacji w PK, na temat przygotowywania wniosków i aplikacji do programów Unii Europejskiej.

9.05. – uroczystość wpisania Zespołu Kulturowo-Krajobrazowego Klasztoru i Parku Pielgrzymkowego OO. Bernardynów w Kalwarii Zebrzydowskiej na listę Światowego Dziedzictwa Kultury UNESCO. Autorką dokumentacji, na podstawie której dokonano ww. wpisu jest prof. A. Mitkowska z WA PK. W trakcie uroczystości rektor PK i prof. A. Mitkowska wręczyli JE Ks. Kardynałowi F. Macharskiemu okazjonalny egzemplarz tej dokumentacji.

9.05. – seminarium nt. „Metodyka określania rodzajów i wyznaczania stref zagrożeń powodziowych” zorganizowane przez PK we współpracy z Biurem Koordynacji Projektu Banku Światowego.

11.05. – otwarcie Międzynarodowej Konferencji „Obróbka materiałów – stan obecny i kierunki rozwoju OM 2000”, zorganizowanej przez Instytut Technologii Maszyn i Automatyzacji Produkcji WM dla uczczenia 80. rocznicy urodzin prof. J. Kaczmarka (str. 12).

12.05. – w Akademii Pedagogicznej w Krakowie promocja książki „Kamieniec Podolski. Studia z dziejów miasta i regionu”. Książka jest wynikiem prac studialnych prowadzonych w Kamieńcu Podolskim przez WA PK i AP; wstęp do książki napisał rektor PK prof. K. Flaga.

15.05. – wizyta rektora Moskiewskiego Państwowego Uniwersytetu Inżynierii Środowiska (Ekologii), w trakcie której podpisano umowę o współpracy pomiędzy ww. Uniwersytetem a PK.

16.05. – wizyta władz PK w Czechowicach-Dziedzicach. Celem wizyty było podpisanie porozumienia w sprawie współpracy Powiatu Bielskiego i Gminy Czechowice-Dziedzice z Politechniką Krakowską oraz utworzenie w Czechowicach-Dziedzicach Zamiejskich Ośrodków Dydaktycznych WM, WliTCh i WFTiMK PK.

18.05. – otwarcie I Krakowskich Warsztatów Inżynierii Medycznej, zorganizowanych przez Katedrę Mechaniki Doświadczalnej Instytutu Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn WM PK, przy współudziale Sekcji Biomechaniki PAN i Komisji Inżynierii Rehabilitacyjnej Komitetu Rehabilitacji i Adaptacji Społecznej PAN.

18.05. – rozdanie dyplomów absolwentom studium podyplomowego „Inżynieria Chemiczna i Procesowa”. Studium zostało zorganizowane przez WliTCh w Rafinerii Nafty „Jedlicze”.

24.05. – spotkanie z komisją akredytacyjną Royal Institute of British Architects (RIBA), która wizytowała WA PK w celu określenia możliwości przyznania akredytacji wydziału w krajach UE oraz krajach Commonwealth'u (str. 25).

29-30.05. – II Międzynarodowa Konferencja Studentów nt. „Środowisko, Rozwój, Inżynieria”. Konferencja ma na celu stworzenie forum prezentacji i wymiany poglądów studentów różnych regionów Europy (szerzej w następnym numerze).

31.05. – Uczelniana Sesja Kół Naukowych KRAKÓW 2000.

Ponadto:

- Stopień doktora habilitowanego otrzymali:
 - dr inż. Bogumił WRANA, adiunkt z Instytutu Mechaniki Budowli,
 - dr inż. arch. Maria MISIĄGIEWICZ, adiunkt w Instytucie Projektowania Architektonicznego,
 - dr Ludwik BYSZEWSKI, adiunkt w Instytucie Matematyki,
 - dr inż. Piotr KULCZYCKI, adiunkt w Instytucie Automatyki
 - dr Wojciech OTOWSKI, adiunkt w Instytucie Fizyki.
- Stopień doktora nauk technicznych otrzymali:
 - mgr inż. Teresa ZYCH, absolwentka studiów doktoranckich, zatrudniona w Instytucie Materiałów i Konstrukcji Budowlanych,
 - mgr inż. Krzysztof CHUDYBA z Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych,
 - mgr inż. Lech DENYS z Lockwood Greene Engineers New Jersey (na WM),

- mgr inż. Marcin JARACZEWSKI z Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej,
- mgr inż. Janusz KOGUT, absolwent studiów doktoranckich, zatrudniony w Instytucie Mechaniki Budowli.
- Prof. Jan Ryś powołany został do Zespołu Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego ds. Oceny Jakości Kształcenia.
- Dr Adam Tabor został wybrany do Zarządu Polskiego Forum ISO 14000 – INEM Polska. Wybór ten jest wyrazem uznania dla aktywnej pracy dr A. Tabora w Stowarzyszeniu oraz jego osobistego wkładu w rozwijanie i upowszechnianie idei systemów zarządzania środowiskowego.
- Rada Stowarzyszenia Rzeczników Patentowych Szkół Wyższych powołała mgr inż. Stanisława Vasinę, rzecznika patentowego PK do Kolegium Redakcyjnego, którego zadaniem jest uruchomienie w sieci internetowej strony WWW informacji na temat systemu ochrony własności intelektualnej.
- Opracowana została angielskojęzyczna wersja mini informatora o kierunkach i specjalnościach przewidzianych do uruchomienia w roku akademickim 2000 /2001. Informatory wraz z materiałami przekazanymi z wydziałów przekazano do Ambasady Polskiej w Berlinie. Zostały one również wykorzystane podczas „Giełdy oświatowej” zorganizowanej w dniu 24 .05. br. Angielskojęzyczny informator o studiach został również umieszczony w Internecie pod adresem <http://www.pk.edu.pl/e-pk.html>.
- W druku ukazało się 5 podręczników akademickich, 1 monografia, 1 zeszyt „Czasopisma Technicznego” oraz 2 książki naukowe.
- PK uczestniczyła w Targach Edukacyjnych : 12.04. – Nowy Sącz; 13-15.04. – Kielce; 15.04. – Radomsko.

Opracowała Teresa Marszałik

KONFERENCJE, SEMINARIA

FUNDACJA ROMUALDO DEL BIANCO

Fundacja Romualdo del Bianco jest coraz bardziej znana w świecie. Według ostatnich raportów w działalność na rzecz MIĘDZYNARODOWEJ INTEGRACJI zaangażowanych jest ponad 1000 profesorów i studentów z 22 miast w 19 krajach. Obejmują one programowo wschodnią część Europy, ponadto Japonię i Kazachstan. W Polsce regularną współpracę z Florencją podjął w pierwszej kolejności Kraków (Wydział Architektury PK, Akademia Sztuk Pięknych, historia sztuki UJ), następnie Warszawa

(Wydział Architektury PW), Toruń (historia sztuki – UMK) i Bydgoszcz (Akademia Muzyczna).

O inicjatywie, która narodziła się we Florencji przed niespełna czterema laty można było przeczytać na tych łamach kilkakrotnie. Paolo del Bianco, prezydent Fundacji - osobowość iście renesansowa - dysponując kilkoma hotelami w pięknych miejscach Florencji oraz domem - letnią siedzibą Fundacji w Forte dei Marmi postanowił zapraszać uczonych i artystów, tych znanych i tych dopiero kształcących się, aby wspólnie pracując, tworząc, dyskutując i zwiedzając realizowali idee zawartą w hasle - jakże

banalnie brzmiącym, a jak trudnym do urzeczywistnienia - "Dla pokoju w świecie".

Studenci krakowskiego Wydziału Architektury już kilkakrotnie brali udział w międzynarodowych warsztatach studialno-projektowych we Florencji, wysoko oceniając poznawcze i dydaktyczne rezultaty tak pomyślanej współpracy. Wyniki swoich rozważań, m.in. o wpływie renesansu florenckiego na naszą architekturę, prezentowali na spotkaniach w Budapeszcie i Pradze w 1999 r. Problem ten był tematem wystawy zorganizowanej we Florencji w galerii Il Punto w lutym br. (omawianej w poprzednim numerze „Naszej Politechniki”) eksponowanej następnie w maju br. przy ul. Kanoniczej 1. Pokazano na niej piękne rysunki i inwentaryzacje wykonane przez studentów Wydziału Architektury na przestrzeni 50 lat; pierwsze nosiły datę 1947, ostatnie 1999.

Fot. W. Kosiński

Paolo del Bianco wznosi toast za pomyślną realizację polsko-włoskich planów w najbliższych miesiącach

W dniach 4-6 kwietnia br. Paolo del Bianco wraz z małżonką odwiedził Kraków, aby skonsultować harmonogram prac na lata 2000-2001. Obejmuje on 56 pozycji zgłoszonych przez różne kraje i uczelnie oraz zaproponowanych przez Fundację. W sześciu blokach problemowych mieszczą się szeroko pojęte zagadnienia kultury, sztuki i architektury, poszukiwań naukowych, nowych technologii, tradycji i awangardy.

W dziale *Art Expressivity* znalazła się propozycja pana Bianco organizowania dorocznego międzynarodowego konkursu fotograficznego zatytułowanego „Look at Peace”, poświęconego pamięci Kajtka Łały. Tragicznie zmarły wybitny student V roku Wydziału Architektury brał udział w warsztatach we Florencji w 1998 roku, podczas których zaprojektował interesujący most-hotel nad Arno.

Paolo del Bianco stale podkreśla swoją szczególną sympatię do Krakowa, czego dowodem może być wyrażona ostatnio chęć utworzenia w najbliższej przyszłości agendy Fundacji w naszym mieście.

Krystyna Styrna-Bartkiewicz

NOWA SIEDZIBA SŁUŻB KONSERWATORSKICH

Są budowle, których zabytkowa szata zewnętrzna nie ujawnia na pierwszy rzut oka swej historii i skomplikowanych przekształceń. Do takich właśnie należy tzw. Podchorążówka, czyli dawny Królewski Pałac w Łobzowie. Trochę ponura, potężna i pozostająca wciąż jeszcze w nie najlepszym stanie struktura ukryta w starodrzewiu i nieco odsunięta od głównego traktu, kryje w sobie jednak wiele wciąż nie wyjaśnionych tajemnic.

Wiadomo, że około 1357 roku król Kazimierz Wielki wznosił tu obronne fortalicjum, które później, po renesansowej przebudowie dokonanej przez Santi Gucciego, przekształcono w reprezentacyjną letnią rezydencję pałacową.

Po upadku Rzeczypospolitej obiekt popadł w ruinę i dopiero w połowie XIX wieku został znacznie powiększony dla celów Instytutu Kadetów armii austriackiej, przybierając istniejącą do dziś formę.

„Takie będą Rzeczypospolite jakie ich młodzieży chowanie”. Ta myśl wyrażona przez Wielkiego Kanclerza Jana Zamoyskiego – polityka, patriotę i mecenasa artystów wydaje się być właściwym uzasadnieniem decyzji podjętej przez władze Politechniki Krakowskiej ulokowaniu tu Wydziału Architektury. Czy można wyobrazić sobie lepsze miejsce dla nauczania i studiowania sztuki architektonicznej w miejscu wielu artystycznych wydarzeń w przeszłości.

Ale był jeszcze jeden bardziej prozaiczny argument. Czy może być lepszy gospodarz gwarantujący właściwe poprowadzenie remontu konserwatorskiego i przyszłe użytkowanie jak Wydział Architektury?

Fot. J. Zych

Uroczyste przekazanie i poświęcenie pomieszczeń odbyło się 7 kwietnia br.

Konsekwencja realizacji tego pomysłu w tak typowym dla środowiska krakowskiego „romantycznym” stylu nie byłaby możliwa bez aktywnego udziału i wsparcia tej pięknej idei przez wielkich „romantyków”, do których zaliczyć należy prof. Tadeusza Chrzanowskiego – przewodniczącego

Spółecznego Komitetu Odnowy Zabytków Krakowa wraz z zespołem współpracowników, rektorów PK, byłego i obecnego, prof. prof. Józefa Nizioła i Kazimierza Flagę, zawsze przychylnego spojrzenia kierownictwa MEN i MKiDN wraz z generalnym konserwatorem Aleksandrem Brodą i wojewódzkim konserwatorem zabytków arch. Andrzejem Gaczołem, którego czasowy pobyt w odrestaurowanej części budynku jest najlepszą promocją całego przedsięwzięcia.

(PK na trzy lata wydzierżawiła Wojewódzkiemu Oddziałowi Służby Konserwatorskiej w Krakowie część parteru. Opłata za wydzierżawione pomieszczenia przeznaczona zostanie na remont Podchorążówki)

Andrzej Kadłuczka

NARZĘDZIA FINANSOWE I PRAWNE W TRANSFERZE TECHNOLOGII

W Centrum Kongresowym Akademii Rolniczej w Krakowie odbyła się 10 kwietnia br. konferencja pt. „Narzędzia finansowe i prawne w transferze technologii”, zorganizowana pod patronatem marszałka województwa małopolskiego przez: Program Fabrykat 2000, Program Czysty Biznes Fundacji Partnerstwo dla Środowiska oraz Zakład Fundacji Partnerstwo dla Środowiska – Centrum Doradztwa i Transferu Technologii Ochrony Środowiska.

Celem konferencji było przedstawienie sieci transferu technologii w Małopolsce, możliwości i sposobów finansowania rozwoju technologicznego przedsiębiorstw, a także wpływu zastosowania nowych technologii i rozwiązań technicznych na gospodarkę regionu i tworzenie nowych miejsc pracy.

Sesję otworzył marszałek województwa małopolskiego Marek Nawara, witając uczestników konferencji, wśród których byli – poza organizatorami – przedstawiciele instytucji, ośrodków naukowych i przedsiębiorstw, zajmujących się na co dzień problemem transferu technologii, m.in. Ośrodka Przekazu Informacji FEMIRC przy Politechnice Krakowskiej, Instytutu Obróbki Skrawaniem, Agencji Rozwoju Regionalnego oraz Georgia Technical University i Lappeenranta University of Technology.

Konferencja pozwoliła na zapoznanie się z transferem technologii nie tylko w Polsce, ale – dzięki udziałowi wykładowców z zagranicy – pokazała również, jak radzą sobie z tym problemem inne kraje, jakie stosują rozwiązania i jakie odnoszą korzyści.

Elżbieta Niechcial

INŻYNIERSKIE TARGI PRACY ITP 2000

Zachęceniu sukcesem ubiegłorocznych Inżynierskich Targów Pracy, Biuro Karier Politechniki Krakowskiej, Stowarzyszenie Studentów WAWEL „B.E.S.T” oraz Centrum Karier Akademii Górniczo-Hutniczej, podjęło się realizacji tego przedsięwzięcia po raz kolejny. Rangę imprezy podkreśla fakt, że w tym roku honorowy patronat nad targami objął minister edukacji narodowej prof. dr hab. Mirosław Handke.

Impreza, w której wzięło udział blisko 30 wystawców, odbyła się w dniach 11–12 kwietnia br. w hali sportowej T.S. Wisła i towarzyszyły jej m.in. prezentacje firm biorących udział w targach. Na ITP pojawiły się przede wszystkim firmy informatyczne, konsultingowe i telekomunikacyjne, a uczestnictwo w targach umożliwiło pozyskanie najlepszych absolwentów krakowskich uczelni, w których kształcą się ponad 20 tysięcy studentów różnych specjalności.

ITP 2000 to największe wydarzenie prezentujące młodą kadrę inżynierską i jest odpowiedzią na wymagania współczesnego rynku pracy. Świadczy o tym zarówno liczba osób odwiedzających targi – ponad 6000 studentów – jak i potwierdzenie przez 18 pracodawców wzięcia udziału w targach w przyszłym roku. Jak wynika z przeprowadzonej ankiety, stoiska firm, które cieszyły się największym zainteresowaniem, odwiedziło ponad 1000 osób. Druga połowa pracodawców określiła liczbę odwiedzających ich stoiska w granicach 500 osób. Wystawcy przedstawiali konkretne oferty pracy: stałej, czasowej, jak również możliwości odbycia stażu lub praktyki. Uczestnictwo w targach umożliwiło bezpośredni kontakt między pracodawcami i potencjalnymi pracownikami oraz sprecyzowanie wymagań i oczekiwań obu stron. Podczas trwania dwudniowych targów uczestnicy oraz zwiedzający otrzymali biuletyn targowy, który zawiera spis wystawców wraz z informacjami dotyczącymi profilu działalności firm, ich

planami rekrutacyjnymi, a także praktyczne wskazówki pracowników Biura Karier PK, przeznaczone dla studentów i absolwentów poszukujących pracy.

A zatem wiosenne Inżynierskie Targi Pracy były niepowtarzalną okazją dla pracodawców, którzy poszukują absolwentów krakowskich uczelni, a z drugiej strony były szansą dla absolwentów na znalezienie ciekawej i satysfakcjonującej pracy.

Tak więc każdy, kto chciałby poznać bliżej polskie i międzynarodowe firmy oraz zapoznać się z ich aktualnymi planami rekrutacyjnymi, powinien odwiedzić targi pracy, które organizowane są m.in. przez Biura Karier w wielu ośrodkach akademickich w kraju.

Hasło tegorocznych targów **„To się opłaca - stawką jest praca”** doskonale oddało cel organizowania tego rodzaju przedsięwzięć.

Agnieszka Meres

OTWARCIE LABORATORIUM KATEDRY APARATURY PRZEMYSŁOWEJ

17 kwietnia odbyło się otwarcie laboratorium Katedry Aparatury Przemysłowej Instytutu Aparatury Przemysłowej i Energetyki.

Uroczystego otwarcia laboratorium dokonali rektor PK prof. zw. dr hab. inż. Kazimierz Flaga, dziekan Wydziału Mechanicznego dr hab. inż. Stanisław Michałowski, prof. PK oraz kierownik Katedry Aparatury Przemysłowej prof. zw. dr hab. inż. Michał Dyląg. Wśród zaproszonych gości znaleźli się również prorektor ds. dydaktyki prof. dr hab. inż. Ryszard Kozłowski, członkowie poszerzonego kolegium dziekańskiego Wydziału Mechanicznego, dyrektor administracyjny PK Zbigniew Skawicki, zastępca dyrektora administracyjnego PK ds. inwestycyjnych Barbara Chmielarz, przedstawiciele Instytutu Inżynierii Chemicznej i Chemii Fizycznej, a także reprezentanci firm współpracujących z Katedrą - dyrektor CeBeA mgr inż. Janusz Kobosko oraz dyrektor EMPAK, mgr inż. Marek Gut.

Otwarcie tego laboratorium stanowiło symboliczne zamknięcie przeprowadzki Instytutu Aparatury

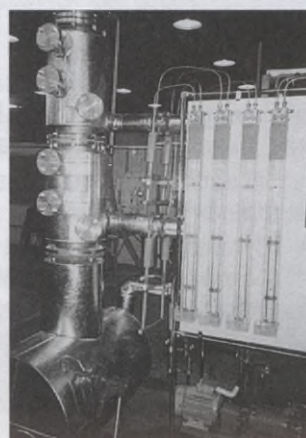
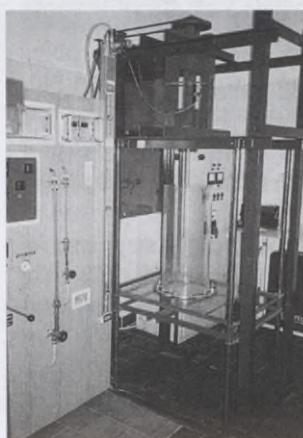
Przemysłowej i Energetyki z budynku przy ulicy Warszawskiej do pomieszczeń Wydziału Mechanicznego w Czyżynach.

Rektor prof. zw. dr hab. inż. Kazimierz Flaga podkreślił, że decyzja o przeprowadzce była decyzją trudną, podyktowaną koniecznością udostępnienia nowych powierzchni innym wydziałom uczelni. Wbrew wcześniejszym obawom udało się w stosunkowo krótkim czasie urządzić nowe miejsca pracy, przenieść laboratoria dydaktyczne i badawcze. Zostały one w dużym stopniu unowocześnione oraz częściowo rozbudowane.

Wymagało to stosunkowo znacznych nakładów finansowych oraz dużego zaangażowania pracowników Instytutu, którzy nie tylko brali czynny udział w przeprowadzce, ale równocześnie projektowali i budowali nowe stanowiska.

Laboratorium Katedry Aparatury Przemysłowej składa się z trzech części.

Część I obecnie obejmuje 6 stanowisk z zakresu zagadnień odpylania, odemglania oraz desorpcji tlenu z wody. W tej części zainstalowano nowoczesną wytwornicę pary o wydajności 100 kg pary na godzinę. II część laboratorium przeznaczona jest do badania pracy i hydrauliki aparatów kolumnowych oraz procesów filtracji. Część III to laboratorium mieszania, w którym umieszczono szereg stanowisk do badania procesu mieszania w układach ciecz-ciało stałe, ciecz-ciecz, ciecz-gaz, ciecz-ciało stałe-gaz. Dzięki zainstalowanemu w laboratorium anemometru laserowemu możliwa jest identyfikacja procesu mieszania trójfazowego oraz precyzyjne pomiary pól prędkości.

Przewiduje się dalszą rozbudowę laboratorium ze środków przyznanych na realizację grantów. Działania te należy uznać za ciągłe; pozwoli to na utrzymanie wysokich standardów realizowanych badań oraz zajęć prowadzonych ze studentami.

Janusz Krawczyk, Wiesław Szatko

O CZYM MÓWIĄ RZEKI GÓRNEJ WISŁY W 2000 ROKU

Ten intrygujący tytuł nosi cykl seminariów, obejmujący siedem spotkań, które odbywać się będą raz w miesiącu, zorganizowany przez Radę Instytutu Inżynierii i Gospodarki Wodnej naszej uczelni.

Z zaproszenia na seminarium: „*Wszyscy dobrze wiemy, że dorzecze górnej Wisły to obszar niezwykle ciekawy i zróżnicowany pod względem geograficznym – przyrodniczym, gospodarczym a także kulturowym. Przy planowaniu rozwoju tego regionu, zamieszkałego przez 7,5 mln ludzi, należy odpowiedzieć na pytania: jaka jest hierarchia ważności problemów i jak je należy rozwiązywać, by spełnić oczekiwania społeczne i uszanować przyrodę.*

Niezwykłej wagi nabierają te pytania w odniesieniu do zagadnień inżynierii wodnej, zwłaszcza w obszarze o tak rozwiniętej sieci rzecznej i bogatych zasobach wodnych. Poznanie problemów z tego zakresu oraz poszukiwanie i wdrażanie poprawnych rozwiązań wymaga interdyscyplinarnej współpracy, opartej na aktualnym stanie wiedzy i przyjętych standardach. Mamy nadzieję, że przyczyni się do niej (nasze) seminarium(...). Autorzy referatów, poruszających zagadnienia inżynierii wodnej widziane z różnych pozycji, poproszeni zostali o nie unikanie trudnych pytań. Rok 2000 skłania do nich. Wierzymy, że konstruktywna dyskusja zbliży nas do poprawnych rozwiązań. (...)”

Zgodnie z przedstawioną powyżej ideą seminarium, organizatorzy zaprosili do wygłoszenia referatów osoby będące autorytetami w poszczególnych dziedzinach związanych z tematyką cyklu, badacze teoretyków, inżynierów praktyków: projektantów i administratorów rzek, a także przedstawicieli władz regionu. Patronat nad całością cyklu objęli dyrektor Departamentu Badań Komitetu Badań Naukowych dr inż. Barbara Bolkowska oraz rektor naszej uczelni prof. zw. dr hab. inż. Kazimierz Flaga.

W spotkaniu inauguracyjnym cykl, które odbyło się 9. maja br., udział wzięli:

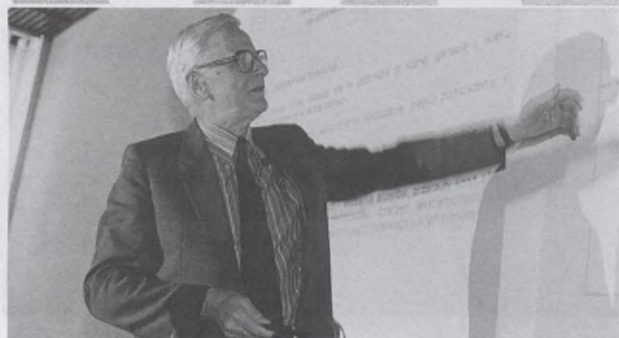
- dyrektor B. Bolkowska oraz prorektorzy naszej uczelni, profesorowie M. Chrzanowski i J. Gawlik,

Od lewej: dyr. B. Bolkowska, prorektor prof. M. Chrzanowski, prof. E. Nachlik, mgr inż. T. Łagosz, prof. J. Szczęsny

- reprezentanci władz regionu różnego szczebla, a więc sejmików, urzędów wojewódzkich i miejskich, starostowie i burmistrzowie,
- przedstawiciele administratorów rzek, biur projektów, przedsiębiorstw wykonawczych,
- pracownicy uczelni i instytutów naukowo-badawczych.

Spotkanie otworzył i gości przywitał dyrektor Instytutu Inżynierii i Gospodarki Wodnej PK, prof. J. Szczęsny. W imieniu gospodarza Politechniki głos zabrał prorektor, prof. M. Chrzanowski, który podkreślił, iż problematyka tego cyklu seminariów budzi żywe zainteresowanie, a nawet emocje nie tylko wśród specjalistów, ale również w szerokich kręgach społecznych z tej oczywistej przyczyny, że nasze życie i jego jakość zależą od wody. Na wagę spotkań o wyraźnie interdyscyplinarnym charakterze oraz nadzieje związane z efektami cyklu wskazała dyrektor dr B. Bolkowska. Następnie prowadzenie merytorycznej części spotkania objął przewodniczący Rady IliGW, mgr inż. T. Łagosz (Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie), który przedstawił na wstępie krótką informację o historii, celach i składzie Rady Instytutu IliGW (zainteresowanych odsyłam do działu: „Ważne wydarzenia. Konferencje, seminaria” w numerze 6(18)/99 „Naszej Politechniki”).

Prof. L. Starkel podczas wykładu

Jako pierwszy wykład nt. „**Historia dolin rzek w dorzeczu górnej Wisły i transformacja systemu rzeczno-przestrzennego przez człowieka**” wygłosił prof. L. Starkel z Instytutu Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania Polskiej Akademii Nauk w Krakowie. Przedstawił on proces kształtowania się całej doliny Wisły ze szczególnym uwzględnieniem doliny Wisły górnej w czasie historycznym, aż po współczesność. Bogato ilustrowany wykład uzmysłowił słuchaczom przyczyny obecnego stanu doliny Wisły, a także potrzebę znajomości geologii czwartorzędowej przy planowaniu wszelkich działań inżynierskich w jej obrębie. Prawdopodobnie dla wielu zaskakujące i mogące wpłynąć na zmianę poglądów, było stwierdzenie profesora, wypowiedziane i uargumentowane z punktu widzenia czasu historycznego, iż stan obecny doliny Wisły łącznie z tymi fragmen-

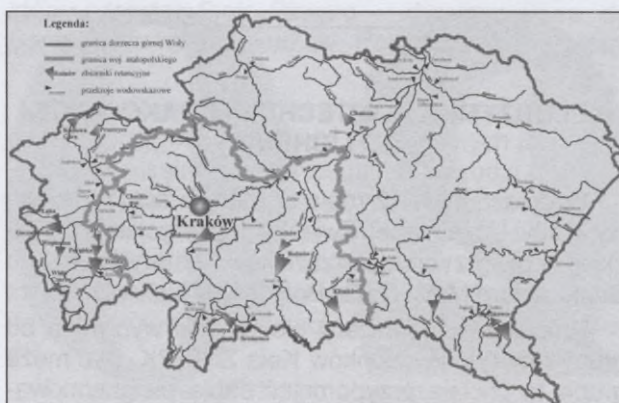
tami, które zwykli jesteśmy uważać za naturalne, jest efektem działalności człowieka. I tak lasy łęgowe, traktowane przez nas jako pozostałości naturalnego, nieskażonego przez człowieka krajobrazu rzeczno, mają w gruncie rzeczy także pochodzenie antropogeniczne. Odkryte przez geologów dęby pokryte marami świadczą, iż pierwotnie to one rosły w dolinie. Dopiero ich wycięcie zainicjowało proces, który doprowadził do powstania lasów łęgowych. Podobnie, zdaniem profesora, aktualny stan doliny Wisły środkowej, który to obszar określany jest mianem ostatniego w Europie fragmentu naturalnej doliny rzecznej i wokół którego toczą się zawzięte dyskusje dotyczące metod utrzymania, ewentualnego zagospodarowania itp. jest w rzeczywistości efektem procesów zainicjowanych i zdeteminowanych przez działalność człowieka (np. regulacja Wisły górnej przeprowadzona przez Austriaków).

Drugi referat, zatytułowany „**Ochrona przyrody w dorzeczu górnej Wisły w świetle wymagań Unii Europejskiej**” wygłosił prof. Z. Witkowski z Instytutu Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk w Krakowie. Przedstawił on stan aktualny i zamierzenia w dziedzinie ochrony przyrody dorzecza górnej Wisły na tle dokumentów i przepisów Unii Europejskiej. Warto zdawać sobie przy tym sprawę z dwóch faktów: po pierwsze, iż Karpaty są jednym z 247 obszarów uznanych za kluczowe dla zachowania bioróżnorodności na ziemi i po drugie, iż równocześnie region górnej Wisły jest największym skupiskiem aglomeracji miejsko-przemysłowych w środkowej Europie. O ile stwierdzenie drugie nie wymagało komentarza, o tyle uzasadnienie pierwszego stanowiło znaczną część wystąpienia profesora. Myślę, iż wielu słuchaczy nie zdawało sobie sprawy z faktu, iż w dorzeczu górnej Wisły, np. w Tatrach i Pieninach, występują endemity, czyli niezwykle cenne gatunki żyjące tylko tu i nigdzie indziej, z których niektóre (np. traszkę czy orzechówkę) znamy z własnych obserwacji. Niezwykle cenne wydaje się mocno zaakcentowane przez prelegenta stanowisko Unii, w którym zaspokojenie potrzeb człowieka i zagwarantowanie odpowiedniej jakości jego życia stawia się za cel. Jego realizacja jest możliwa tylko pod warunkiem zachowania bioróżnorodności na Ziemi. Zatem ochrona przyrody nie jest celem samym w sobie, a przeciwnie – jest działaniem o fundamentalnym znaczeniu z punktu widzenia dobra człowieka.

W dyskusji poruszono na początku zagadnienia ogólne, takie jak globalne zmiany klimatyczne (prof. prof. Witkowski, Starkel) konieczność traktowania deficytów wody jako problemu przede wszystkim jakości, której zły stan jest bezsprzecznie efektem antropogenicznym (prof. Szczęsny). Zwrócono także uwagę na potrzebę bardzo szerokiego analizowania planowanych przedsięwzięć z dziedziny ochrony

środowiska, gdyż niekiedy towarzyszyć im mogą również niekorzystne konsekwencje. Przykładem jest likwidacja zakładów Solvay, której nieprzewidzianym skutkiem ubocznym jest niebezpieczna zmiana stosunków wód gruntowych (doc. Fiszer).

Zasadniczą część dyskusji zdominowały jednak zagadnienia związane z zapobieganiem skutkom powodzi. Dotknęto problemu roli lasów i zmian agrotechnicznych (prof. Starkel). Sformułowano pogląd, iż ideę ochrony przed powodzią obszaru cennego można zdefiniować następująco: opóźnić dopływ i ułatwić odpływ (prof. Szczęsny). Głosy dotyczące wpływu zabudowy dolin i obszarów przybrzeżnych rzek zarówno budownictwem kubaturowym, jak i infrastrukturą komunikacyjną oraz wątpliwości co do celowości stosowania wałów powodziowych w niektórych sytuacjach (prof. Witkowski) podsumowała prof. Nachlik wskazując, iż kluczem do racjonalnego rozwiązania tego typu problemów jest ocena poziomu zagrożenia oraz jego skutków.

Dorzecze górnej Wisły z siecią głównych rzek (źródło: opracowanie własne)

Dopiero taka analiza daje podstawę do podejmowania decyzji w zakresie planowania przestrzennego, a także pozwala np. rozstrzygnąć dylemat czy opłaca się wały modernizować, czy wobec kosztów takiej inwestycji w porównaniu z wartością terenów chronionych jest ona nieuzasadniona. Podkreśliła ona, iż wspomniane analizy i decyzje są trudne. W Polsce rozpoczyna się dopiero tego typu działania, ale już można podać pozytywne przykłady. Dwa problemy poruszył prof. Böhm. Wskazał on na godną propagowania zasadę rekompensowania rzece efektów działań związanych z konieczną ochroną przeciwpowodziową, zwłaszcza miast. Zasadę tę można sformułować krótko: oddać rzece gdzie indziej to, co zabrano jej w obszarze chronionego miasta. Oczywiście zagadnieniem wcale niełatwym jest znalezienie takiego obszaru rekompensaty. Prof. Böhm zwrócił też uwagę na problem mentalny, który musi być brany pod uwagę przy rozpatrywaniu zmian zagospodarowania terenów przybrzeżnych i plano-

waniu np. przenoszenia ludności tam mieszkającej na teren niezagrożony. Otóż nawet ludzie, którzy bezpośrednio zostali dotknięci powodzią, niechętnie zmieniają miejsce zamieszkania i nie są skłonni do podjęcia takiej decyzji z własnej woli.

Jako ostatni głos zabrał prowadzący dyskusję, mgr inż. T. Łagosz, który zapowiedział, iż podsumowanie zostanie dokonane na zakończenie całego cyklu seminariów. Wskazał też, iż głosy, które padły na sali, potwierdzają zasadę, że na problemy związane z wodą patrzymy poprzez zjawiska ekstremalne. Jest tak teraz, kiedy to sprawy powodzi zajmują nas ze względu na to, że mamy żywo w pamięci jej skutki. Było tak też przed laty, kiedy problemem była susza.

Szczegółowe informacje oraz program seminariów uzyskać można w sekretariacie Instytutu Inżynierii i Gospodarki Wodnej Politechniki Krakowskiej, ul. Warszawska 24, tel. 633 10 83, e-mail: iigw@lajkonik.wis.pk.edu.pl

Zofia Greplowska

Fot. J. Zych

PIELGRZYMKA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ DO LICHENIA

W dniach 10 – 12 maja br. odbyła się (z inicjatywy Rady Uczelnianej Związku Nauczycielstwa Polskiego) pielgrzymka pracowników i emerytów PK do Sanktuarium Matki Bożej Bolesnej w Licheniu.

Propozycja organizacji pielgrzymki wypłynęła od grupy emerytów, członków Koła ZNP PK. Być może grupa ta chciała przypomnieć sobie pielgrzymowanie pod przewodnictwem św. pamięci koleżanki Otylii Batko (w latach 80-tych), kiedy to byli czynnymi pracownikami PK, a być może ciekawość zmian, jakie zachodzą w Licheniu – a jest ich bardzo wiele.

Z wielkim podziwem patrzyłam na osoby, które mimo sędziwego wieku z uśmiechem znosiły trudy podróży i zwiedzania.

Odwiedziliśmy trzy sanktuaria: Matki Bożej Królowej Polski w Częstochowie, Matki Bożej, Uzdrowienie Chorych w Gidlach, Matki Bożej Bolesnej w Licheniu. Odwiedziliśmy również prastare Gnieźno, gdzie mogliśmy podziwiać kunszt twórców słynnych Drzwi Gnieźnieńskich, konfesję z nagrobkiem św. Wojciecha.

Zgodnie z ustaleniami z uczestnikami pielgrzymki będziemy odwiedzali Licheń, aby podziwiać rozmach i tempo budowy nowej bazyliki, ale na pewno będziemy ciepło wspominali spotkanie z Matką Bożą w starym kościele w Licheniu.

Już po pielgrzymce, 21 maja została odprawiona Msza św. w intencji całej społeczności Politechniki Krakowskiej.

Wiktoria Miechowska-Tabor

PROMOCJA KSIĄŻKI

W piątkowy dzień 12 maja br. w dostojnej Sali Se-nackiej Akademii Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie punktualnie o godz. 12-tej rozpoczęła się promocja książki „Kamieniec Podolski. Studia z dziejów miasta i regionu”. To uroczyste spotkanie poprowadził prof. dr hab. Feliks Kiryk, który jest redaktorem naukowym tej publikacji. Witając przybyłe liczne grono profesorów oraz autorów książki prof. F. Kiryk przypomniał zebranym historię jej powstania. Cofnijmy się więc o sześć lat – był rok 1994, kiedy ówczesny rektor WSP w Krakowie (obecnie AP) prof. F. Kiryk nawiązał współpracę z Kamieńcem Podolskim, tamtejszymi władzami oraz środowiskiem akademickim. Wówczas też podjęte zostały pierwsze badania historyczne. Z czasem do współpracy tej dołączył Instytut Historii Architektury i Konserwacji Zabytków Wydziału Architektury PK, który od początku żywo interesował się tym miastem przygotowując plany badawcze, wystawy oraz konferencje. Przełomowe dla późniejszych wyników były ówczesne inicjatywy prof. Andrzeja Kadłuczki (dziekana WA oraz kierownika Katedry Historii Architektury i Konserwacji Zabytków) - zorganizowanie inwentaryzacyjnych praktyk wakacyjnych oraz obozów studenckich kół naukowych. Ponadto profesor powołał osobny zespół roboczy adiunktów z Katedry oraz podjął projekt badawczy KBN. Od tego czasu organizowano kolejne wyprawy na badania terenowe, a także seminaria oraz narady połączone z wymianą informacji i bieżących wyników badań. Efektem tych żmudnych prac studialnych, koordynowanych przez nieustrudzonego prof. Feliksa Kiryka, jest niniejsza publikacja. Wydana została nakładem Wydawnictwa Naukowego Akademii Pedagogicznej. Zawiera łącznie 19 rozdziałów opracowanych przez autorów z Polski oraz Ukrainy, poprzedzonych „przedmową” rektora PK prof. Kazimierza Flagi oraz „wstępem” redaktora naukowego, w których obaj rektorzy podsumowali dotychczasowy etap współpracy między naszymi uczelniami. Książkę kończy „Kalendarium” kontaktów z Kamieńcem Podolskim autorstwa dr Jacka Czubińskiego (PK) oraz dr Czesława Michalskiego (AP).

Po zakończeniu uroczystej promocji odbyło się w Instytucie Historii AP w pracowni prof. F. Kiryka koleżeńskie spotkanie. Przypomnieliśmy pierwsze kontakty naukowe sięgające już ćwierć wieku. Rektor PK podkreślił wagę tych kontaktów. Wyraził radość, że nasze uczelnie wspólnie prowadzą pionierskie badania nad przeszłością wschodnich ziem Europy. Zwrócił też uwagę, że na okładce książki zaznaczono, iż jest to „tom 1”, co jest kolejnym wyzwaniem dla tych i następnych autorów... „tomu 2”.

Przygoda naukowa naszych uczelni z... Kamieńcem Podolskim trwa więc nadal.

Kazimierz Kuśnierz

15 – 16.05. – na zaproszenie rektora prof. Kazimierza Flagi przebywał w Politechnice Krakowskiej rektor Moskiewskiego Państwowego Uniwersytetu Inżynierii i Ekologii prof. M. B. Generałow. Podczas jego pobytu w Krakowie została podpisana wieloletnia umowa o współpracy naukowej pomiędzy obu uczelniami. Współpraca dotyczyć będzie m.in. wykonywania wspólnych prac badawczych, wspólnych publikacji, wymiany wykładowców i wymiany praktyk studenckich.

W pierwszym etapie współpracy partnerami ze strony PK będą Instytut Inżynierii Chemicznej i Chemii Fizycznej oraz Instytut Aparatury Przemysłowej i Energetyki. (A.B.)

I KRAKOWSKIE WARSZTATY INŻYNIERII MEDYCZNEJ

zorganizowane przez Katedrę Mechaniki Doświadczalnej i Biomechaniki Politechniki Krakowskiej odbyły się w dniach 18 – 19 maja br., a honorowy patronat nad warsztatami objęli rektorzy Politechniki Krakowskiej, AGH i Collegium Medicum UJ.

Celem Warsztatów była wymiana poglądów na temat miejsca i roli inżynierii medycznej w służbie zdrowia. Obserwowany w ostatnich latach postęp techniczny w diagnostyce, terapii i rehabilitacji zaowocował wprowadzeniem nowoczesnego wyposażenia oraz nowych technologii leczenia w klinikach i szpitalach. Napływ nowoczesnej aparatury, nadzór nad jej sprawnością i niezawodnością w odniesieniu do pacjenta oraz edukacją i instruktażem personelu medycznego w posługiwaniu się nowoczesnymi urządzeniami był przedmiotem referatów i dyskusji na sesjach plenarnych Warsztatów.

W Warsztatach udział wzięli wybitni naukowcy ze środowiska technicznego i medycznego oraz przedstawiciele firm medycznych.

Na kolejnych sesjach obrady toczyły się wokół najefektywniejszych form nauczania na kierunkach i specjalnościach związanych z inżynierią medyczną, metodach prowadzenia prac naukowych, jak również celach i zadaniach inżynierii medycznej w placówkach służby zdrowia, szpitalach i klinikach.

Ponadto zaprezentowane zostały wybrane zagadnienia badawcze, realizowane w krajowych placówkach naukowych z zakresu inżynierii medycznej oraz zorganizowano wystawę prac dyplomowych studentów tej specjalności na Wydziale Mechanicznym.

Przy Warsztatach odbyły się wyjazdowe plenarne posiedzenia Sekcji Biomechaniki Komitetu Mechaniki PAN oraz Komisji Inżynierii Rehabilitacji Komitetu Rehabilitacji i Adaptacji Społecznej PAN.

Stanisław Mazurkiewicz

OCHRONA PRZED POWODZIĄ

19 maja br. w sali konferencyjnej Politechniki Krakowskiej odbyło się seminarium pt. „Metodyka określania rodzajów i wyznaczania stref zagrożenia powodziowego”, zorganizowane w ramach Komponentu B.4 - „Prewencja i ograniczenie ryzyka powodzi” - Projektu Banku Światowego. Ze względu na interdyscyplinarność prezentowanego zagadnienia spotkanie cieszyło się bardzo dużą frekwencją. Sala konferencyjna, w której w miarę wygodnie może usiąść około 90 osób, nie była w stanie pomieścić wszystkich zainteresowanych, którzy pojawili się w liczbie przekraczającej 130 osób.

Niewątpliwie popularność spotkania wynikała z zapowiedzi udziału w nim wielu autorytetów naukowych oraz przedstawicieli administracji rządowej, swój udział zapowiedział między innymi minister Jerzy Widzyk. Minister w ostatniej chwili odwołał przyjazd. Skierował do uczestników seminarium list, który odczytał Piotr Szwarz – dyrektor Biura do Spraw Usuwania Skutków Powodzi w Kancelarii Premiera.

Działania prowadzone w Komponentcie B.4 mają na celu przygotowanie ludzi (rozumianych jako społeczności lokalne) do ewentualnej powodzi. Podstawowym celem, jaki postawili sobie realizatorzy Projektu, jest spowodowanie zmiany postawy społeczeństwa. Mieszkańcy zagrożonych terenów, zazwyczaj biernie reagujący na powódź, zachęceni są do prowadzenia aktywnych przygotowań do powodzi.

Podstawowe założenia, charakteryzujące strategię działań, zawierają się w trzech następujących punktach:

- utrzymać powódź z daleka od ludzi (metody techniczne możliwe do zastosowania na szczeblu gminy czy powiatu),
- utrzymać ludzi z daleka od powodzi (aktywność związana z ograniczeniem zabudowy na terenach zalewowych),
- nauczyć ludzi reagować na powódź (edukacja i aktywizacja wspólnot lokalnych, inwentaryzacja planów, dokumentów i relacji dotycząca minionych katastrof, systemy ostrzeżeń powodziowych, zabezpieczenie obiektów znajdujących się na terenach zalewowych).

Podstawowym wymaganiem do racjonalnego prowadzenia działań przeciwpowodziowych jest ocena stopnia zagrożenia. W większości krajów wyznaczane są w tym celu strefy zagrożenia. Określają one, opierając się na danych historycznych i analizach hydrologicznych, zasięg przestrzenny powodzi. W Polsce do tej pory wyznaczanie takich stref nie było praktykowane. Nie zostały opracowane metody, jakie należy stosować w celu ich określania.

W ramach Komponentu B.4 Projektu Banku Światowego opracowano propozycję zasad postępowania w zakresie wyznaczania rodzajów i zasięgu stref zagrożenia powodziowego.

Autorka koncepcji - profesor Elżbieta Nachlik - jest pracownikiem Instytutu Inżynierii i Gospodarki Wodnej PK oraz konsultantem Biura Koordynacji Projektu Banku Światowego (BKPBS).

Przygotowane przez prof. E. Nachlik i jej zespół (Katarzyna Baran, Wiesław Gądek, Zofia Gręplowska, Paweł Madej, Renata Stochmal) opracowanie zostało poddane dyskusji.

Proponowana metodyka wyznaczania stref zagrożeń została opracowana na podstawie materiałów i standardów, jakie w tym zakresie stworzono w Europie i Stanach Zjednoczonych, a także doświadczeń profesor Nachlik i jej zespołu.

Podstawą planowania stref są przepływy o prawdopodobieństwie występowania 1%. W następnej kolejności, stosując obliczenia hydrauliczne, wyznaczane są powierzchnie zajmowane przez płynącą wodę. Zaproponowano wyznaczenie czterech podstawowych stref zalewów powodziowych, których znajomość posłuży do prowadzenia działań w zakresie:

- ograniczenia zabudowy oraz formułowania warunków konstruowania budowli,
- formułowania reguł do lokalnych planów zagospodarowania przestrzennego, w tym wyznaczania terenów rozwojowych dla potrzeb urbanizacji oraz terenów chronionych,
- systemów ostrzeżeń oraz reagowania na powódź,
- planowania nowych i modernizacji istniejących inwestycji w ochronie przed powodzią,
- opracowania i wdrożenia systemu ubezpieczeń powodziowych.

Uczestnicy seminarium wysłuchali również referatu dr Stanisława Kosteckiego (konsultanta KBPBS, zajmującego się identyfikacją zagrożeń i opracowaniem map terenów zalewowych, pracownika Politechniki Wrocławskiej) pod tytułem „Zastosowanie numerycznego modelu terenu do określania zasięgu stref zagrożenia powodziowego” (referat opracowano przy współpracy Marka Ścisłego). Dr Kostecki zaprezentował wyniki obliczeń stref zagrożeń, które wyznaczono w czterech gminach pilotażowych Projektu: Krakowie, Brzesku, Kamieńcu Żąbkowickim i Kłodzku. Uczestnicy mogli obejrzeć wydruki map cyfrowych z zaznaczonymi zalewami powodziowymi i izoliniami głębokości wody, wyznaczonymi zgodnie z zaproponowaną metodyką.

Opracowana metodyka została zrecenzowana przez profesorów: Tadeusza Bednarczyka (AR w Krakowie), Stanisława Czabana (AR we Wro-

ławiu), Janusza Kindlera (Politechnika Warszawska) i Janusza Kubraka (SGGW w Warszawie). Recenzenci przyznali, że oceniana przez nich praca stanowi ważny etap w realizacji w naszym kraju strategii ochrony przed powodzią i jest pierwszą udaną próbą zintegrowanego podejścia do zagadnienia wyznaczania stref zagrożenia powodziowego w Polsce.

„Praca napisana przez kompetentny zespół powoduje, że mimo złożoności prezentowanych zagadnień, proponowany zakres prac wydaje się prosty do zrealizowania.” (prof. St. Czaban)

Na temat „Metodyki...” i jej wdrożenia wypowiedzieli się również przedstawiciele gmin pilotażowych uczestniczących w projekcie. Inż. Jacek Puchała z Brzeska zasygnalizował zebranych problemy napotkane w czasie opracowywania map terenów zalewowych. Zdzisław Fleszar - wójt Kamieńca Żąbkowickiego i Jan Musiał - burmistrz Brzeska, wskazali na znaczenie, jakie posiada dla gminy przygotowany materiał.

Ostatni punkt seminarium stanowiła dyskusja. Obecni bardzo licznie na spotkaniu specjaliści z różnych dziedzin (hydrologi, hydrotechnicy, geodeci), członkowie administracji państwowej i samorządowej oraz przedstawiciele gmin pilotażowych wyrazili swoje uwagi i propozycje odnoszące się do, zaproponowanego przez profesor Nachlik, sposobu wyznaczania terenów zalewowych.

Końcowa wersja „Metodyki określania rodzajów i wyznaczania stref zagrożeń powodziowych” zostanie poprawiona, uzupełniona i przekazana do stosowania w planowaniu ochrony przed powodzią na obszarach gmin.

„Nie tylko gminy czy powiaty bezpośrednio uczestniczące w Projekcie będą mogły korzystać ze specjalistycznych, ale przy tym koniecznych opracowań. Przewiduje się ich wykorzystanie na szerszym poziomie i zaadaptowanie do specyfiki miast, miasteczek i wsi na terenie całej Polski. Oczywiście w bezpośrednim działaniu należy uwzględnić różnorodne warunki każdego obszaru, nie mniej jednak realizacja Projektu pozwoli na wykształcenie pewnego standardu wzorców przy realizacji tak szeroko rozumianej prewencji powodziowej.” (z listu J. Widyka).

Optymistyczne jest to, że w działania przeciwpowodziowe bardzo aktywnie włącza się środowisko naukowe Politechniki Krakowskiej. Jej pracownicy nie ograniczają zakresu swoich działań jedynie do terenu Krakowa, ale postrzegają problem bardziej kompleksowo.

Małgorzata Szypuła
Biuro Lokalnej Ochrony Przeciwpowodziowej
Projekt Banku Światowego

Piotr Skalski

COPERNICUS

Centrum Biznesu i Innowacji COPERNICUS powstanie na terenach krakowskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w Czyżynach.

Generalnym wykonawcą obiektu będzie Firma Budowlano – Handlowa „Skalski”, która podpisała umowę ze Spółką zarządzającą strefą - Centrum Zaawansowanych Technologii.

Centrum COPERNICUS będzie wykonane jako zespół nowoczesnych czterokondygnacyjnych pawilonów, przeznaczonych na działalność biurową, projektową i badawczą. Łączna powierzchnia użytkowa Centrum wyniesie około 6.500 m², będzie udostępniana inwestorom na sprzedaż lub wynajem.

Obiekty będą wykonane w standardzie klasy B, co oznacza niskie koszty budowy, a co za tym idzie,

Najlepszą drogą do osiągnięcia optymalnych rozwiązań będzie udział zainteresowanych inwestorów w procesie projektowania już w fazie przygotowywania koncepcji architektonicznej. Zespół opracowujący projekt chętnie uwzględni uwagi, propozycje i sugestie klientów dotyczące aranżacji przestrzeni poszczególnych budynków czy kondygnacji, jak również pewnych szczegółów technicznych.

atrakcyjne stawki czynszów. Budynki wyposażone będą w nowoczesne urządzenia jak np. zintegrowaną sieć teleinformatyczną, opcjonalnie klimatyzację.

Firmy działające na terenie Centrum Biznesu i Innowacji COPERNICUS będą miały możliwość swobodnego wyboru formy użytkowania i wielkości potrzebnej im powierzchni. Zastosowane rozwiązania pozwalają na pełną swobodę adaptacji wnętrz poszczególnych lokali dla potrzeb przyszłych użytkowników.

Wewnętrzna przestrzeń kondygnacji pawilonu może być dowolnie wykorzystana: jako jednoprzestrzenny lokal, tzw. „open plan”, lub przestrzeń podzielona na mniejsze pomieszczenia. Pawilony będą mogły być udostępniane firmom różnej wielkości poszukującym od kilkudziesięciu do kilku tysięcy metrów kwadratowych powierzchni.

Centrum COPERNICUS przeznaczone jest dla firm zajmujących się wdrażaniem i rozwijaniem nowoczesnych technologii z dziedziny informatyki, telekomunikacji, elektroniki i innych.

Centrum Biznesu i Innowacji COPERNICUS podlega regulacjom prawnym obowiązującym w obszarze krakowskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej. Szczególnie atrakcyjne dla inwestorów będą ulgi i zwolnienia podatkowe dla firm prowadzących działalność w tej strefie.

Pan mgr inż. Piotr Skalski jest właścicielem Firmy Budowlano-Handlowej SKALSKI. Jest laureatem wielu wyróżnień; ostatnio otrzymał nagrody: „Krakowski Duk” i „Hermes 2000” oraz certyfikat „Przedsiębiorstwo Fair Play”. Współpracuje z Firmą Commercial Interch S. A. – Astron Building Systems z Luksemburga.

Zuzanna Podgórna, Aneta Madyda

47. MISTRZOSTWA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ W NARCIARSTWIE ALPEJSKIM O PUCHAR J.M. REKTORA

W dniach 13 - 16 kwietnia 2000 r. w Zakopanem, jak co roku, odbyły się 47. Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w Narciarstwie Alpejskim o Puchar J.M. Rektora. Zawody rozegrano w konkurencjach Slalom Gigant i Slalom w grupach studentów, pracowników, oraz absolwentów (kobiety i mężczyźni).

W pierwszym dniu na stokach Hali Gąsienicowej rozegrano Slalom Gigant w narciarstwie i snowboardzie. Uzyskano następujące wyniki (łącznie czas po dwóch przejazdach):

Narciarstwo alpejskie - *Studentki*: 1. Dyląg Anna (1:19,27), 2. Pisarczyk Zuzanna (1:22,25), 3. Maślanka Agnieszka (1:32,55). *Studentci*: 1. Podgórny Jurand (1:13,26), 2. Dyląg Marcin (1:13,29), 3. Gądek Krzysztof (1:14,01). *Pracowniczki*: 1. Podgórna Zuzanna (1:20,24), 2. Boryczko Małgorzata (1:28,63), 3. Iwanciw Ewa (1:39,94). *Pracownicy*: 1. Kucia Zbigniew (1:22,67), 2. Sasiadek Tomasz (1:23,38), 3. Zajączkowski Leszek (1:28,11). *Absolwenci, którzy jednocześnie sponsorowali nasze zawody*: 1. Korzeniowski Kazimierz (1:15,14), 2. Całka Krzysztof (1:19,98), 3. Wojna-Orlewicz Jerzy (1:21,44).

Snowboard - 1. Orange Paweł (1:32,19), 2. Żemojcin Tomasz (1:40,88), 3. Małec Anna (1:44,65).

Wszystkim uczestnikom slalomu, starszym i młodszemu, dodatkowo przeliczono czasy przejazdu zgodnie z obowiązującymi zasadami na całym świecie wg tzw. czasów „handicap times” i okazało się, że „stare jest dobre nie tylko wino”. Wśród pań, pracowniczki przepłatały się ze studentkami, a mianowicie: 1. Podgórna Zuzanna (L-3), 2. Dyląg Anna (III Arch.), 3. Iwanciw Ewa (0-4), 4. Pisarczyk Zuzanna (III Arch.). Natomiast wśród panów sześć pierwszych miejsc zajęli ci, którzy już dawno skończyli studia na Politechnice Krakowskiej. Pierwszy student zajął dopiero 7. pozycję. 1. Korzeniowski Kazimierz (PKL), 2. Wojna-Orlewicz Jerzy (AZS AWF Zakopane), 3. Całka Krzysztof (AZS AWF Zakopane), 4. Kucia Zbigniew (0-4), 5. Zajączkowski Leszek (L-3), 6. Targosz Leszek (0-4), 7. Podgórny Jurand (III WIL).

Aby zachęcić do udziału w zawodach szersze grono pracowników po raz pierwszy wprowadzono ranking instytutowy. Każdy pracownik, uczestnik slalomu Giganta, zdobywał punkty dla swojego instytutu w zależności od uzyskanego miejsca. Im wyżej tym więcej punktów. W tej klasyfikacji najlepszym Instytutem na całej Politechnice okazał się Instytut Technologii i Organizacji Budownictwa Wydziału Inżynierii Lądowej (L-3) z sumą punktów 40, przed Studium Wychowania Fizycznego i Sportu (0-4) - 34 pkt. i Instytutem Materiałów i Konstrukcji Budowlanych (L-1) - 26 pkt. oraz Samodzielną Pracownią Geometrii Wykreślnej i Grafiki Inżynierskiej (A-9) - 22 pkt.

W następnym dniu, przy pięknym słońcu, na skrawku śniegu, wśród kwitnących krokusów na Długiej Polanie w Nowym Targu rozegrano dwa **przejazdy slalomu**.

Studentki: 1. Dyląg Anna (1:02,97), 2. Leśnodorska Katarzyna (1:08,54), 3. Pisarczyk Zuzanna (1:09,77). *Studentci*: 1. Dyląg Marcin (0:53,14), 2. Dyląg Grzegorz (0:53,79), 3. Podgórny Jurand (0:54,49). *Pracowniczki*: 1. Podgórna Zuzanna (1:08,70), 2. Boryczko Małgorzata (1:13,69), 3. Iwanciw Ewa (1:19,17). *Pracownicy*: 1. Kucia Zbigniew (1:08,17), 2. Boryczko Mirosław (1:10,70), 3. Zajączkowski Leszek (1:12,78). *Absolwenci*: 1. Wojna-Orlewicz Jerzy (1:03,27), 2. Całka Krzysztof (1:05,48), 3. Mendera Maciej (1:09,93), 4. Siudak Kazimierz (1:24,00).

W sobotę wieczorem na Campingu „Pod Krokwią” przy płonącym ognisku, piwie i kiełbaskach, odbyło się uroczyste zakończenie 47. Mistrzostw Politechniki Krakowskiej w Narciarstwie Alpejskim o Puchar J.M. Rektora. Swoją obecnością zaszczycił nas Pan Prorektor Józef Gawlik.

Dzięki sponsorom: A. Bachleda Sport - SALOMON, K. Całka - Camping „Pod Krokwią”, Junex-Ryzbig Sp. z o.o., K.R. Florek - FAKRO, K. Siudak - Szkoła Narciarska „EXCALIBUR TOURS”, P. Kukla - Biuro Turystyczne „Jaskółka”, F.B. - Murdza, K. Korepta - Stołówka „Krzysztof”, S. Kaszowski SKOBUD S.C., J. Paluch - „Żywiec” Trade Niepołomice oraz zaangażowaniu organizatorów Z. Podgórnej (L-3) i Z. Kuci (0-4) nasze zawody mogły się odbyć. Ilość nagród i pominków była większa niż na innych znaczących imprezach narciarskich, za które naszym sponsorom serdecznie dziękujemy i mamy nadzieję, że spotkamy się w przyszłym roku.

Wśród wszystkich uczestników zawodów, którzy wystartowali, a niekoniecznie ukończyli slalom, zostały rozlosowane cenne nagrody, które mają być zachętą do uczestnictwa w naszej imprezie w przyszłych latach. Tygodniowy pobyt w Austrii w tym roku wylosowała pracowniczka M. Szymańska (0-4), tygodniowy pobyt dla dwóch osób na Campingu „Pod Krokwią” wylosowała studentka A. Bokota, plecak Salomona szczęśliwie zdobyła pracowniczka L. Żakowska (A-9), pozostałe upominki wylosowali studenci J. Kordak, M. Cisoń, B. Łobaziewicz, D. Boczek, J. Grabowski.

Przy dźwiękach gitary i solowego śpiewu studentki Architektury Marty Witosławskiej oraz chóru pracowników i studentów wokół ogniska mile zakończyliśmy uroczystość zamknięcia Mistrzostw Politechniki Krakowskiej, by rano pierwszymi wagonikami Kolejki Linowej na Kasprowy wjechać na ostatnie zjazdy w tym sezonie.

GALERIA „GIL”

Klub Pracowników Politechniki Krakowskiej

Jan Kurek

Profesorowie **Zdzisław Ryn** – lekarz i dyplomata oraz **Kazimierz Flaga** – inżynier i „sternik” politechnicznej nawy, to autorzy wystawy pt. „Chile – krajo-brazy i ludzie w fotografii”. W barwnych fotogramach przedstawili swoje przeżywanie fascynujących surowych krajobrazów i, jakże odmiennej od naszej, kultury ludów zamieszkujących tereny obecnego Chile. Obaj panowie od lat zapamiętałe oddają się pasji fotografowania. Wynika to poniekąd z potrzeby zawodowej ilustracji obserwowanych zjawisk, ale często także z silnej potrzeby wewnętrznej – utrwale-
nia tego co szczególnie ich urzeka i zachwyca. Dzięki temu mieliśmy wyjątkową okazję podziwiania piękna, małej przecież części, tego świata. Wulkaniczna wyspa polinezyjska Rapa Nui (Wyspa Wielkanocna) to, przede wszystkim, świat zaklętych w kamieniu postaci – strażników (?) i bóstw wyspy, to także świat tajemniczych petroglifów i kultu ptaka Orongo. Innym, równie niecodziennym wrażeń dostarczają impresje z pobytu na Pustyni Atacama z m.in. czynnymi stożkami wulkanicznymi z gejzerami w kraterze wulkanu Tatio (4600 m n.p.m.) i z pobytu na wspaniałym andyjskim płaskowyżu Altiplano (4700 m n.p.m.).

Nieformalną rywalizację obu autorów wystawy, w prezentacji swych wrażeń z pobytu w Chile, wygraliśmy my – widzowie efektów ich „zmagania”. Dzięki nim i ich fotografiom dana nam była bowiem wyjątkowa estetyczna i artystyczna uczta.

Wystawa malarstwa i rysunku **Michała Zabrze-
skiego** była okazją do poznania tego, co artysta zwykle maluje i rysuje „do szuflady”. Zaprezentowane prace - obrazy olejne tchnące ekspresją, mało-formatowe martwe natury i pejzaże oraz rysunki – ujawniające wrażliwą kreskę i wyrafinowany zmysł obserwacyjny, zmuszają do refleksji i choćby próby odczytania intencji ich autora. W pejzażach

i w „martwych” realizuje on niestandardowe założenia kompozycyjne – np. w tryptyku przedstawiającym stół, w którym każda z części może funkcjonować samodzielnie, a ich złożenie w całość niespodziewanie daje nową, interesującą jakość. Rysunki autora są rysowane miękkim ołówkiem i bardzo plastyczne. Pracami swoimi artysta, jak sam wyznaje, prowadzi w zaciszu szuflady dialog z *Wielkimi* i z tym, na co chce odszczekać lub co chciałby wyszeptać.

Beata Bigaj, absolwentka liceum plastycznego i Wydziału Grafiki krakowskiej ASP, zaprezentowała w GIL-u duże formy malarskie. Są to prace olejne – głównie w gamach różowo-fioletowych. Znajdujemy na nich np. postacie męskie, martwe natury (głowa jelenia), wózek, rower, siedzącego rowerzystę i siedzącego na krześle. Artystka tworzy prace niepokojące i drapieżne – fascynuje ją siła i męskość, rysunek i kolor są czytelne, żywe, zdecydowane i ... zharmonizowane. Można rzec, że nie są to prace, które można by kojarzyć ze *slabą płcią*. Czy jest to świat fantazji i wizji, czy też fragmenty otaczającej codzienności – vide obraz dziecka śpiącego „w kąpieli”? Na pytanie te każdy z widzów musi sobie sam odpowiedzieć. Talent artystki znalazł już uznanie w kraju i za granicą, czego potwierdzeniem są uzyskane przez nią stypendia, nagrody i wyróżnienia.

Politechnika Krakowska Galeria Sztuki „KANONICZA 1” TEATR ZALEŻNY

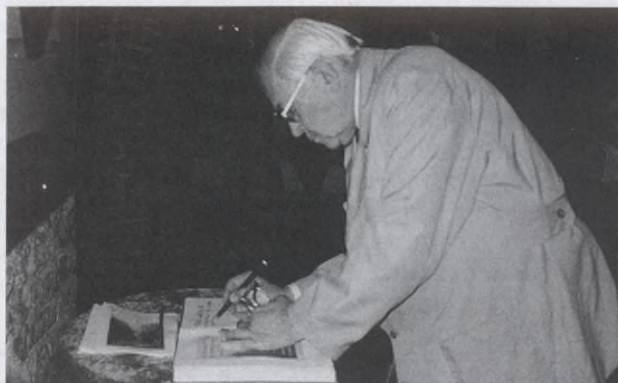
Danuta Zajda

Fundacja Sztuki Osób Niepełnosprawnych (FSON) jest częstym gościem w Galerii przy Kanoniczej 1. Tym razem Fundacja zaprosiła nas do uczestnictwa w wielkim wydarzeniu, jakim jest Biennale, (jest to już VI edycja tej imprezy). O randze przedsięwzięcia świadczy zarówno liczba prac nadesłanych na konkurs, jak i miejsce, w którym zaprezentowano prace laureatów. Z protokołu konkursowego wynika, że 660 twórców z 13 krajów nadesłało 1179 prac. Politechnika Krakowska znalazła się w grupie sponsorów tej imprezy, przyczyniając się finansowo do wzbogacenia puli nagród Biennale. Gmach Główny Muzeum Narodowego udostępnił sale, w których pokazano około 150 prac laureatów i wyróżnionych uczestników konkursu. W sobotę 10 czerwca br. - w samo południe otwarto Biennale i wręczono nagrody. Również galeria przy Kanoniczej 1 otworzyła swe podwoje dla biennialowych gości. W niedzielę 11 czerwca spotkaliśmy się z laureatem poprzedniego V Biennale – swoje prace zaprezentował Mikołaj Milanow Minczew z Bułgarii. Gość z Sofii przyjechał na kilka dni do Polski, by uczestniczyć w obu imprezach. Tuż po vernisażu odbył się na scenie Teatru Zależnego Turniej Poetycki, który poprowadził Ryszard Rodzik, dziennikarz radia ALFA, a jury przewodniczył Gniewomir Rokosz-Kuczyński, dyrektor generalny Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Jury i publiczność wybrali swoich faworytów, były więc dwie nagrody, a ponadto kilku uczestników wyróżniono zaproszeniem do zaprezentowania swych wierszy na Uroczystej Gali w Rynku Głównym (15 czerwca). Wszystkie te imprezy (oraz kilka innych) znalazły się w programie Małopolskiego Festiwalu Niepełnosprawnych.

Pochwalmy się sami – jesteśmy jedyną uczelnią w Krakowie, która zaznaczyła swą obecność w tak dużej i prestiżowej imprezie. Dzięki rektorowi Politechniki Krakowskiej otworzyliśmy nie tylko serca, ale i „portfel”, a dodatkowo galeria otworzyła swój skromny magazyn i użyczyła ponad 70 ram do ekspozycji muzealnej.

Wielkimi krokami zbliżają się wakacje, okres urlopów, ale galeria nie zamyka swych podwoi, warto o tym pamiętać. Zachęcam Państwa do zaglądania na Kanoniczą 1 tak ze względu na wystawy, jak i na same wnętrza. Proszę pamiętać, że galeria mieści się w piwnicy, a tam przywita Państwa

miły chłodek, cudowna ulga dla udręczonego upałem ciała – zapraszamy.

Profesor Wiktor Zin – wpis do książki pamiątkowej galerii dla Krystiana Foltyniewicza

Dobiesław Gała i Witold Pichurski – „Dyplom 2000” (vernisaż kończył wystawę, mogliśmy więc pogratulować absolwentom Wydziału Rzeźby ASP)

Mikołaj Milanow Minczew (z lewej) i Jan Depta (FSON)

Fot. Autorka

TC Dębica S.A.

ul. 1 Maja 1, 39-200 Dębica

tel. (+48) 14 670 28 31; fax (+48) 14 622 39 57

www.debica.com.pl

T. C. Dębica S. A. jest największym polskim producentem opon do samochodów osobowych. Wiodącą pozycję zajmuje również na rynku opon do samochodów dostawczych, ciężarowych, maszyn i urządzeń rolniczych oraz opon rowerowych, motocyklowych, dętek trakcyjnych i innych produktów z branży oponiarskiej. W opublikowanym przez Warszawską Giełdę Papierów Wartościowych rankingu spółek o największej wartości rynkowej na koniec 1999 r. T. C. Dębica S. A. zajęła wysoką 24 pozycję z wartością rynkową 600,42 mln zł.

Obecnie, nie wliczając banków, Dębica jest spółką o największym stopniu kapitalizacji notowaną na Warszawskiej Giełdzie. Prawie 70% produkcji jest eksportowane do ponad 50 krajów.

Historia T. C. Dębica sięga roku 1939, kiedy to uruchomiono produkcję opon. W 1991 r. ówczesny Stomil Dębica został przekształcony w spółkę akcyjną z jednoosobowym udziałem Skarbu Państwa. Był to początek procesu prywatyzacyjnego, którego uwieńczeniem było pierwsze notowanie akcji Dębicy na Warszawskiej Giełdzie Papierów Wartościowych 24 listopada 1994 r.

Jednym z ważniejszych wydarzeń ostatnich lat było pozyskanie przez spółkę w 1995 r. inwestora strategicznego, amerykańskiego koncernu The Goodyear Tire & Rubber Company, który obecnie posiada prawie 60% akcji spółki.

Pozyskanie jednej z największych firm w branży, jako aktywnego inwestora strategicznego, nie tylko pozwoliło na uzyskanie środków finansowych na rozwój firmy,

ale umożliwiło też dostęp do najbardziej zaawansowanych technologii i ośrodków badawczych.

Mówiąc o obecnej pozycji T. C. Dębica S. A. nie możemy pominąć polskiej myśli technicznej, mającej swoje korzenie między innymi w takich uczelniach jak Politechnika Krakowska. Kilka pokoleń absolwentów tej uczelni pracuje w dębickiej spółce.

Po włączeniu T. C. Dębica S. A. w struktury ponadnarodowego koncernu Goodyear nasi inżynierowie współpracują z ośrodkami badawczo-rozwojowymi Goodyear w Europie i Stanach Zjednoczonych. Mają do dyspozycji najnowsze osiągnięcia techniki światowej wspomagające projektowanie i badania opon. Najlepszym tego przykładem jest opona Dębica Furio. Zaprojektowano ją w laboratorium Goodyear'a w Luksemburgu przy udziale pracowników T. C. Dębica S. A.

Światowy standard produkowanych wyrobów potwierdza Międzynarodowy System Zapewnienia Jakości ISO 9001 uzyskany w 1995 r. oraz Certyfikat Jakości QS 9000, który precyzuje wymagania systemu jakości dla dostawców branży motoryzacyjnej. Również w obszarze ekologii T. C. Dębica S. A. jest liderem w branży oponiarskiej. Nakłady inwestycyjne rzędu 15 mln USD (oczyszczalnia ścieków, ciepłownia gazowa, składowisko odpadów) umożliwiły otrzymanie we wrześniu 1999 r. międzynarodowego certyfikatu ISO 14001. Gwarantuje on funkcjonowanie w T. C. Dębica S. A. efektywnego systemu zarządzania środowiskowego. Warto podkreślić, że Dębica jest pierwszą w Polsce firmą w branży oponiarskiej, która posiada taki dokument.

**Najszybszy
drapieżnik szos**

**NOWE OBLCIE
FURIO**

V=240 km/h

Atakuje błyskawicznie

- z prędkością 240 km/h

Szybko zmienia swe oblicze

- znajduje zastosowanie w tuningu

Grasuje latem - zimą chowa się w garażu

Świetnie czuje się na wodzie

- pogromca aquaplaningu

Nigdy nie wypuszcza zdobyczy

- wgrzyza się w asfalt na zakrętach

Błyskawicznie reaguje na każdy ruch

- klocki bieżnika ustawione
w jednym kierunku

Występuje w wielu gatunkach,

wszystkie równie agresywne

- aż 18 rozmiarów z indeksem H i V

DEBICA®

TRZYMA SIĘ DROGI

TC Dębica S.A.

ul. 1 Maja 1, 39-200 Dębica

tel. +48 (14) 670 28 31, fax +48 (14) 622 39 57

www.debica.com.pl